

DIARI DE SESSIONS DEL PARLAMENT DE CATALUNYA

XII legislatura · cinquè període · sèrie P · número 84

Ple del Parlament

Sessió 48, tercera reunió, dijous 6 de febrer de 2020

Presidència del M. H. Sr. Roger Torrent i Ramió

TAULA DE CONTINGUT

Dossier

Designació dels diputats interventors per al període pressupostari del 2020 231-00003/12	3
Proposta de resolució de creació d'una comissió d'investigació sobre la violència institucional durant la celebració del referèndum de l'U d'Octubre 252-00019/12	3
Moció subsegüent a la interpel·lació al Govern sobre el balanç de l'acció del Govern 302-00180/12	20
Moció subsegüent a la interpel·lació al Govern sobre el balanç d'un any d'inacció 302-00186/12	29
Moció subsegüent a la interpel·lació al Govern sobre les necessitats i les reivindicacions socials i els pressupostos 302-00181/12	39
Moció subsegüent a la interpel·lació al Govern sobre el salari mínim català de referència 302-00182/12	50
Moció subsegüent a la interpel·lació al Govern sobre la política industrial 302-00183/12	60
Moció subsegüent a la interpel·lació al Govern sobre l'enquesta del Centre d'Estudis d'Opinió «Percepció sobre el debat territorial a Espanya» 302-00184/12	70
Moció subsegüent a la interpel·lació al Govern sobre la formació professional 302-00185/12	79
Interpel·lació al Govern sobre les desigualtats territorials a Catalunya 300-00225/12	91
Interpel·lació al Govern sobre la manca d'un finançament just de la cultura 300-00226/12	99

Aquesta publicació és impresa en paper ecològic (definició europea ECF), en compliment del que estableix la Resolució 124/III del Parlament, sobre la utilització del paper reciclat en el Parlament i en els departaments de la Generalitat, adoptada el 30 d'abril de 1990.

El *Diari de Sessions del Parlament de Catalunya* (DSPC) reproduïx només les intervencions orals fetes durant la sessió. La resta de documentació que acompanya la intervenció es pot consultar a l'expedient del ple.

Imprès al Parlament

ISSN: 0213-7976 (general)

0213-7984 (sèrie P)

DL: B-27.966-1980

www.parlament.cat

Sessió 48.3

La sessió, suspesa ahir, es reprèn a les deu del matí i cinc minuts. Presideix el president del Parlament, acompanyat de tots els membres de la Mesa, la qual és assistida pel secretari general i la lletrada Mercè Arderiu i Usart.

Al banc del Govern seuen el vicepresident del Govern i conseller d'Economia i Hisenda i els consellers de la Presidència, de Salut i de Territori i Sostenibilitat.

El president

Bon dia, diputats, diputades. Reprenem la sessió.

Designació dels diputats interventors per al període pressupostari del 2020

231-00003/12

El quart punt de l'ordre del dia és la designació dels diputats interventors per al període pressupostari del 2020. La Mesa Ampliada, tal com estableix l'article 37.5 del Reglament, ha acordat de proposar al Ple la designació del senyor Antonio Espinosa Cerrato, del Grup Parlamentari de Ciutadans; el senyor Narcís Clara Lloret, del Grup Parlamentari de Junts per Catalunya, i el senyor Marc Sanglas i Alcantarilla, del Grup Parlamentari Republicà, com a diputats interventors per al període pressupostari del 2020.

Podem considerar aprovada per assentiment aquesta proposta? (*Pausa.*) Sí?

Doncs queden designats aquests tres diputats, el senyor Espinosa, el senyor Clara i el senyor Sanglas, com a diputats interventors per a l'exercici 2020.

Proposta de resolució de creació d'una comissió d'investigació sobre la violència institucional durant la celebració del referèndum de l'U d'Octubre

252-00019/12

Passem ara al següent punt de l'ordre del dia, que és el debat i votació de la Proposta de resolució de creació d'una comissió d'investigació sobre la violència institucional durant la celebració del referèndum de l'U d'Octubre. Aquesta proposta ha estat presentada pel Grup Parlamentari de Junts per Catalunya, el Grup Parlamentari Republicà, el Grup Parlamentari de Catalunya en Comú Podem i el Subgrup Parlamentari de la Candidatura d'Unitat Popular - Crida Constituent.

Per tant, per presentar aquesta proposta de resolució, iniciarem el debat amb els grups parlamentaris proposants, en un únic torn d'intervenció de deu minuts per a cada grup i per al subgrup parlamentari proponent. Comença, en aquest torn, i en nom del Grup Parlamentari de Catalunya en Comú Podem, el diputat senyor Marc Parés. Quan vulgui. (*Veus de fons.*) Li tocarà després, senyor Vidal, són els grups proposants i l'ordre és: Catalunya en Comú Podem, el Subgrup de la CUP, Grup Parlamentari Republicà i Junts per Catalunya. En tot cas, tindrà els seus deu minuts després. Quan vulgui, diputat.

Marc Parés Franzi

Bé; gràcies, president. Bon dia, diputats, diputades. Bé, no hi ha dubte que l'U d'Octubre del 2017 passarà a formar part de la història del nostre país. Aquestes darreres setmanes, a la Comissió d'Investigació del 155 hem pogut veure com els grups que participem en aquesta comissió compartim molts elements sobre què va ser i què va significar aquell dia. L'U d'Octubre, com a llavor de transformació social i nacional, ens deia la Marta Rovira; l'U d'Octubre com a expressió de l'enorme

teixit social i comunitari del nostre país i de la seva ingent capacitat d'autoorganització, ens deia el conseller Rull. Mirin, hi estem plenament d'acord.

Ara bé, si sortim al carrer i preguntem a la gent, aleatòriament, què va significar per ells l'U d'Octubre del 2017, ben segur que trobarem múltiples vivències, sentiments contraposats, significats diferents en funció de qui ens respongui; igual que si ho preguntem als grups parlamentaris d'aquesta cambra. El conseller Romeva ens deia que, per poder avançar en la resolució del conflicte polític, cal reconèixer el dolor i el patiment; tot el dolor i tot el patiment, el de totes les parts del conflicte. Nosaltres també ho compartim, plenament.

I entenem que la creació d'aquesta comissió d'investigació, que avui proposem aquí, pot contribuir a aquest reconeixement. Certament, els fets de l'1 d'octubre del 17 i tot el que ha envoltat aquesta data, tant abans del referèndum com després de la celebració, ha estat carregat d'una enorme emocionalitat, que s'ha expressat en múltiples direccions. I crec que hem de ser enormement respectuosos, els uns i els altres, en com cadascú de nosaltres vam viure aquells dies i hem d'entendre que aquella tardor es van prendre decisions, des de diferents institucions, que van causar dolor a diferents parts de la nostra societat.

I amb això no estic equiparant les diferents formes de patiment que es van viure i expressar aquells dies, perquè som plenament conscients –perquè és evident– que el conflicte polític que vivim i que ara comencem a encaminar per la via del diàleg, s'ha expressat en els darrers anys des d'una correlació de forces extremadament desigual. L'Estat ha fet ús del seu monopoli de la violència i ha actuat amb repressió policial –especialment l'U d'Octubre, però no només aquell dia–; amb repressió institucional, aplicant el 155 d'una forma barroera i antidemocràtica, però avalada pel mateix Tribunal Constitucional, i amb repressió judicial, amb la ignominiosa condemna dels presos i les preses independentistes i les múltiples causes obertes.

L'U d'Octubre va ser el dia en què més clarament la repressió de l'aparell estatal es va adreçar de forma indiscriminada, no només contra els ciutadans i ciutadanes anònimes que, individualment, aquell dia vam decidir anar a votar, sinó sobretot, contra una ciutadania organitzada col·lectivament i de forma clarament pacífica. Dos milions, tres-cents mil persones que van aconseguir exercir el seu dret a vot i que, literalment, amb els seus cossos van defensar les urnes contra la força policial de tot un estat. Les urnes contra les porres. El simbolisme d'aquesta resistència col·lectiva ciutadana, per mi, ja té una força enorme, en termes de contestació democràtica.

Però el millor de tot –i això encara dona més potència a l'U d'Octubre–, és que l'Estat, amb tota la seva força judicial i policial, amb tots els seus serveis d'intel·ligència, no va aconseguir que no es celebrés aquell referèndum. I no ho va poder aconseguir, no només per la voluntat i per la capacitat de resistència de totes aquelles persones anònimes, defensant els col·legis electorals, sinó, sobretot, per la força de l'autoorganització col·lectiva.

Una part molt gran d'aquest país –no tota, és cert–, no tota, no tot el país, però sí una part molt important va autoorganitzar-se per defensar el dret a poder decidir lliurement el seu futur polític per la via d'un referèndum. Però, deixi'm que torni als múltiples significats de l'U d'Octubre. Hi ha diputats i diputades d'aquesta cambra, que encara sostenen avui que de l'U d'Octubre en va sortir un mandat democràtic. De fet, aquest hemicicle és el resultat d'unes eleccions, imposades pel 155, en les que tres formacions s'hi van presentar prometenent que desplegarien la república que havia sorgit d'aquell referèndum.

Nosaltres no compartim aquest relat, no perquè no siguem republicans –que ho som–, de fet, no compartim aquest relat, justament perquè som profundament republicans, i perquè creiem que imposar la voluntat del 43 per cent de la població que va participar en aquell referèndum, per sobre el conjunt de la població catalana, seria un exercici de dominació contrari a com el republicanisme entén, històricament, el concepte de llibertat.

Nosaltres creiem que cal avançar a través del diàleg, com està començant a fer el nou Govern de coalició de l'Estat. I dialogar implicarà, també en certa mesura, revisar la interpretació que cadascú de nosaltres fem d'aquell dia, fem de l'U d'Octubre. Mirin, per mi, l'U d'Octubre va ser clarament un moment destituent, és l'expressió d'una part molt important de la ciutadania de Catalunya dient-li a l'Estat que el règim del 78 està esgotat. És un estat intentat imposar un règim constitucional per la força i una àmplia majoria de la societat catalana resistint-se pacíficament i organitzadament a aquesta imposició.

I efectivament, això és republicanisme, combatre la voluntat de dominació. I la victòria de l'U d'Octubre –perquè l'altre dia ens ho deia, també, la Mireia Boya: «L'U d'Octubre va ser una victòria en múltiples dimensions»– va ser aquesta victòria. Doncs aquella victòria és, sens dubte i amb tota claredat, l'expressió del fracàs d'aquest règim del 78. I per això, també és important aquesta comissió d'investigació, creiem nosaltres, perquè ens permetrà recollectar i sistematitzar tota la informació per poder constatar, efectivament, aquest fet.

Diuen molts constitucionalistes –i no em refereixo als partits que s'autoanomenen constitucionalistes, sinó als acadèmics que estudien el dret constitucional– diuen que la principal funció d'una constitució és aconseguir la integració política del conjunt de la societat. I per tant, cohesionar la societat.

L'U d'Octubre és el moment en què queda clar que el règim del 78 ja no compleix aquesta funció. I és, per tant, el principi de la fi d'un règim. Un règim que, més enllà del seu origen, al meu entendre, s'ha autodestruït. Perquè, efectivament, la Constitució del 78 és un text amb el qual es van guanyar i garantir moltíssims drets i moltíssimes llibertats. El problema és que en els darrers anys hem vist com en lloc d'avançar, obrint el text a la realitat dels nostres dies... –cosa que el text, efectivament permet i permetia–, el que hem vist, però, en els últims anys, és que s'ha retrocedit, amb una interpretació cada cop més restrictiva, cada cop més recentralitzadora del mateix text, fins convertir-lo en una eina de dominació absolutament inútil per donar sortida als anhels de la ciutadania de Catalunya. I això fa el text del 78 totalment inútil i insostenible avui en dia.

I per això, cal obrir una nova etapa; una nova època per poder avançar. I l'U d'Octubre, per mi, el que mostra és justament això; posa en evidència aquest fracàs. Per fer front als anhels del conjunt de la societat catalana del segle XXI. És, per tant, com deia, un moment destituent; el moment que posa fi a aquest règim vell i caduc i que comença a obrir noves esperances. I és precisament per això, a banda de per una qüestió òbvia de drets humans, que entenem que cal investigar el que va succeir aquell U d'Octubre. Per constatar la desesperació i la impotència d'un estat, fent un ús totalment desproporcionat de la violència.

Una actuació policial que desobeeix el marc de l'Estatut, on s'estableix que els Mossos són la policia integral de Catalunya, i que, per contra, aquell dia, es produeix, sota la direcció del coronel de la Guardia Civil, Diego Pérez de los Cobos, imposada per la fiscalia i sota la coordinació de la secretaria d'estat. Només per aquest fet, aquesta cambra ja hauria de demanar explicacions, tot i que sabem que qui hauria de donar explicacions, molt probablement, es negarà a comparèixer davant la comissió que avui aprovarem. Una comissió que entenem que també és important per rescabalar les víctimes d'aquesta violència institucional. Cal investigar què va succeir, i les víctimes han de ser reconegudes com a tals, i aquesta cambra, en representació de la sobirania del poble de Catalunya, té la potestat de fer-ho. Perquè sabem que, en tant que violència institucional d'un règim caduc, costarà molt que la justícia faci justícia; tal com ho demostra el fet que es vulgui apartar l'Ajuntament de Barcelona de l'acusació popular.

Perquè, si bé els significats, com deia, les vivències i les interpretacions de l'U d'Octubre són múltiples en la nostra societat catalana, i és important que reconeguem aquestes múltiples vivències i interpretacions d'aquest dia, si preguntem més

concretament sobre l'actuació policial del Cos Nacional de Policia i de la Guardia Civil aquell dia, aleshores, les diferències tendeixen a desaparèixer, i trobem un sentiment molt majoritari de rebuig a aquella actuació policial: el 60 per cent de la població catalana, segons el CEO ha publicat, el febrer del 2018.

A la mateixa Comissió del 155, a la qual em referia abans, el president Montilla ens recordava també el seu posicionament crític sobre l'actuació dels cossos policials de l'Estat aquell dia. Una actuació que potser quedarà impune judicialment, però que en cap cas podrà quedar impune políticament. I per això, entenem que l'obligació d'aquest Parlament avui no pot ser una altra que investigar aquests fets.

Moltes gràcies.

(Aplaudiments.)

El president

Gràcies, diputat. Ara sí, en nom del Subgrup Parlamentari de la CUP - Crida Constituent, té la paraula el diputat senyor Vidal Aragonés.

Vidal Aragonés Chicharro

Bon dia a tots i a totes. Segurament que tota una generació de catalans i catalanes passarem a la història com la generació de l'U d'Octubre; com aquella que va posar o va donar la primera passa –i determinant– en la construcció de l'alliberament nacional del nostre poble. L'U d'Octubre pot tenir diferents lectures, però una segurament seria l'acte de desobediència civil col·lectiva més important que es va donar durant les dues primeres dècades del segle XXI a Europa.

Però també l'acte d'obediència democràtica popular més important que s'ha donat en aquest continent les darreres dues dècades. La majoria del nostre poble i la majoria –ho hem de recordar també– de diputats i diputades d'aquest Parlament, en un exercici d'un dret fonamental col·lectiu, com és el dret d'autodeterminació dels pobles.

Molts diputats i moltes diputades poden defensar i han cregut que l'estat és, en essència, el monopoli de la violència. No tindrem ara una discussió complexa sobre el que significa la naturalesa de l'estat, però sí que la podem posar en relació amb allò que expressa o que podia expressar, en dos significats diferents, l'U d'Octubre.

Per una banda, la voluntat democràtica d'un poble que vol construir –o que volia construir i voldrà construir– el seu propi estat, amb acció democràtica col·lectiva i votant; el poder sorgit de l'acció política. I, per una altra banda, l'acció de l'Estat espanyol, que l'únic que fa és legitimar el seu Estat a través de la violència, encara que això signifiqui anar a trencar amb essències de l'Estat de dret i encara que això signifiqui vulnerar drets fonamentals.

Davant de la legalitat de l'Estat espanyol, nosaltres sempre hem invocat la legitimitat democràtica del poble de Catalunya. I en aquest exercici del referèndum d'autodeterminació l'aparell de l'Estat espanyol va tenir molt clar que aplicava violència institucional. I l'aplicació de violència institucional no era ben bé perquè no es pogués desenvolupar el referèndum d'autodeterminació. Ho explicarem. Hem d'anar a veure únicament les dades de quants col·legis electorals van tancar els Mossos i quants col·legis electoral van tancar la Policia Nacional i la Guàrdia Civil per veure que el seu objectiu era ben bé un altre i era doble: per una banda, generar violència perquè la comunitat internacional no pogués reconèixer mai el referèndum d'autodeterminació –primer objectiu de la violència institucional–, i, en segon lloc, una violència institucional traslladada per generar por i pànic per aquells i aquelles que estaven participant d'aquest referèndum, i que es volgués generar una perspectiva de que això no s'havia de realitzar mai més.

Sobre què hem d'investigar o quin ha de ser l'objecte d'aquesta comissió, més enllà del definit exactament a la proposta de resolució. Responsables dels cossos de la Guàrdia Civil i de la Policia Nacional, sense cap mena de justificació, van desplegar aquell 1 d'octubre una estratègia de càstig col·lectiu, infligint tot tipus de violència,

generant patiments físics i mentals, i amb una voluntat també, en molts supòsits, d'humiliar.

Els i les que van viure –o veure, millor dit–, viure i veure, aquelles imatges als col·legis electorals, ja sigui directament o ja sigui a través de com ens arribaven les imatges, hem de reconèixer que ens va generar por. I no era una por sobre nosaltres individualment sinó que era un patiment sobre tot el que podia rebre el nostre poble. També hem de dir que aquelles visions de violència van generar, en alguns sectors del nostre poble que no s'havien plantejat ni tan sols aquell primer d'octubre anar a votar, que anessin als col·legis electorals com a resposta política davant de la violència institucional. També, i al mateix temps, la voluntat era generar escenaris de violència perquè després es preconstituís prova a fi i efecte de generar procediments judicials.

L'actuació de la Guàrdia Civil i de la Policia Nacional va posar en risc i ha afectat directament a integritat física però també psíquica. Podem parlar d'un escarni col·lectiu que expressa tot tipus de vulneració de drets fonamentals. I fins i tot podem tenir ja una primera dada dels danys que es van causar, i així ho va traslladar el Departament de Salut, amb 1.066 persones ferides, més enllà –i és el que necessitem i es fa necessari– és el patiment i els danys psíquics i psicològics que va generar aquella violència després de l'U d'Octubre.

De fet, també aquesta comissió el que s'ha de plantejar és determinar quan va néixer la violència institucional, si va néixer l'U d'Octubre o va néixer abans de l'U d'Octubre. Potser descobrim que va ser en la preparació del referèndum d'autodeterminació que ells –i ens estem referint no a un «ells» en abstracte sinó a l'aparell de l'Estat espanyol– van iniciar sistemàticament una vulneració de drets fonamentals, de la llibertat de reunió, llibertat ideològica, llibertat d'expressió: de la confiscació de material polític a la repressió contra la Sindicatura Electoral, de l'assetjament a les seus de partits polítics a la detenció de càrrecs de la Generalitat, de la generació de provocacions judicials per justificar una posterior sedició a la detenció de responsables del nostre Govern al mig de la ronda Litoral, a pocs metres d'aquesta seu parlamentària.

Per una altra banda, hem vist també com gairebé tota la judicatura espanyola no ha donat resposta de justícia –ells diran que era resposta legal– a la violència derivada de l'U d'Octubre. El Tribunal Constitucional, que negava l'existència de la violència. Macrocausa davant del Tribunal Suprem, que ha volgut minimitzar aquella violència. Arxiu d'alguns jutjats d'instància davant de les accions judicials que denunciaven la violència institucional de l'U d'Octubre. Podem, fins i tot, veure com ja no es tracta de no perseguir el delictes sinó d'un exercici d'escarni que significa negar l'existència de violència institucional. No confiem, per tant, en cap cas, que a través de l'aparell judicial espanyol puguem tenir una mínima resposta davant de la violència institucional que vam patir.

I és en aquesta lògica que es feia necessària la Comissió d'Investigació de la Violència Institucional de l'U d'Octubre. I també per raons de responsabilitat històrica. Al llarg de la història del nostre país hem tingut expressions de violència institucional molt més greus que les que va suposar l'U d'Octubre. Hauríem de recordar el que va suposar la resposta violenta postoctubre del 34, el que va significar la resposta violenta postcop d'estat feixista del juliol del 36, i els quaranta anys de foscor, i també –i nosaltres no ho oblidem mai– el que va significar la violència institucional de la mal anomenada Transició espanyola, que, fins i tot, a dia d'avui no hi hem pogut donar resposta ni amb criteris de legalitat ni amb criteris de justícia.

I que a ningú li quedi el més mínim dubte: a nosaltres no ens mou ni l'odi ni la venjança, a nosaltres ens mou l'estima per un món i una societat lliure de qualsevol opressió, i això passa per conèixer allò tan difícil, que és la veritat, però com a mínim per reconèixer els fets que van succeir l'U d'Octubre quant a la intervenció de l'Estat espanyol a través de violència institucional.

I per això els objectius d'aquesta comissió: documentar els fets, tenir un mapa sobre la violència institucional, determinar responsables, analitzar els fets de drets fonamentals vulnerats i buscar fórmules de reparació. Per cert, això que es planteja en aquesta comissió fa poc més de tres setmanes era exactament el que l'informe de l'Oficina de l'Alt Comissionat de les Nacions Unides pels Drets Humans traslladava en la seva recopilació sobre l'Estat espanyol; punt 15, exhortava a que es vetllés en relació amb una investigació sobre els fets violents de l'U d'Octubre; punt 22, recordava que ja el 28 de setembre del 2017 s'havia traslladat la necessitat que es garantissin els drets fonamentals –dret de reunió, dret de manifestació, dret de llibertat ideològica–; punt 25, recordant que ja a l'abril del 2018 el relator especial de Nacions Unides havia traslladat a les autoritats espanyoles d'abstenir-se d'imputar cap representant polític català pel delictes de rebel·lió.

Davant de tot això, l'Estat espanyol no únicament no ha fet res, sinó que ha fet exactament el contrari; d'allò que li traslladava les Nacions Unides ha fet exactament el contrari, i és per això que aquesta comissió pren més importància i que fins i tot pot ser també un mandat derivat de les Nacions Unides amb relació a allò que no fa l'Estat espanyol. I podem, això sí, també, moure'ns en unes lògiques de veritat, de justícia i de reparació. Sens dubte que la veritat sempre és un exercici molt complex, no ho volem negar, però, com a mínim, determinar el que va passar. La justícia, que demana també del reconeixement sobre els fets, de la seva significació i també de la determinació dels seus responsables, i, per tant, no caure en el relativisme. I la reparació. Si veritat és complexa i justícia és complexa, reparació, encara més. Però hauríem, en aquest exercici de reparació, de fer un posar en valor el que va significar, per una banda, l'exercici democràtic de l'U d'Octubre, però també allò que potser no vam preparar per evitar la violència institucional. I potser –i diem «potser»– hem de reflexionar si –i no serà el contingut exacte d'aquesta comissió–, per l'autèntica reparació amb relació a la violència institucional de l'U d'Octubre, el que necessitem és un nou referèndum d'autodeterminació on es pugui (*sona el senyal acústic que indica que s'ha exhaurit el temps d'intervenció*) preparar allò que no estava preparat i tingui una efectivitat absoluta.

El president

Diputat...

Vidal Aragonés Chicharro

Per tant –i acabo president–, veritat, justícia, reparació i potser un nou referèndum d'autodeterminació.

El president

Gràcies, diputat. (*Aplaudiments.*) En nom ara del Grup Parlamentari Republicà, és el torn del diputat senyor Ferran Civit.

Ferran Civit i Martí

Gràcies, president. Membres del Govern, diputades, diputats, primer de tot, un record per al president Torra, la seva família; injustament assetjat, primer per una malaltia i després, també, per l'assetjament judicial. També un record per a tots els sentenciats, els que tenim a exili, els que tenim a presó, els que ara mateix estan sent jutjats per un acte de desobediència civil a les escales del TSJ (*aplaudiments*), per als falsament acusats de terrorisme, per als que van ser agredits des de l'U d'Octubre, des del Primer d'Octubre fins ara per qualsevol policia, i, ho repeteixo, per qualsevol policia, i lògicament tot el suport al Toni Soler, al Jair Domínguez i al Magí Garcia, de l'*Està passant*, per les acusacions des de la fiscalia. (*Aplaudiments.*)

Avui estem aquí per parlar de la creació de la comissió d'investigació de la violència policial contra els votants del Primer d'Octubre. Alguns ho vam viure i vostès segurament ho van veure. I no és per investigar banalitats com, per exemple, el fet

de que hi hagi la primera aportació espanyola a les arts marcial, com *patada voladora en escalera*, sinó pel tema de la violència indiscriminada i gratuïta.

Soc dels que va passar la nit defensant els col·legis, en aquest cas, a l'Espluga de Francolí, el meu poble, però també col·laborant, com molts altres, a fer possible el referèndum arreu del país. Vaig estar la nit defensant... –quin concepte, defensar, haver de defensar un col·legi, haver de defensar les urnes, haver de defensar les papere-tes, haver de defensar la democràcia. I sí, ho vam haver de fer. És molt curiós. I dono les gràcies a les Escoles Obertes i als CDRs per fer-ho possible.

Al meu poble no va venir ningú a agredir-nos; per tant, aquesta urna (*l'orador assenyala una urna del Primer d'Octubre*), que és d'on ve, ningú la va poder prendre, ningú la va poder agredir, ningú la va poder segrestar. Van venir els Mossos a certificar que érem centenars i que era impossible tancar el col·legi. I tots plegats ens llevàvem sabent que era un dia transcendent, un dia important, un dia rellevant, i que seria d'emocions fortes. El que no sabíem és que ho seria de manera tan negativa. Perquè tots plegats vam viure la il·lusió de protagonitzar una gran festa col·lectiva, i, també, la responsabilitat d'una desobediència també col·lectiva.

Però, per desgràcia, aquell dia va ser un neguit constant de veure les imatges de salvatgisme que rebíem arreu, i el neguit aquell de saber si vindrien o no vindrien. Tots els que van estar en col·legis, d'aquesta banda, segur que estàveu, allò, venen, no venen. Alguns d'aquí, d'aquesta cambra, segur que van rebre algun cop, ho van veure en primera línia. A primera hora del matí arriben vídeos per WhatsApp o per xarxes socials. Gent asseguda –aseguda, eh?, asseguda– cridant «Som gent de pau», rebent cops indiscriminadament a qualsevol lloc. Sarra, Cabra del Camp, Vilabella, Mont-roig, Lleida, Alcarràs, la Ràpita són alguns dels noms que quedaran gravats a la vergonya de la història de l'Estat. I, per desgràcia, molts d'aquests encara hi continuen vinculats, perquè molts d'aquests alcaldes que en aquell moment estaven allà ara mateix estan encara sent perseguits judicialment. A la meua comarca només va haver-hi agressions a Sarra, en aquest cas a la Conca de Barberà. Sense dir ni bon dia ni notificar per què ho feien, van començar a carregar indiscriminadament. I això ho sap un membre d'aquest Parlament, doncs, perquè la seva germana estava allà a primera fila.

Les reaccions internacionals anaven succeint, i alguns criticaven el que veien. I, també, aprofito per dir «gràcies» a algú d'aquesta banda (*l'orador assenyala el sector dret de l'hemicicle*) que va criticar públicament tota la violència que estava succeint. Tu ja saps qui ets, tu ja saps de qui estem parlant. Moltes gràcies per ser-hi. Perquè això no va de bàndols polítics sinó que va de democràcia i de justícia.

Perquè va ser el dia de violència més important de la història contemporània de Catalunya, protagonitzada per les forces policials espanyoles contra votants catalans. Les porres contra les urnes, la violència contra el vot. Cal recordar que en cinc anys el Ministerio del Interior no ha sancionat cap agent –cap agent, cap agent– per no portar el número d'identificació. I això ho sabem gràcies a una pregunta del diputat basc Jon Iñárritu. I, lògicament, molt menys sancionarà l'ús indegut de la violència gratuïta.

Per això –encara que el conseller Buch no hi és– aprofito per recordar-li que hem de donar exemple, com a Mossos, també, de que nosaltres no hem de tenir pomes podrides i gent que vulgui fer-ho, això, perquè si no..., allí nosaltres presentàvem urnes, però alguns del que es van encarregar va ser d'oferir-nos la resposta de l'Estat. I poden escollir: porra extensible o un altre tipus de porra. (*L'orador les mostra.*)

Perquè, clar, som espanyols –i aquesta és una pregunta que els faig a vostès– o no som espanyols? Perquè, si som espanyols, van agredir gratuïtament ciutadans espanyols. L'«a por ellos», jo em pensava..., jo que vinc de família paterna militar, gent que va deixar la sang per Espanya a Cuba i a les Filipines, clar, jo em pensava que l'«a por ellos» sempre era per als enemics, per als adversaris; però, clar, per l'«a por ellos», doncs, es veu que eren ciutadans espanyols, perquè o som espanyols o no som espanyols. Si som espanyols, si us plau, ajudin-nos a defensar els ciutadans es-

panyols de la violència gratuïta. I, si no som espanyols, deixin-nos decidir el nostre futur de manera lliure i democràtica.

Perquè aquesta violència física, com vam veure, va ser l'avantsala de la violència institucional dels 155. Els ulls arrencats aquell dia... Per desgràcia..., avui ja veuen que porto coses que sembla que vingui del Servei Estació, però no porto una pilota de goma. Però els ulls arrencats per la policia aquell dia, en el cas del Roger Español –que ara, gràcies a les diligències dels Mossos, no pas per la col·laboració de la policia, podem identificar qui va ser el que va disparar. Doncs, clar, aquestes pilotes, aquestes pilotes prohibides a Catalunya, per aquest Parlament, eh?, per aquesta institució, es van disparar i hi va haver persones, com el Roger Español, i d'altres, en manifestacions postsentència, que van rebre moltíssim, i que alguns van perdre la vista.

La immensa majoria de denúncies, de l'U d'Octubre ençà, han estat aturades pels jutges. Molts i molts no ho han denunciat, per por, per què? Ves que no sàpigues que un dia estàs dormint tranquil·lament a casa, et detinguin i et tinguin un mes i mig, o més, incomunicat, acusat falsament de terrorisme, i t'enfonsin la vida.

La pregunta és: si Catalunya ha mostrat clarament la seva voluntat –i així ho ha fet– de renunciar a la violència per assolir la independència Catalunya, l'Estat espanyol està disposat a renunciar a la violència per garantir la unitat d'Espanya? Perquè ho vam veure el judici: ningú va donar la cara a l'hora de dir qui havia ordenat les càrregues policials –ningú. «No, no he sido yo, ha sido otro», «No, no, yo no sé nada –yo no sé nada.» Ningú donarà la cara? Tothom s'amaga darrere les porres i les togues? És molt fàcil, eh?, amagar-se quan tens tot el poder; però donar la cara és més difícil.

És un capítol dolorós per a Catalunya, però sobretot trist per a Espanya. Per a Catalunya és la data fundacional de la Catalunya contemporània. Aquell dia potser no vam tenir la victòria, certament, i després, doncs, tots plegats, els que estem en aquesta banda, hem fet molts errors, reconeguem-ho i mirem d'esmerçar-nos en la reparació. Però estic segur que aquell dia avançava la victòria ben propera.

Estem en una situació que..., entre democràcia i violència, escullin. I això tots plegats, ja que estem en una cambra parlamentària, hauríem de fer-ho i tenir-ho claríssim. La democràcia sempre és parlar, seure, parlar, seure, negociar i acordar i, si és possible, després ratificar-ho pels vots. Entre la unitat d'Espanya i la voluntat popular, escullin; és molt fàcil. Jo espero que tots plegats vinguin a les comissions d'investigació i tots plegats puguem treure l'entrellat de tot això, perquè va ser un dia, una jornada molt dura i molt potent, amb lo que significa emocionalment de dura i de trista.

I també aprofito per dir-ho –interpellaré aquesta banda de l'hemicicle–: vull donar les gràcies també a gent com l'alcaldeessa Núria Marín, que va intervenir per aturar la violència policial. Però –també s'ha de dir–, doncs, alcaldes com Àngel Ros o Josep Fèlix Ballesteros, que van desaparèixer davant la violència que hi havia contra els seus votants; fossin els seus votants o no, però eren ciutadans de les seves ciutats. Per tant, alcaldeessa Núria Marín, gràcies, malgrat no facilitar llocs per a la votació, però sí que gràcies. Perquè cal dir-ho: el PSOE ha condecorat aquests policies. Uns van donar les ordres d'intervenir? Cert. Uns altres van aplaudir? Cert. I uns tercers els han condecorat. I tots vostès els hi han donat suport. I sort que encara no hi havia Vox, perquè, si no, pot ser algú encara hagués donat ordres de disparar.

Tenim una disjuntiva aquí com a societat, com a país: o som espanyols per seducció o per repressió. I això està a les mans dels que tenen el poder a l'Estat espanyol. És això: o per seducció o per repressió. Jo no tindria cap mena problema, com que tinc arrels, com la immensa majoria dels que tenim aquí, tenim arrels a l'Estat espanyol, de ser espanyol si em consideressin un ciutadà de ple dret, un ciutadà de primera i no un ciutadà de segona; no tindria cap mena de problema. Però, com que no és possible, per això optem per l'independentisme els que estem en aquesta banda. I això és així de clar.

Perquè, si jo vaig organitzar el referèndum, jo vaig defensar el col·legi, jo vaig participar al referèndum, ara mateix servidor, com molts d'altres, volem saber qui va impedir del referèndum, qui va atacar els col·legis i qui va agredir els votants. I això vol saber-ho aquest poble de Catalunya, vol saber-ho la societat de Catalunya, vol saber-ho la veritat, ho vol saber la història, però també organismes internacionals. Perquè moltíssims organismes a nivell europeu, com el Consell d'Europa..., el comissari de Drets Humans del Consell d'Europa, el Nils Muižnieks, va enviar una carta al ministre Zoido per demanar una investigació de violència gratuïta precisament el 4 d'octubre que va quedar sense resposta. També va quedar dins l'informe del Consell General d'Europa, perquè s'inclogués a l'Informe anual dels drets humans. Però també cal dir que hi ha hagut..., i per això aprofito per donar les gràcies a institucions com Human Rights Watch o centre Irídia, que porta defenses, i també dono les gràcies, en aquest cas, a l'Ajuntament de Barcelona, que es va posicionar i es va personar com a acusació particular, tot i que després la fiscalia els ha retirat, cosa curiosa, sempre que Vox ho permet.

Tenim 539 agents que van rebre la Real Orden de Caballeros de San Cristóbal; tenim el comissari Sebastián Trapote condecorat; tenim el general Pedro Garrido condecorat. El major Trapero, en canvi, està sent jutjat; però ell mateix també en aquest judici, en el qual el jutgen a Madrid, va dir que entre tres cossos no van poder aturar 2 milions de persones. Per tant, no en tinguin cap mena de dubte, perquè ho tornarem a fer i, ara sí, no hi haurà marxa enrere: votarem i guanyarem.

Moltes gràcies.
(*Aplaudiments.*)

El president

Gràcies, diputat. En nom del Grup Parlamentari de Junts per Catalunya, és el torn ara del diputat senyor Eduard Pujol.

Digui'm, senyor Carrizosa. Per què em demana la paraula? (*Persisteixen els aplaudiments. Pausa.*) Digui, senyor Carrizosa.

Carlos Carrizosa Torres
Sí, señor presidente...

El president

Un moment, un moment. Ara, digui, digui.

Carlos Carrizosa Torres

Gracias. Señor presidente, quería saber si en adelante está autorizado traer objetos y exhibir objetos para el orador... (*Remor de veus i rialles.*) Lo quiero saber (*aplaudiments*), porque parece que no se ha llamado la atención mientras se venía haciendo hasta ahora, y yo quiero simplemente garantizar que todos los grupos y todos los oradores tengan el mismo derecho en este Parlamento, porque ya bastantes pruebas de que usted es un presidente parcial llevamos teniendo, y entonces yo le pido eso: si hemos cambiado el criterio ya para todos los grupos.

El president

Senyor Carrizosa, com vostè sap, reglamentàriament no està prohibida l'exhibició de cap tipus de material en el faristol. De fet, com fins ara, s'hi han mostrat fotos, banderes, llibres fins i tot a l'hemicicle... Per tant, continuem amb el mateix criteri. Moltes gràcies.
(*Aplaudiments.*)

Carlos Carrizosa Torres
Muy bien.

El president

Quan vulgui, diputat.

Eduard Pujol i Bonell

President, consellers, senyores i senyors diputats, bon dia. Soc l'últim a intervenir, dels quatre grups proposants d'aquesta Proposta de resolució per a la creació de la comissió d'investigació de l'U d'Octubre. És difícil intervenir després dels altres tres grups i és difícil que els pugui sorprendre. Per tant, si m'ho permeten, em centraré en reivindicar allò que compartim.

Amb la CUP. Amb la CUP compartim que la violència de la Guàrdia Civil i la Policia Nacional va ser un càstig col·lectiu. No només física, sinó psíquica i institucional. El dia 2, aquell dilluns, l'endemà del dia 1, el país es va aixecar amb blaus, masegat. Costa encara avui pair aquella violència.

Amb els comuns. Amb els comuns compartim que la intencionalitat dels poders de l'Estat era clarament la d'alliçonar i d'impedir el lliure exercici del vot. Efectivament, ens volen handicapats, democràticament handicapats.

I amb Esquerra compartim la voluntat de posar nom i cognom a les víctimes que van patir aquell dia la violència institucional per part dels cossos i forces de seguretat de l'Estat. I segurament compartim moltíssimes més coses, com l'ambició per construir un país modern, d'avantguarda en tots els sectors, un país que sigui líder en tecnologia, en creativitat, un país amb ànima transformadora, però també un país que continua denunciant la gravetat de l'excepcionalitat que vivim, un país on ningú es quedi enrere i tothom tingui oportunitats. I alerta, avís a navegants, perquè no hi haurà oportunitats de debò ni llibertat de debò fins que s'acabi la repressió i s'hagin rescabalat els greuges i els danys que se'n deriven.

La democràcia ens exigeix mantenir viva la denúncia rigorosa i clara de la injustícia, però també mantenir la resiliència, la fortalesa o el coratge per continuar endavant. Per això compartim la necessitat, la urgència, la necessitat d'investigar la violència de l'U d'Octubre. Per què? És senzill. Es tracta de fer aflorar les veritats, totes les veritats. Per què? Per trencar l'espiral del silenci que anunciava Hannah Arendt i construir una societat veritablement lliure i democràtica.

Senyores i senyors diputats i diputades, el Govern i aquest Parlament –i estaran d'acord amb això suposo que tots– hem de treballar perquè la gent visqui bé, perquè les oportunitats de la gent estiguin garantides visquin on visquin, perquè tinguem bones infraestructures, només faltaria. Aquest país és la universitat i el Mobile, aquest país són els quilòmetres i quilòmetres de fibra òptica del conseller Puigneró, que és garantia de futur. Com també són futur les noves estacions i el tram central de la línia 9 del metro i la connexió dels Ferrocarrils a Gràcia des de plaça Espanya passant per Francesc Macià; això també és futur. El país és tot això, plantar cara a l'emergència climàtica i equilibrar també les injustícies en habitatge. Hem de ser obstinats en aquests objectius.

Però el país –el país– no només és donar suport als sectors estratègics, que cal fer-ho, i la gestió eficaç del dia a dia, que cal gestionar bé, i pensar, dibuixar, projectar un horitzó compartit. Però la veritat –la veritat– és essencial. El país també ha de viure en la veritat, en totes les veritats. I l'U d'Octubre exigeix veritats. Per aquesta raó defensem la creació d'aquesta comissió, de la mateixa manera que la Comissió del 155 ha posat claror a la vergonya d'aquest artefacte arbitrari de repressió i de menyspreu polític que és el 155. Com dimarts ens deia el president Puigdemont, el 155 va ser un cop d'estat; un cop d'estat modern, dissenyat per fer mal a les institucions de Catalunya i a la seva gent i a les entitats que vertebraven la societat civil d'un país viu.

Per tant, parlem de pilars essencials, no són romanços. Quan demanem veritats al voltant de l'U d'Octubre o del 155, com és el cas, no els parlem de fum, no fem servir paraules inservibles, al contrari, no són intangibles, volàtils i buides: són pilars. La veritat és pilar, pilar essencial, pilar de tot.

Abans-d'ahir, en aquest mateix Parlament, vàrem tenir la intervenció del president Puigdemont, del conseller Puig, de la diputada Boya i la diputada Rovira per posar

llum a dos anys d'exili, i també al 155. I fa una setmana –que el temps passa volant–, a la Comissió d'Investigació sobre l'Article 155, vàrem viure la intervenció històrica dels presos polítics en seu parlamentària. A alguns de vostès no els va impactar la seva intervenció, potser perquè senzillament no van tenir el coratge d'escoltar-los. De fet, ja sabem que alguns de vostès són més de tirar la pedra i d'amagar la mà o, millor dit, més de preguntar fent el milhomes sense mirar als ulls i arrencar a córrer cames ajudeu-me, no sigui que ens responguin el que no volem sentir o el que no som capaços de sentir. Però en democràcia –i abans també s'ha explicat– el més normal hauria de ser escoltar, dialogar, parlar, dialogar, tornar-se a asseure, avançar per transformar. En democràcia el que no és normal són els presos polítics, els exiliats o que, per intentar votar, les catalanes i els catalans sortíssim estovats dels collegis electorals. Perquè ens van estovar.

Doncs d'aquestes intervencions en comissió d'investigació dels últims dies, com els deia, també em vull quedar amb unes paraules del conseller Turull que ens haurien de servir a tots plegats d'aprenentatge. «El 155» –deia– «va ser el *bypass* que va de la reducció total de l'autogovern a la intervenció *de facto* de la voluntat popular a les urnes.» Ja sé que alguns de vostès em diran que és una opinió subjectiva; és clar que sí. Però és una opinió qualificada, és el punt de vista d'un dels implicats directes en els fets d'octubre del 2017 i que avui segueix injustament empresonat. Donar la paraula als protagonistes del 155 ha aportat claror a les mentides que es llancen des de l'Estat. Per això també hem de crear aquesta comissió de l'U d'Octubre, per investigar i posar llum allà on d'altres intenten contínuament, sistemàticament, abocar-hi la foscor i la mentida. I és que durant el judici arbitrari i trampós de l'U d'Octubre al Tribunal Suprem ja ho vàrem veure; vàrem veure que l'acusació popular, la fiscalia i alguns testimonis volien desenfocar la violència descarnada i descarada, brutal, que van infringir la Guàrdia Civil i la Policia Nacional.

Doncs nosaltres hem de fer el contrari, nosaltres hem de tornar a enfocar l'objectiu. Hem de crear aquesta comissió d'investigació per compartir les experiències de les víctimes, no només dels botxins. Hem de crear aquesta comissió per no deixar en l'oblit l'enorme exercici de determinació, d'empoderament i de fraternitat que va demostrar el poble de Catalunya, el dia que se'ns va dir que no hi hauria ni paperetes, ni butlletes, ni urnes, ni electors, que no hi hauria absolutament res, i hi va haver absolutament de tot: hi va haver paperetes, butlletes, urnes, electors i dignitat. Hem de crear aquesta comissió per investigar els orígens i els responsables d'aquella descarnada violència policial i institucional. Per això també hem de crear aquesta comissió de l'U d'Octubre, per investigar i posar llum, hi insisteixo, on d'altres volen abocar-hi la foscor i la mentida.

Hem de saber el què i el perquè i el com d'aquella barbàrie d'estat. Hi tenim dret; se'n diu «veritat». Tenim el dret però sobretot tenim el deure d'investigar el perquè de tots i cadascun –atenció, que no és broma, no és poca cosa– dels 1.066 ferits que van patir danys físics durant aquella jornada, però també hem d'investigar tots aquells danys físics de la jornada de barbàrie, aquells que no es veuen. Això és democràcia, senyores i senyors diputats i diputades, votar, com també és democràcia escodrinyar en els fets i en les motivacions dels botxins, per fer aflorar la veritat.

Crearem aquesta comissió per cartografiar les violències de l'U d'Octubre i els seus efectes. Volem saber qui va prendre les decisions d'aquella brutalitat policial, per què van prendre la decisió de colpejar ciutadans lliures i indefensos, enlloc de parar l'orella, que era el que els tocava, i d'escoltar, d'escoltar la civilitat, les raons cíviques i polítiques de milers de ciutadans. I no badem –no badem–, no s'hi val a badar. Sense democràcia plena, el benestar és una quimera inabastable, i sense veritat tampoc hi ha democràcia.

No es creguin segons quins gurus del diàleg, que deslliguen prosperitat de democràcia com si anessin en caixes diferents. No badem. Els intangibles són un pilar a preservar, són del tot necessaris per protegir els tangibles, per exemple, el govern del

dia a dia i la garantia de prosperitat. Tantíssimes vegades el president Torra s'ha preguntat quanta democràcia està disposada a aguantar l'Estat espanyol; quanta? Ara hi afegim: quanta veritat sobre l'U d'Octubre estem disposats a escatir? Escolta, Espanya, per què no creus en la democràcia? Per què? Per què ho vas fer? Per què ho fas? I, segurament, per què ho tornaries a fer?

Moltes gràcies.

(*Aplaudiments.*)

El vicepresident primer

Gràcies, senyor diputat. A continuació, per fixar el seu posicionament, té la paraula el diputat Matías Alonso, del Grup de Ciutadans.

Matías Alonso Ruiz

Gràcies, president. Membres del Govern, senyores i senyors diputats... El intento de revuelta tumultuaria que vivió Cataluña el 1 de octubre de 2017, se enmarca en la estrategia del separatismo de quebrar el ordenamiento democrático. Una estrategia tan clara y premeditada que el mismo 2 de octubre el Gobierno que perpetró el golpe acordó crear la Comisión Especial sobre la Violación de Derechos Fundamentales en Cataluña. El 1 de octubre asistimos a una representación coordinada que buscaba extender la imagen de que España seguía supuestamente anclada en el tardofranquismo, el mismo del que buena parte del separatismo que nos desgobierna es heredero natural y principal beneficiario.

Los grupos parlamentarios que invistieron al señor Torra, con el apoyo explícito de Catalunya en Comú Podem –la marca blanca de Podemos de la mano de Colau– (*remor de veus*), nos presentan esta propuesta de resolución para crear una comisión de investigación sobre la violencia institucional –entiendo que «supuesta», salvo que se refieren a la promovida por el propio Gobierno golpista–, en el contexto de la celebración de ese sí que supuesto referéndum del Uno de Octubre. (*Aplaudiments.*) Quiero recordarle también al PSC que esta comisión pretende reeditar la que creó el Govern el 2 de octubre y que fue suprimida en aplicación de la legalidad democrática, una vez aprobado el 155, con los votos del PSOE, y al menos una parte del propio PSC.

Un PSC que hoy ve con buenos ojos que Pedro Sánchez visite este mediodía el Palau de la Generalitat para besar la mano del señor Torra (*remor de veus*), que, al haber perdido su condición de diputado, ya no puede ser considerado presidente. (*Aplaudiments.*) Puede parecer anecdótico que el socio natural del sanchismo en Cataluña apoye esta comisión de investigación tras el golpe a la democracia que vivimos en este Parlamento durante septiembre y octubre de 2017, y que contó con la oposición firme y democrática de los señores Rabell y Coscubiela, líderes del grupo parlamentario precursor del que ahora representa los intereses de Colau e Iglesias en este hemicycle.

Un golpe a la democracia que los grupos separatistas y sus organizaciones afines pretendieron extender a la totalidad del territorio catalán el 1 de octubre de 2017. Los autores del golpe a la democracia pretenden blanquear sus vergonzosos actos con esta comisión. Los que estaban entonces en este Parlamento y siguen ahora, y los que apoyaron el golpe desde fuera de las instituciones y hoy están integrados como diputados de Junts per Catalunya –la Convergencia corrupta– y Esquerra Republicana, la que hay que recordar que encabeza el *ranking* de golpismo en Cataluña desde los lejanos años treinta del siglo pasado. (*Aplaudiments.*)

Esta comisión de investigación que se plantea es un paso más en la estrategia golpista que estamos sufriendo en Cataluña desde los tiempos de Artur Mas. (*Remor de veus.*) Vivimos hoy un nuevo capítulo de esta historia interminable en la que los grupos separatistas han convertido su tóxico *procés*. Y ya no la escriben solos; el partido de Ada Colau y la sucursal catalana del partido de Pablo Iglesias participan activamente en cuantas maniobras de agitación y propaganda plantean las fuerzas

separatistas. No es ninguna sorpresa. Tanto la alcaldesa de Barcelona como el ahora vicepresidente del Gobierno de España han mostrado siempre, sin decoro, sin sonrojo alguno, su complicidad con el separatismo y el totalitarismo. Así que no habrá sorpresas: los votos del bloque nacionalpopulista que reclama el inaplicable derecho de autodeterminación –espero que sin los del PSC de Iceta y para Sánchez– darán luz verde a esta farsa, que no será más que otro instrumento de propaganda con el que el separatismo quiere maquillar su intento totalitario de subvertir el ordenamiento democrático y de dejar en papel mojado de forma ilegítima, ilegal y violenta –sí, violenta– tanto la Constitución española como el Estatuto de autonomía de Cataluña.

Efectivamente, el 1 de octubre de 2017 el desgobierno de la Generalitat, los partidos separatistas y sus organizaciones parapolíticas afines violentaron gravemente el ordenamiento democrático y atentaron contra el orden público. Ustedes son los principales incitadores de un proceso separatista de corte nacionalpopulista y totalitario que ha generado –y sigue generando– violencia, y que pretende pisotear los derechos fundamentales de la mayoría de los ciudadanos catalanes, como quedó demostrado con la burda aprobación de sus falsas leyes de desconexión: la del referéndum y la de transitoriedad política.

No hace falta que me expliquen su golpe del 6 y 7 de septiembre de 2017. Yo mismo y la mayoría de mis compañeros de grupo parlamentario –entonces éramos veinticinco, hoy somos mayoría en esta cámara, con un grupo de treinta y seis– estábamos aquí. Ustedes no solo pretendieron dar un golpe de estado, sino que intentaron amedrentar a la oposición, pisoteando nuestro derecho de participación política y violentando gravemente los derechos de la mayoría social de Cataluña. (*Aplaudiments.*) Porque aquella oposición, siendo minoría en la cámara, tenía una amplia mayoría de respaldo social.

Ustedes, Junts per Catalunya, Esquerra Republicana y la CUP, ahora con la connivencia de Catalunya en Comú Podem, es decir, con la connivencia de al menos una parte del Gobierno de España, pretenden seguir con su golpe de estado, ahora de aparente baja intensidad en las formas, pero con la misma violencia en el fondo.

Antes del Uno de Octubre existió violencia, alentada y coordinada por sus organizaciones parapolíticas. No lo digo yo, que también, lo dice una sentencia firme del Tribunal Supremo. Durante la pachanga del Uno de Octubre también hubo violencia. (*Aplaudiments.*) Muchos individuos, alentados, coordinados y encuadrados por y en los partidos separatistas y en sus organizaciones parapolíticas pretendieron imponer con uso de la fuerza su voluntad golpista. Lo que hicieron las fuerzas y cuerpos de seguridad del Estado, lo que hizo la Policía Nacional y la Guardia Civil, y lo que deberían haber hecho los Mossos d'Esquadra, fue el uso legítimo, prudente y ponderado de la fuerza en defensa de la democracia y del estado de derecho. (*Aplaudiments.*)

Ustedes siguen buscando fórmulas para perpetuar el golpe. No voy a hacer –que podría– un recuento exhaustivo de acciones violentas protagonizadas por grupos y grupúsculos separatistas durante estos dos últimos años, no hay tiempo para tanto. Pero tengo muy presentes las imágenes del 1 de octubre de 2017. Por ejemplo, en el ensanche barcelonés, en las que un numeroso grupo organizado, unos pocos cientos de individuos, de forma tumultuaria acosaban, insultaban y agredían a los agentes antidisturbios de la Policía Nacional. Entre esos acosadores violentos estaba, valla en mano, un tal Roger Español. El actual Gobierno de la Generalitat, el que debería ser de todos los catalanes pero que ha optado por continuar con este vergonzoso proceso de fractura de la sociedad catalana, ha distinguido a este individuo, cuyo principal mérito reconocido es ser un alborotador callejero, con la Cruz de Sant Jordi. (*Remor de veus.*) Un alborotador laureado al que Junts per Catalunya presentó a las elecciones generales del pasado 10 de noviembre como primer candidato al Senado por la circunscripción de Barcelona. Por sus hechos los conoceréis. Ustedes no sólo

incitan el uso de la violencia, sino que lo premian y recompensan. Premio para los violentos y escarnio para los demócratas.

Repito, el 1 de octubre de 2017 la Policía Nacional y la Guardia Civil, pese a no contar con el apoyo previsto y debido por parte de la Policía de la Generalitat –no voy a entrar en detalles que están *sub iudice*–, defendieron la democracia y el ordenamiento constitucional haciendo uso legítimo, prudente y ponderado de la fuerza bajo tutela judicial.

El 1 de octubre de 2017, un grupo de gobernantes imprudentes que se creían impunes llamaron a la desobediencia y lideraron un pseudoreferéndum para ejercer un supuesto derecho de autodeterminación. Una actitud dolosa e imprudente que, lo sabían bien, acarrearía incidentes violentos en muchos casos. Algunos de esos gobernantes ya han tenido que afrontar su responsabilidad; otros lo harán tarde o temprano.

Ustedes, los impulsores de esta comisión, han dicho con frecuencia aquello de «Europa ens mira», y es verdad, Europa los ha mirado y no le ha gustado nada lo que ve. El Tribunal Europeo de Derechos Humanos, el Tribunal de Estrasburgo, ya se pronunció sobre lo que significa su intento de consumar el golpe en un pleno de este Parlamento que se pretendía celebrar el 9 de octubre de 2017 y que fue suspendido por el Tribunal Constitucional. El Tribunal Europeo de Derechos Humanos ha resuelto que esa suspensión era necesaria en una sociedad democrática, en particular, para el mantenimiento de la seguridad pública, la defensa del orden y la protección de los derechos y libertades de los demás. (*Aplaudiments.*) Los derechos y libertades que siguen pretendiendo conculcar reiteradamente.

Y, miren, Ciutadans no va a entrar en este juego, no va a entrar en su juego, no vamos a participar en esa nueva pantomima sectaria que pretenden escenificar en este Parlamento. (*Aplaudiments.*) Vamos a seguir parando el golpe y defendiendo el ordenamiento democrático que nos hemos dado entre todos los españoles y, por tanto, entre todos los catalanes.

(*Aplaudiments.*)

El vicepresident primer

Sí; per què em demana la paraula, senyor Riera?

Carles Riera Albert

Gràcies, vicepresident. Miri, és per una crida a l'ordre. Entenem que el diputat de Ciutadans ha manifestat des del faristol paraules manifestament ofensives (*rialles*) contra un ciutadà, contra el senyor Roger Español. Entenem que el Reglament contempla que en aquests casos cal fer una crida a l'ordre. Concretament, el diputat ha manifestat que el senyor Roger Español és «*un alborotador callejero*», un ciutadà que no està aquí per defensar-se i que, com sabem, ha perdut un ull fruit de la violència de la repressió policial.

Per tant, li sollicitem, vicepresident, que faci una crida a l'ordre en aplicació del Reglament i per respecte i reparació a aquest ciutadà.

Gràcies.

El vicepresident primer

Gràcies, senyor Riera. Com sap, correspon a la presidència fer les crides a l'ordre. És evident que fa molt de temps que en aquest Parlament es fa un ús de la llibertat d'expressió que frega tots els límits, i ja s'han fet moltíssimes crides a l'ordre, i, per tant... (*El vicepresident segon diu: «Ho acabem de veure fa una estona.» Remor de veus. Rialles i aplaudiments.*) Vicepresident...

Constarà en acta la seva intervenció com, diguéssim, unes observacions per al·lusions a tercers, eh? I, en aquest cas, podem prosseguir amb la següent intervenció. (*Pausa.*) Té la paraula ara el diputat Òscar Ordeig, del Grup Parlamentari del PSC i Units per Avançar.

Òscar Ordeig i Molist

Bon dia, conselleres, diputades, diputats. En primer lloc, no voldria començar la meua intervenció sense fer un reconeixement i mostrar el suport del nostre grup i crec, segurament, de la cambra als agricultors i ciutadans del delta, que s'estan mobilitzant en aquests moments. I també posar de manifest la crisi territorial, del territori, que vivim, que durarà i que cal abordar.

En segon lloc, també celebrar un element que crec que és molt important, segurament el més important que passarà avui. Per desgràcia, no és el debat que estem tenint aquí –crec–, sinó que és la reunió dels presidents Sánchez i Torra, segurament, per iniciar aquest diàleg que molts prediquem, però a vegades costa tant d'obrir camí, i, per tant crec que és important ressaltar-ho.

Els grups parlamentaris de Junts, Esquerra, la CUP i els comuns ens presenten una proposta. Una proposta de resolució per fer què? Crear una comissió d'investigació –una altra comissió d'investigació– sobre l'U d'Octubre –està bé que aquí s'han reconegut..., jo m'he sorprès, perquè m'havia apuntat: «sense fer cap autocrítica» i el senyor Civit ha dit, ha reconegut que s'han comès errors; està bé, jo crec que és important veure allò que no s'ha fet bé també, sobretot si un té ganes d'avançar– per analitzar el que anomenen «la violència institucional», amb el relat de la repressió, que l'hem sentit moltes vegades, amb una exposició de motius que jo crec que ja podrien copiar-la i enganxar-la a les conclusions de la comissió d'investigació, perquè vostès ja..., jo crec que ja tenen el relat fet.

De fet, han vingut aquí a explicar-lo una altra vegada. I, per tant, no entenem massa bé quin és l'objectiu d'aquesta comissió d'investigació. Seguir vostès amb les seves opinions?, que les coneixem, que saben també quines són les nostres; amb aquest monòleg moltes vegades de retòrica frontista, del greuge, de la desqualificació? De la desqualificació del que pensa diferent, i avui n'hem vist una bona mostra. I aquesta comissió d'investigació seguirà –ho saben vostès– en aquesta línia.

Per què han tardat més de dos anys des de l'U d'Octubre a fer aquesta comissió d'investigació? Quin sentit té proposar aquesta proposta de resolució *ara*? Quin sentit fer-la ara, quan el president Torra ens diu que anirem a aprovar el pressupost i anirem a eleccions? Si no tindran temps. Nosaltres creiem que no té sentit, en aquests moments que s'ha mostrat el camí de pressupostos a eleccions, mirar enrere amb aquesta comissió d'investigació. No hi haurà temps de fer-la i, per tant, creiem que no és el que toca. Hem parlat i hem discutit nombroses vegades sobre aquest tema. De fet, cada dia és U d'Octubre; cada dia és 6 i 7 de setembre; cada dia és 27 d'octubre. Avui els presidents parlaran, evidentment, de tot el que ha passat aquests anys. Cada dia estem aquí parlant de tot el que ens ha portat fins aquí. I de com no som capaços d'afrontar els problemes que tenim a Catalunya: els problemes polítics, els problemes socials, les càrregues, els pressupostos, els greuges...

I jo em pregunto: quan vostès fan tot aquest llistat de greuges que tenen, a vegades es miren al mirall i pensen: «No estaré fent jo el mateix que tant critico als de l'altra banda?» Als companys d'Esquerra, i fins i tot de la CUP, allò que tant havíem criticat del pujolisme, durant tants anys, d'amagar darrere la bandera a vegades la persecució o el descrèdit a aquell que no pensava igual, ara resulta que amb altres arguments –amb algunes raons, segur, segur–, no estarem fent el mateix? Jo ho tinc claríssim, eh? La retòrica del poder moltes vegades va mutant per tal de trobar els arguments per continuar tenint el poder. I com que a més a més venen eleccions, encara més.

Què va passar el dia U d'Octubre? Un dia molt trist, un dia que no s'hauria de repetir mai més. Un dia trist per al conjunt del país, per al conjunt dels catalans i de les catalanes, pensin com pensin. La manca de diàleg, l'enfrontament constant i les decisions unilaterals ens varen provocar un resultat lamentable, que ens hauria de fer reflexionar a tots plegats. Deien: «seducció o repressió». Està bé, «seducció o repressió», però jo també els pregunto a vostès: vostès, als catalans que no pensen com vostès, què els ofereixen? Seducció? O els ofereixen imposició? Nosaltres ho tenim clar: se-

ducció. I tant que sí! Seduir, seduir i proposar, ser proactius. (*Remor de veus.*) Però ens ho hauríem d'aplicar a tots. Perquè és clar, quan un ho fa tot bé i els altres ho fan tot malament... Nosaltres ens hem equivocat. Vostès –que parlen tant i que ens interrompen tant–, vostès s'han equivocat en alguna cosa? Vostès són el poble? Vostès tenen la raó? És la seva raó –la seva raó. Les seves raons. Potser que escoltin la dels altres.

Com hem arribat fins aquí? Nosaltres ja ho hem dit mantes vegades. Ho tornem a dir aquí. La declaració del nostre president de grup, Miquel Iceta, el mateix matí de les votacions, va fer un comunicat que és la posició del PSC, no un alcalde aquí un alcalde allà, un militant o un simpatitzant o un votant. No. La posició del PSC va ser: «Aquesta era una votació sense garanties ni validesa.» Ho vam dir des del principi: «Les càrregues són inacceptables i exigim aturar-les.» Fracàs de la política i dels governs, i s'ha vist que estem aquí pel fracàs de la política dels governs; la judicialització de la política que no ens ha portat enlloc, i un ús desproporcionat de la força que no s'havia d'haver produït mai –mai. I ho dic perquè, escolti, no ens tornin a dir que nosaltres estem aquí donant cobertura a tot això.

La pregunta que ens hem de fer és clara: comissió d'investigació per mirar enrere o eleccions i propostes per mirar endavant? Més retrets –que és el que ens proposen en aquesta proposta de resolució– o solucions i eleccions? Facin eleccions. Ja ens han contestat. Saben qui ens ha contestat? No nosaltres, el president Torra. El president Torra ha contestat dient que hem d'anar a eleccions. Per tant, si toca anar a eleccions i passar pàgina –al nostre entendre–, per què ens presenten aquesta proposta de resolució?

A més a més, serà una..., com saben perfectament, ja saben el que diran en aquesta comissió. Ja saben el que ha sortit a la llum en els procediments judicials en els diferents debats que hem tingut, el que ha sortit als mitjans de comunicació... no sortirà més informació. Es reafirmaran encara més en les seves posicions, no hi haurà totes les veus –ho saben perfectament– i no serà un debat serè com el que ens toca fer. Per tant, tenen conclusions escrites. No entrarem en retrets, desqualificacions i enfrontaments. Ha arribat el moment de trobar un camí transitable i deixar les vies unilaterals, que són impossibles i fracassades. Volen ajudar al diàleg? Els presidents avui estan donant una mostra del que és el diàleg.

I, em perdonareu, però també vull fer un incís. Als comuns, jo... –ja em perdonareu, sense ànim de crear cap mena de polèmica–, però jo no us entenc. Entenc que participeu en una comissió d'investigació, però no entenc que firmeu una proposta de resolució on aquí –s'ha vist– es parla que ells són la democràcia. Vosaltres sou la democràcia, també? Vosaltres sou la veu del poble, també? Entreu en una retòrica independentista frontista, que jo crec que no hauríem i no hauríeu –crec– de compartir. Per tant, jo no voldria estar en un espai de debat on no està tothom cridat a participar, d'acord? Per tant, no sé... I assumiu, evidentment, també amb el discurs que heu fet avui aquí, molta de la retòrica independentista que sempre heu combatut.

Per tant, nosaltres volem viure i debatre sobre la convivència, sobre l'entesa, sobre convèncer, també sobre com pactem, sobre com cedim, i ho volem fer amb vostès (*l'orador assenyala el sector esquerre de l'hemicicle*), perquè tenim gent que apreciem, tenim gent que coneixem i que compartim moltes idees i ho volem fer amb vostès, amb els companys de Ciutadans i del Partit Popular.

Aquesta comissió d'investigació, com hem dit, no servirà per a això. Tenim causes judicials obertes per les càrregues policials. Per tant, no vindran vostès a fer de jutges i tampoc substituiran les sentències que hagin de venir. Per tant, no recolzarem ni participarem d'estratègies per seguir cavant trinxeres i forats que ens enfonsin encara més, o ens enfrontin encara més, i ens condemnin a un camí de no retorn. Estem a temps de canviar les coses, estem a temps de fer les coses diferents.

Una nova comissió d'investigació –ja s'ha parlat aquí de la del 155– per parlar més del monotema, per parlar..., on només participaran vostès, no servirà per avançar, i ens cal avançar, ens cal mirar endavant. Podem superar aquesta situació i tam-

bé ens cal dir prou, que ja n'hi ha prou. Som capaços de fer discursos o reflexions més elaborades que el discurs que s'han après, que es van aprendre fa dos anys i que el continuen repetint sense cap mena de modificació. I la política catalana s'està convertint en una trinxadora de política i de reflexió, perquè a vostès mateixos, quan canvien el discurs oficial, que els hi passa? Que se'ls mengen, que els acusen de traïdors i no hi haurà lloc, no hi haurà prou espai per posar un llistat de tots els traïdors a la pàtria. Doncs potser el país l'hauré de fer amb tota la gent que té pensament propi i amb tots aquests traïdors a la pàtria. Fa quaranta anys que això passa i ara no és diferent.

Per tant, dolor immens l'U d'Octubre i un dolor immens que ens acompanyarà tota la vida. Un error històric que no s'ha de repetir, però, sobretot, encara serà més dolorós si seguim així durant masses més anys. Esperem passar pàgina i obrir una nova etapa...

El president

Diputat...

Òscar Ordeig i Molist

...-acabo, president-, comptant amb tothom i sense més retrets. Aquesta comissió no és diàleg, per nosaltres aquesta comissió són més retrets.

Moltes gràcies.

(Aplaudiments.)

El president

Gràcies, diputat. En nom del Subgrup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya, té la paraula diputat senyor Alejandro Fernández. Quan vulgui.

Alejandro Fernández Álvarez

Gràcies, president. Directament des de l'escó i de manera molt breu, per traslladar el nostre vot negatiu a la constitució d'aquesta comissió per dos motius fonamentals. El primer és que aquesta comissió, exactament igual que la Comissió del 155, tenen una vocació estrictament propagandística. No s'ajusten, ni l'anterior ni aquesta, a cap dels principis bàsics que han de regir una comissió d'investigació.

La segona raó és la següent: mirin, en democràcia –i és un principi fonamental que de vegades s'oblida–, agradi o no, les forces i cossos de seguretat tenen allò que es diu «el monopoli de l'ús legítim de la força» i, només un jutge –només un jutge– pot determinar si algú puntualment s'extralimita o, fins i tot, si s'incorre en la violència institucional, concepte que vostès fan servir de manera absolutament frívola. Per què? Perquè des del moment que s'accepta la retòrica segons la qual el poder legislatiu, és a dir, nosaltres, ens podem pronunciar i determinar si hi ha violència institucional, es pot acceptar també la retòrica de la CUP quan trasllada que el passat mes d'octubre el Govern de Catalunya va ser un govern repressiu, feixista i que els Mossos d'Esquadra es van comportar com un cos de seguretat feixista i repressiu. I aquesta és la qüestió final.

Vostès es pensen que aquestes jugades de comissions d'investigació estan plenes d'audàcia i que, a Madrid, a la gent li preocupa molt. Jo ja els puc avançar que, a Madrid, aquesta comissió passarà desapercebuda, rebuda amb una profunda indiferència, només farà unes petites pessigolles. I, en canvi, estan obrint la porta, amb la seva retòrica, a que constantment es desprestigiïn, per exemple, els Mossos d'Esquadra, que també són una força i cos de seguretat –en aquest cas, de Catalunya.

Per tant, sempre acaben igual; es pensen que perjudiquen a segons qui, i a qui acaben desprestigiant és a les pròpies institucions catalanes, que és el que ha passat al llarg de set anys i és l'únic balanç que té el procés: el desprestigi de les institucions catalanes, el desprestigi del debat públic a Catalunya i, en definitiva, una degradació democràtica que només té com a responsables a vostès mateixos.

Gràcies.

El president

Gràcies, senyor diputat. Senyor Civit, per què em demana la paraula?

Ferran Civit i Martí

Sí, per al·lusions, al diputat Ordeig.

El president

Trenta segons.

Ferran Civit i Martí

Molt bé, gràcies. Diputat Ordeig, certament, com ja hem reconegut, nosaltres hem comès moltíssims errors, però jo voldria fer una pregunta al seu grup parlamentari: si va ser un error votar a favor del 155, si ha estat un error condecorar policies que van agredir gratuïtament a votants del Primer d'Octubre. Per tant, nosaltres fem molta autocrítica; no és suficient, segurament, però tothom n'hauria de fer.

I aprofito, un altre cop, per convidar-lo, de la mateixa manera que us convidem a la taula de diàleg amb el Govern espanyol, entre dos governs –Generalitat i Gobierno del Estado–, els convido també que participin en aquesta taula, perquè com vostè deia, tothom hi està convidat. Per tant, espero que hi siguin.

El president

Diputat, gràcies. (*Òscar Ordeig i Molist demana per parlar.*) Senyor Ordeig, trenta segons també.

Òscar Ordeig i Molist

Sí; gràcies, president. Civit, m'agrada que em faci aquesta pregunta. (*L'oradorriu.*) Escolti, jo només li diré, li contestaré una mica amb el to de la meua reflexió. Aquí hem sentit «botxins», «nosaltres fem democràcia», «escolta, Espanya» –una expressió curiosa–, «cop d'estat». Dels senyors de Ciutadans: la reunió de presidents d'avui és un «besamanos», «golpista», «pachanga» –aquesta encara no l'havia sentit. I llavors la CUP, demanant respecte –curiós també–; uns que porten porres; els altres que es queixen de que treuen material aquí al faristol.

El president

Diputat...

Òscar Ordeig i Molist

Per tant, escolti, així no podem seguir, cal una nova etapa. Vostès han de decidir de quina banda estan.

(*Aplaudiments.*)

El president

Passem a votar la Proposta de resolució de creació d'una comissió d'investigació sobre la violència institucional durant la celebració del referèndum l'U d'Octubre.

Comença la votació.

Aquesta proposta de resolució ha estat aprovada per 74 vots a favor, 57 en contra i cap abstenció.

Moció subsegüent a la interpellació al Govern sobre el balanç de l'acció del Govern

302-00180/12

Passem ara al següent punt de l'ordre del dia, que és la Moció a la interpellació al Govern sobre el balanç de l'acció del Govern, presentada pel Grup Parlamentari de Socialistes i Units per Avançar. Té la paraula, per presentar-la, el diputat senyor Ferran Pedret. Quan vulgui.

(*Pausa llarga.*)

Diputats i diputades, si us plau, abandonin en silenci l'hemicicle, si ho han de fer..., just per respectar el torn de paraula del diputat que és al faristol.

Ferran Pedret i Santos

Gràcies, president. Consellera, diputats, diputades... Bé, presentem la Moció subsegüent a la interpellació que vam fer ja fa uns dies al Govern sobre el balanç de l'acció de govern no estrictament en el darrer any, sinó en el conjunt del seu mandat, que ara ja podem dir que acaba. I ho dèiem fa bastant de temps des dels grups de l'oposició i, en particular, des del Grup Socialistes i Units per Avançar, que el Govern no semblava tenir esma per continuar el seu mandat. Finalment, ho certifica el propi president de la Generalitat en una compareixença pública a través de la qual ens comunica que, en el fons, se sent desautoritzat, en part, per actuacions de la presidència del Parlament, en part, segurament, per actuacions dels seus socis de govern i que considera que el Govern ja no té un projecte compartit, no té una estratègia compartida, que la legislatura, en el fons, està esgotada.

Bé, cal celebrar que arribi aquesta diagnosi, el que passa és que pensem que hi arriba una mica tard. I hi arriba una mica tard perquè el fet que aquest Govern no tenia esma –no impulsava iniciatives–, es notava ja des de fa bastant de temps i les desavinences estratègiques entre socis es notaven també molt. I les conseqüències, evidentment, van més enllà de la política per a polítics i dels titulars de premsa; les conseqüències les ha pagat el conjunt del país, dels ciutadans i les ciutadanes de Catalunya, i especialment –em permeto dir-ho–, les classes populars i treballadores del país que han vist com en un moment de creixement econòmic en què es podia haver aprofitat per revertir els efectes tant de la crisi com de les polítiques de retallades, la inacció del Govern –la desídia del Govern– ha fet que s'allarguin i, per tant, empitjorin les conseqüències de la crisi econòmica sobre el conjunt de les classes populars i treballadores del país. I, per tant, és especialment necessari que fem aquesta crítica.

I, a més, no és només que aquest hagi estat un mal govern si l'analitzéssim des del punt de vista de la gestió o de l'orientació política pel que fa a les polítiques socials, econòmiques, la seva visió sobre els serveis públics, etcètera. És que –des de la nostra perspectiva, òbviament– és un mal govern també en tant que no és capaç de veure-hi més enllà de la gent a qui vol representar, en tant que impulsar el projecte polític d'aquells que el van votar. És a dir, tots els governs, òbviament, tenen una orientació política determinada, i tots tenen la possibilitat d'intentar dur a terme el seu programa polític, però el que cap govern es pot permetre és ignorar el principi de realitat, és ignorar la distribució de preferències respecte a qüestions tan sensibles com pugui ser la secessió de Catalunya respecte de la resta d'Espanya a la societat catalana. Això de cap de les maneres ho pot fer.

I aquest ha estat un govern que fins al darrer dels seus dies –em temo– es nega a veure l'altra meitat dels catalans. Nosaltres els hem demanat més d'una vegada –els ho he dit jo mateix des d'aquí, des del faristol– que ens mirin, que ens vegin als que no compartim el projecte independentista; que som molt diversos, també, no estan unificats en un tot homogeni, per molt que en la retòrica independentista es parli del bloc del 155, de l'unionisme, etcètera. No, no, és molt més divers i plural que això. Com nosaltres reconeixem que en el camp independentista també hi ha diversitat i pluralitat ideològica i de plantejaments. Vostès ens redueixen a una etiqueta, ens redueixen a una massa homogènia i informe, i així fan veure que no cal veure'ns, que no cal interlocutar amb nosaltres. I això és una qüestió que ens dol especialment i que crec que, a més, inhabilita políticament el Govern.

En la moció, nosaltres intentem instar el Govern a fer una altra cosa. Instem el Govern de la Generalitat de Catalunya a reprendre la interlocució amb el Govern d'Espanya, mitjançant els òrgans multilaterals i bilaterals. Instem el president del Govern de la Generalitat a tenir en consideració la diversitat d'opinions que s'expressen en l'espai del diàleg i que s'expressen al Parlament alhora de qualsevol interlocució

que pugui tenir amb el Govern d'Espanya. I veiem que s'hi nega. Veiem que –com dèiem, com temem– fins al darrer dels seus dies el president de la Generalitat –darrer dels seus dies en tant que president, òbviament,– segueix entestat a plantejar opcions maximalistes d'un cert aventurisme polític, molt característic de les classes mitjanes, i creiem que això està trinxant el país, que està aprofundint en les trinxeres que ens separen.

I reclamem l'inici d'una nova etapa en què això es deixi enrere. Reclamem l'inici d'una nova etapa en què no estiguem tots plegats tan obsessionats a veure qui encapçala un dels dos pols en aquest conflicte, sinó que estiguem tots compromesos amb la tasca de superar aquest conflicte. Perquè per superar aquest conflicte no podrà esdevenir-se la derrota d'una meitat o l'altra del país, sinó que una meitat i l'altra del país hauran de convenir que són plurals i diverses i hauran d'arribar a algun tipus de compromís que, aquest sí, serà històric.

El vicepresident primer

Gràcies, diputat. A continuació, per defensar les esmenes presentades, té la paraula, en primer lloc, la diputada Marta Ribas, del Grup de Catalunya en Comú Podem.

Marta Ribas Frías

Bé, bon dia. Aquesta moció planteja la necessitat del que nosaltres fa molt de temps que reclamàvem, que és aturar la via de la repressió i retornar a la política i, per tant, al diàleg. Estem realment feliços que el nou Govern de l'Estat aposti per això i que el senyor Pedro Sánchez –probablement per necessitat– hagi capgirat cap a una voluntat real de diàleg i no el que havia estat defensant durant la campanya electoral. Crec que és important aprofitar aquesta finestra d'oportunitats. Crec que és important que el nou Govern, històric, de coalició, d'esquerres a l'Estat continuï en aquesta línia i que crec que és important que ara les forces catalanes també actuïn en conseqüència per obrir aquesta nova etapa, aquesta nova dècada, a partir de la política, de fer política de diàleg, d'acabar amb la judicialització i d'acabar amb la repressió.

El nou Govern espanyol ha donat ja signes clars –amb fets, no amb paraules– d'aquesta voluntat: canvi de fiscal general, reconeixement de noves delegacions a l'estranger del Govern de la Generalitat, proposta de tocar la sedició en el Codi penal, proposta que, saben, havíem defensat nosaltres, el nostre candidat Jaume Asens. Reunió bilateral avui del president Pedro Sánchez al Palau de la Generalitat amb el president de la Generalitat. I en podríem dir unes quantes més.

Crec que és absolutament creïble que el nou Govern de l'Estat vol diàleg, vol política, vol una nova etapa, i això vol dir acabar amb la judicialització i acabar amb la repressió. Per tant, ara cal que les forces del Govern de la Generalitat també remin en aquest sentit, cap a aquesta nova etapa.

Aquests fets, aquestes novetats, aquests signes mostrats per part del Govern de l'Estat aporten llum i aire a mirar amb esperança un inici d'un nou any, d'una nova dècada, però també a posar més de manifest que el motiu pel qual existeix la majoria actual a Catalunya ha quedat desfasada. Aquesta majoria parlamentària que recolza aquest Govern de la Generalitat ja no es correspon amb el nou moment polític, amb la nova dècada, i amb la nova esperança que té la ciutadania de solucions. I, per tant –i és l'altre element que apareix en aquesta moció–, calen eleccions al més aviat possible.

El projecte del Govern està esgotat, està fracassat, ho compartim en aquest sentit amb l'anàlisi del que fa als punts d'aquesta moció dels socialistes. Calen eleccions, però el que tampoc ens podem permetre és que perquè hi hagi aquest desgavell polític, encara per acabar de resoldre, a la ciutadania de Catalunya la deixem un any més sense pressupostos que garanteixin el blindatge dels seus drets bàsics. I, per tant, ho hem dit amb contundència durant els darrers mesos: calen pressupostos i calen eleccions. I si hi ha eleccions immediates, com defensa el Partit Socialista, no hi haurà

pressupostos per a l'any 2020 executables realment per a l'any 2020; no hi haurà per l'inici del curs escolar 2020-2021 els recursos suficients a l'escola per garantir més beques menjador cobertes en un 70 per cent; diners per a les escoles bressol, que no n'hi havia fins ara, zero euros i passem a 70 milions; els professionals suficients a l'escola per posar en marxa el decret d'escola inclusiva; o la reducció del 30 per cent de les taxes universitàries. Això no és possible tenir-ho amb unes eleccions immediates, sense uns pressupostos ja aprovats i vigents.

Per això l'esmena nostra –que no ha estat acceptada pel Grup Socialistes al darrer punt–, per això la nostra abstenció al darrer punt, perquè sí que volem eleccions al més ràpid possible, però un cop hi hagi hagut aprovació de pressupostos en aquest Parlament i, per tant, blindem els serveis públics per a la ciutadania i després tinguem un govern que els gestioni com cal i faci uns pressupostos molt millors per al 2021.

El vicepresident primer

Gràcies diputada. A continuació es el torn del Grup Parlamentari Republicà i té la paraula de la diputada Anna Caula.

Anna Caula i Paretas

Gràcies. Bon dia a tothom. Avui tenim aquí una moció del PSC que podríem dir que és una mica obsoleta. Podria haver-hi la voluntat de dir: «És que tocava discutir-la en un altre ple», però nosaltres entenem que aquesta moció ja va néixer obsoleta.

El seu primer punt ja estava obsolet, perquè quan ens demanaven que el president de la Generalitat convoqués la mesa de diàleg, aquesta ja s'havia desenvolupat en reunir a tots a l'espai de diàleg, a aquells partits que aquí tenen representació parlamentària i tenen ganes de parlar i d'escoltar. Tanmateix sabem que en aquesta taula hi havia les absències habituals: Ciutadans, PP i CUP. Per tant, ja ens fa reflexionar.

No deixa de ser curiós que siguin vostès els qui insisteixin al Govern de la Generalitat a reprendre la interlocució amb el Govern d'Espanya. Potser els hem de refrescar una mica la memòria, perquè no va ser el Govern de la Generalitat que va abandonar aquest diàleg, oi?, no va ser el president Torra qui presumia de no agafar el telèfon al president Sánchez. No va ser el Govern de la Generalitat a qui li van caldre dues eleccions i cinquanta-dos diputats de Vox per assumir que no hi ha cap més alternativa que el diàleg. El seu convenciment amb el diàleg és tan feble que el mateix PSOE va desautoritzar el primer punt de la seva moció quan es va intentar escapolir de la mesa de diàleg amb l'excusa més banal possible.

Si avui tenim una mesa de diàleg no és per voluntat del PSOE ni del PSC, ni per tenir una fantàstica coalició progressista. Si avui tenim diàleg és per la força social i electoral de l'independentisme, la força que els vots varen donar a Esquerra Republicana. Perquè si hi ha diàleg no és gràcies a vostè, no han fet res per al diàleg, senyor Iceta, senyora Granados, més aviat a vegades el contrari. La garantia del diàleg no són aquestes mocions. La garantia és haver-nos assegut en una taula a partir de la força de les urnes.

Els esdeveniments també han fet obsolets altres punts de la seva moció. Veient com s'inicia la legislatura a Madrid resulta ridícul parlar d'una necessitat de reconciliació civil a Catalunya. No és a Catalunya on un diputat ha hagut de dormir en una localització secreta per amenaces de l'extrema dreta pel seu vot. No és a Catalunya on un partit polític fa anys bloquejant les institucions de l'Estat per mantenir una majoria judicial que no té majoria democràtica. No és al Parlament de Catalunya on trobem que la tercera força política és l'extrema dreta. On és la seva autocrítica pels excessos autoritaris de l'Estat espanyol? Perquè l'independentisme n'ha fet molta d'autocrítica, malgrat la repressió i que tot el que diem pot ser utilitzat en contra nostra: judicis a l'Audiència Nacional, judicis al Suprem, judicis al TSJ, tribunals de comptes; ¿política o imposició de les idees polítiques per via judicial? Malgrat tot això hem estat capaços de tenir un debat complex.

El passat dia 28, per un breu moment, la política empresonada per jutges autoritaris va tornar a aquest Parlament, i, en un moment miserable, la senyora Roldán i el senyor Carrizosa van venir a interpellar el vicepresident i avui eurodiputat, el senyor Junqueras, però van marxar immediatament. Només van vomitar hostilitat, però mai un gram d'escolta activa, un gest trist però marginalment més valent que el del PSC, que ni tan sols varen venir. No tinguin por del color groc; nosaltres no en tenim ni del taronja ni del vermell. Els proposem escolta activa, l'eina més potent per fer política. Tenien una oportunitat, en un entorn institucional, legal, per confrontar idees polítiques i idees. Per què no hi eren? Si volen parlar de reconciliació, comencin, aquí i avui, per denunciar aquest abús autoritari, aquesta causa general contra l'indendentisme. Avui ja som asseguts a la mesa del diàleg reconeixent un conflicte polític entre Catalunya i l'Estat espanyol.

Jo li pregunto, senyor Iceta, o senyors del PSC: què faran ara d'aquesta gran oportunitat? Escolliran, fent honor al lema d'un nou govern progressista i transformador, el record de la seva veu legitimant el dret a decidir o el retorn als plantejaments dels temps de la televisió en blanc i negre, les «cloaques» de l'Estat i empresonar-nos quan no els agradin les nostres idees? Els emplacem, com ens deia l'altre dia la Marta Rovira, a dialogar. Però primer hem de desbrossar un camí; un camí que, encara marcat per la repressió, no dona veu a tots per igual. Dialoguem, fem-ho. En l'ADN dels catalans, sempre hi és. Entomin vostès aquest testimoni.

Gràcies.

(Aplaudiments.)

El vicepresident primer

Gràcies, diputada. A continuació és el torn de la diputada Elsa Artadi, del Grup Parlamentari de Junts per Catalunya.

Elsa Artadi i Vila

Bon dia. Gràcies, president. De fet, la coincidència ha fet que veiem aquesta moció el mateix matí que se reuniran el president Torra i Pedro Sánchez; una reunió que ha trigat molts mesos, perquè fins ara Pedro Sánchez preferia fer-se el «xulo» i dir que li havia sortit un amic que li trucava en lloc d'agafar-li el telèfon al president de Catalunya. *(Aplaudiments.)* No sé què en pensaran els socialistes sobre aquestes manques de respecte cap a les nostres institucions. Suposo que després del 155, ja tot s'hi val. Esperem que aquesta reunió serveixi per alguna cosa, perquè per fer-se fotos i reunions de cortesia segur que Pedro Sánchez troba d'altres persones en aquesta visita a Barcelona.

Tenim un repte, que és la solució del conflicte entre Catalunya i l'Estat espanyol, i tenim una realitat, i és que fins ara tant el PP com el PSOE hi han aplicat una única recepta: policia i jutges. El mateix que feia Mariano Rajoy fa Pedro Sánchez. I amb aquesta realitat estem en la situació d'intentar seure a una taula de negociació una altra vegada. I emfatitzo «una altra vegada», perquè ara fa tot just un any estàvem en la mateixa situació, febrer del 2019, quan vostès van preferir anar a eleccions abans d'abordar el conflicte. Aleshores, fa un any, ja parlàvem de reconeixement d'un conflicte polític; aleshores, fa un any, discutíem del format de la taula, i aleshores, fa un any, ja sentíem l'amenaça: si no hi ha pressupost de l'Estat, no hi ha res a negociar. Tot igual.

Esperem que aquesta vegada estigueu a l'alçada. Nosaltres hi estem fermament compromesos, en buscar el diàleg i la negociació, sempre hi hem estat, però reconeixem que tenim seriosos dubtes d'una taula de negociació que arriba tard, que ja s'ha passat el termini, d'uns discursos de Pedro Sánchez a la investidura parlant de la Constitució, de les declaracions de la ministra Calvo la setmana passada, per no dir el vodevil d'anul·lació i recuperació de reunions, mentre Jaume Asens, per cert, aplaudia.

El 15 de gener, el president Torra, amb voluntat de treballar aquesta taula de negociació, va reunir els principals actors independentistes a Palau. Perquè nosaltres, des de Junts per Catalunya, considerem que tot hauria d'haver començat en aquest espai que representa tot l'independentisme. Entenem que ningú té la legitimitat d'actuar en nom de tot l'independentisme. I, si us plau, siguem seriosos i no vulgueu estar sempre als dos costats de la taula, perquè jo no espero que Pedro Sánchez truqui a la CUP ni a Junts per Catalunya per saber què pensem abans de seure a la taula presumiblement representant a tots aquells que ens considera espanyols.

Tampoc ens val el reduccionisme de que a la taula s'hi ha de parlar de tot. Entenem que a la taula s'hi ha de parlar de com resollem el conflicte. I aquell dia, a Palau, el 15 de gener, hi vam estar tots d'acord: l'única via per resoldre'l és l'exercici del dret a l'autodeterminació i la fi de la repressió; per cert, on es troba el 80 per cent de la ciutadania a Catalunya.

I dues alertes. Des de Junts per Catalunya volem ser transparents amb el que passi en aquesta taula, no volem generar frustracions, no volem generar confusions, que només porta a seguir desmobilitzant la ciutadania.

I la segona. Junts per Catalunya creiem que va ser un error invertir Pedro Sánchez, que això ens fa menys forts, que avui som menys forts que abans del 7 de gener, perquè titulars de la premsa internacional dient que l'independentisme investeix Pedro Sánchez envien un senyal erroni de que les coses han canviat, quan no és així. Esperem que la taula de negociació no faci el mateix.

Sobre el Consell per la República i l'Assemblea d'Electes, que hi fa una velada referència a la seva moció, jo entenc que al PSC els molestin perquè els recorda que les mateixes eines repressores amb les que es vol carregar les institucions catalanes no els hi podeu aplicar, perquè per molts intents que heu fet per aturar la feina de l'exili no ho heu aconseguit. I aprofito aquest moment per felicitar a la consellera Ponsatí, que ahir va recollir la seva credencial com a eurodiputada. (*Aplaudiments.*)

Us recorda també que l'U d'Octubre va existir, que va ser un referèndum, que hi ha un president i un govern legítim, que el va fer fora de manera antidemocràtica i que arran del vostre 155 –el 155 del PSC també– existeix la presó i l'exili i que certament seguiu aplicant la repressió.

I dos apunts molt ràpids a altres referències que hi feu. Respecte pels acords presos en aquest Parlament voldria dir que el president Torra és diputat d'aquesta cambra, tal com ho va ratificar una majoria el 4 de gener, d'acord amb el Reglament del Parlament i amb el vot popular del 21 de desembre.

I segon, no tingueu tanta pressa per anar a eleccions. Això ho dirà el president Torra en el moment que ell cregui oportú. No tingueu tanta pressa per anar a pescar aquests vots de Ciudadanos, que ja és curiós que el progressisme i el catalanisme d'esquerres tinguin frontera amb Ciudadanos.

Gràcies.

El vicepresident primer

Gràcies, diputada. A continuació, per fixar la seva posició, té la paraula el diputat Ignacio Martín, del Grup Parlamentari de Ciudadanos.

Ignacio Martín Blanco

Sí; gràcies, president. Bon dia, senyores i senyors diputats. Bé, avui tenim aquí una moció del PSC per parlar de l'acció de govern –del Partit dels Socialistes. I jo crec que, des d'aquest punt de vista, hi ha una qüestió que és evident, que és que l'acció del Govern, l'acció del Govern Torra, ha estat senzillament nefasta per a Catalunya. I, en aquest sentit, sembla que fins i tot el Partit dels Socialistes hi està d'acord. De fet, fa uns dies vam conèixer l'enquesta del Centre d'Estudis d'Opinió de la Generalitat en què ens deien que només l'1,6 per cent dels ciutadans de Catalunya considera que el Govern Torra resol els problemes de la gent. Així doncs, existeix una pràctica unanimitat entre els ciutadans de Catalunya sobre el desastre que ha supo-

sat el Govern de Torra per la ciutadania de Catalunya i, en definitiva, pels interessos materials dels catalans.

El señor Torra ha entrado por méritos propios en la historia del mal gobierno. Pero yo creo que eso ya nadie lo duda. El señor Torra ya no es diputado de esta cámara porque está inhabilitado por sentencia definitiva del Tribunal Superior de Justicia de Cataluña, por lo que, de acuerdo con el Estatuto, tampoco puede seguir siendo presidente de la Generalitat. Digamos, en todo caso, que su condición es cuando menos frágil, por no decir precaria.

Sin embargo, el presidente Sánchez ha decidido rehabilitarle reuniéndose hoy en Barcelona con él, como si Torra fuera un presidente intachable, como si fuera un presidente con todas las de la ley y como si aquí no hubiera pasado nada, como si el Tribunal Superior de Justicia de Cataluña no hubiera dictado una sentencia, como si la Junta Electoral Central no hubiera dicho cómo aplicarla, como si el Tribunal Supremo no hubiera dicho..., hubiera avalado la propuesta de la Junta Electoral Central, en definitiva, como si toda nuestra institucionalidad democrática no sirviera para absolutamente nada cuando delante tiene el señor Sánchez la posibilidad de permanecer en la Moncloa.

Yo, desde este punto de vista, quiero señalar la enorme irresponsabilidad del señor Sánchez, que prefiere deslegitimar nuestras instituciones, nuestro estado democrático de derecho y así abandonar a los constitucionalistas una vez más, antes que incomodar a sus socios de gobierno.

Resulta ciertamente desolador asistir a la enésima claudicación del PSOE frente ante quienes han demostrado sobradamente que desprecian nuestro marco de convivencia y nuestro sentimiento de pertenencia a Cataluña, España y Europa.

Por desgracia, no es la primera vez que los socialistas lo hacen. Así pues, queda claro que los socialistas reconocen lo que ocurre en Cataluña. Lo que pasa, el problema, es que es evidente que los socialistas han decidido que no tienen nada que hacer al respecto, han decidido que lo más importante es que los nacionalistas les vuelvan a admitir en el consenso nacionalista del que formaban parte antes de las aciagas jornadas del 6 y 7 de septiembre del 2017, y al que quieren volver, al consenso nacionalista, a aquel huequecito que han tenido siempre, haciéndoles, bailándoles el agua a los nacionalistas y despreciando a los constitucionalistas y a aquellos catalanes que nos sentimos catalanes, españoles y europeos.

Esa es la manera de proceder del Partido Socialista, lo fue siempre antes del 6 y 7 de septiembre del 17 y vuelve a serlo ahora. Con sus decisiones y sus posicionamientos de los últimos meses, el PSC suplica ese huequecito. Y lo vemos en muchas decisiones; una, la decisión del señor Sánchez de reunirse hoy con el señor Torra, aquel al que poco antes de interesarle sus votos para la investidura o el acuerdo con su socio de gobierno, Esquerra Republicana, definía como el Le Pen de la política española, seguramente una descripción mucho más justa y mucho más certera de lo que es el señor Torra, de acuerdo con sus escritos.

Por otra parte, quiero señalar otra cosa, otro aspecto que me preocupa enormemente de lo que está haciendo el Partido Socialista estos días. El lunes se presenta en este Parlamento una declaración pretendidamente institucional en la que los comunes, los partidos separatistas y el PSC hablan del proceso, lo que ellos llaman el proceso de paz del País Vasco, sobre la situación del País Vasco, en la que reivindican la necesidad de profundizar en el reconocimiento mutuo entre las diferentes víctimas del conflicto.

Pero, ¿qué conflicto ni qué ocho cuartos, señores del PSC? ¿De qué conflicto hablan? ¿Qué reconocimiento mutuo de las víctimas? En el País Vasco ha habido durante cuarenta años unos asesinos que mataban y unas víctimas, unos políticos respetables que morían. (*Aplaudiments.*)

Señores del PSC, yo les pediría que dejen de adoptar el lenguaje de los nacionalistas, de asumir su relato para gobernar, para seguir gobernando en España, y, qui-

zá, de aquí a un tiempo volver a conformar un tripartito como hicieron entre 2003 y 2010. Pero les recuerdo que en aquellos años –adoptando el lenguaje belicista y la retórica insolidaria de los nacionalistas– solo favorecieron la fragmentación de España, la separación sentimental entre catalanes y, en definitiva, un proceso que fue, luego, el proceso separatista.

Recuerdo bien y con tristeza al señor Montilla encabezado una manifestación contra la sentencia del Tribunal Constitucional sobre el Estatuto de autonomía en donde el señor Montilla ya iniciaba la deslegitimación de las instituciones de nuestro estado de derecho, que está en la base del proceso separatista que los partidos separatistas han seguido después.

Señores del Partido Socialista, lo que están ustedes haciendo es pan para hoy y hambre para mañana. Y yo les pediría que sean responsables y dejen de bailarles el agua a los partidos separatistas.

Gracias.

(Aplaudiments.)

El vicepresident primer

Gràcies, diputat. A continuació, és el torn del diputat Carles Riera, del Subgrup de la CUP - Crida Constituent.

Carles Riera Albert

Gràcies, president. Bé, aquesta moció és extemporània. Les eleccions ja han estat anunciades i avui, probablement, Torra i Sánchez parlaran del temps, perquè d'auto-determinació i d'amnistia el senyor Sánchez ja ha dit que ni en parla, ni en parlarà.

Tanmateix, és una moció que ens parla de diàleg amb el Govern espanyol i de retornar a la normalitat de les relacions institucionals en els marcs establerts per la Constitució i l'Estatut, tot insistint en el suposat conflicte civil en la societat catalana i rebutjant la possibilitat de constituir noves institucions, com l'Assemblea d'Electes, que puguin representar altres legitimitats de la sobirania popular. I, d'una altra, denuncien la inacció del Govern i conclouen en la necessària convocatòria d'eleccions.

Vostès, com els comuns, tenen una prioritat: recuperar la normalitat i l'estabilitat institucional en el marc de la Constitució i l'Estatut, i de la monarquia, i volen fer-ho, com a mínim, a tres bandes: Estat, ciutat de Barcelona i Generalitat. I així reconduir el conflicte polític entre Catalunya i l'Estat cap a la seva neutralització o, en el millor dels casos, cap a una reforma autonòmica, mentre la repressió continua, i renunciant al dret a l'autodeterminació. Venint del PSC no ens estranya, és coherent amb el seu programa, però venint dels comuns no deixa de sorprendre'ns. I hem de dir que avui en Podem i els comuns no hi reconeixem aquell partit que volia tombar el règim, sinó més aviat un partit que l'està apuntalant a tots els nivells institucionals.

Mirin, nosaltres també creiem que aquest Govern ha fracassat –ni restitució, ni constitució, ni autodeterminació, ni sobirania, ni polítiques públiques que reparin els estralls de la crisi i que restableixin la justícia social–, però no col·laborarem en que siguin els tribunals espanyols els que decideixin quan i com haurà de ser el final d'aquest Govern, ni tampoc participarem en operacions polítiques que tinguin com a finalitat que la fi d'aquesta legislatura ens aboqui a un nou cicle de normalitat autonòmica, de renúncia al dret a la independència i de drets socials, civils i polítics retallats i amenaçats per la repressió.

Per tot això votarem en contra d'aquesta moció. En la seva mà, PSC i comuns, ara que governen a l'Estat, estan creant les condicions favorables per a aquesta resolució democràtica del conflicte. Ara que governen, disposin aquelles garanties per a la celebració d'un referèndum d'autodeterminació que l'Estat va negar l'U d'Octubre mitjançant la repressió. Ara que governen, aturin la repressió. Altrament, nosaltres ja hem començat a recórrer el camí de la unilateralitat i estem disposats a seguir-lo fins a les últimes conseqüències. És qüestió de temps.

El vicepresident primer

Gràcies, diputat. Finalment, és el torn del diputat Alejandro Fernández, del Subgrup del Partit Popular de Catalunya.

Alejandro Fernández Álvarez

Gràcies, president. Bé, aquesta moció del Partit Socialista té dos parts diferenciades: una primera, on es fa una reivindicació d'allò que en expressió eufemística parla de «nous espais de diàleg», i una segona part, més sensata, on es fan una sèrie de reivindicacions concretes de reconciliació i convivència al Govern de Catalunya.

Sobre la primera part, la dels espais de diàleg, la mesa de diàleg, etcètera, només traslladarem una cosa que justifica el nostre vot negatiu: el senyor Gabriel Rufián va explicar, amb la seva delicadesa habitual, exactament els detalls de la temàtica d'aquest espai de diàleg. Va dir que es parlaria d'amnistia, d'autodeterminació, de repressió i de presos polítics. No va ser desautoritzat pel senyor Pedro Sánchez. Per tant, la conclusió que nosaltres en podem extreure és que és evident que l'opacitat, com a mínim, si no directament la inconstitucionalitat, presidirà aquest espai de diàleg. Per tant, nosaltres no ens hi podem sumar de cap de les maneres.

Amb relació als punts 3, 4, 5, com que són només cinc punts, ja avançaria la petició de votació separada. Crec que el més operatiu seria que votéssim per separat els cinc punts, perquè hi han canvis de posicionament de vot.

Gràcies.

El vicepresident primer

Gràcies, diputat. Finalment, per pronunciar-se sobre les esmenes, té novament la paraula el diputat Ferran Pedret.

Ferran Pedret i Santos

Gràcies, consellers, diputades i diputats. Hem arribat a una transacció amb el Grup de Catalunya en Comú Podem i, per tant, s'incorpora aquesta transacció com a punt 2 de la moció i, finalment, no assumim les esmenes que plantegen el Grup Republicà i de Junts per Catalunya, com no hauria d'estranyar a ningú.

Mirin, s'han dit moltes coses, la veritat és que costa en aquest temps replicar-les totes. Senyor Martín Blanco, quines coses li fan dir, senyor Martín Blanco, com ens hem de veure! (*Remor de veus.*) És que el Partit Popular de Catalunya l'ha vençut en moderació i en contenció del discurs d'una manera claríssima. Vostè està ja no competint amb el Partit Popular per la dreta, està competint amb el discurs de l'extrema dreta. És a dir, agafar i venir aquí a retreure als socialistes i tirar-los en cara les víctimes del terrorisme d'ETA és d'una baixesa que crec que, senzillament, mereix que no li doni rèplica. (*Alguns aplaudiments.*) El deixo, perquè ho rumiï, eh?

En segon terme, senyora Caula, miri, perquè, bé, de la senyora Artadi tenim el típic menyspreu i la típica ceguesa respecte a la meitat del país, amb veu envellutada aquesta vegada, però el menyspreu i la ceguesa respecte a la meitat del país que tenim, en general, sempre que parla Junts per Catalunya. Però, senyora Caula, esperàvem potser alguna cosa més d'Esquerra Republicana, segurament ingenus com som. Però vostè, de les moltes coses que ha dit que podríem replicar-li, n'hi ha una que sí que li voldria dir: vostè frivoltzava amb la inexistència d'un conflicte aquí, que diu que ens inventem, que sí és molt pitjor a Madrid, etcètera. Miri, és aquí on les seues de molts partits, també el seu, són bandalitzades dia sí dia no; és aquí on hi ha pintades amenaçant de mort càrrecs electes, també del seu partit, i també dels partits no independentistes, i és aquí on hi ha càrrecs electes que han d'anar escortats per la policia i no hi haurien d'anar. Per tant, quan vostès neguen l'existència d'un conflicte, quan vostès neguen l'existència d'un problema de convivència, menyspreen com se sent ben bé la meitat del país. Així que rumiïn també sobre això.

(*Alguns aplaudiments. Ignacio Martín Blanco demana per parlar.*)

El president

Sí, digui'm, senyor Martín Blanco.

Ignacio Martín Blanco

Per al·lusions del senyor Pedret...

El president

Trenta segons, sí.

Ignacio Martín Blanco

Senyor Pedret, ja em disculparà, em sembla una falta de respecte enorme que em digui a mi «quines coses li fan dir». Jo dic el que em ve de gust en aquesta cambra, d'acord lògicament amb el que és l'ideari del meu partit, però d'acord amb les meves conviccions. A mi, personalment, que el Partit dels Socialistes de Catalunya signi una declaració pretesament institucional amb els partits separatistes i amb els comuns, en la qual fa una equidistància abjecta entre les víctimes del terrorisme al País Basc i els seus victimaris em sembla absolutament impresentable.

Per tant, estic aquí per denunciar la manera que té el Partit Socialista d'assumir el llenguatge i adoptar les formes dels partits separatistes.

(Aplaudiments.)

El president

Gràcies, diputat.

S'ha demanat votació separada de tots els cinc punts de la moció, no? Sí? *(Pausa.)*
És així. Molt bé. Bé, doncs, passarem a votar la moció punt per punt.

Comencem pel primer punt.

Comença la votació.

El primer punt ha estat rebutjat per 24 vots a favor, 108 en contra i cap abstenció.

Votem ara el punt número 2.

Comença la votació.

El segon punt ha estat rebutjat per 24 vots a favor, 108 en contra i cap abstenció.

I passem ara a votar el punt número 3.

Comença la votació.

El punt número 3 ha estat rebutjat per 64 vots a favor, 68 en contra i cap abstenció.

Votem ara el punt número 4.

Comença la votació.

El punt número 4 ha estat rebutjat per 60 vots a favor, 68 en contra i 4 abstencions.

I votem, finalment, el punt número 5 i darrer d'aquesta moció.

Comença la votació.

El punt 5 ha estat rebutjat per 57 vots a favor, 68 en contra i 7 abstencions.

Moció subsegüent a la interpellació al Govern sobre el balanç d'un any d'inacció

302-00186/12

Passem ara al següent punt de l'ordre del dia, que és la Moció subsegüent a la interpellació al Govern sobre el balanç d'un any d'inacció, presentada pel Grup Parlamentari de Ciutadans. Per exposar-la té la paraula el diputat senyor Ignacio Martín.
(Pausa llarga.)

Quan vulgui, diputat.

Ignacio Martín Blanco

Gràcies, president. Bueno, buenos días otra vez, señoras y señores diputados. Voy a ver si soy capaz de recordar lo que me han dicho en mi grupo que diga. *(Rialles.)*
Voy a hacer un esfuerzo por no salirme del guion y no decir nada impropio por

lo que luego me puedan tirar de las orejas, señor Pedret. Más allá de la inmensa falta de respeto que me parece ese criterio de falta de confianza en las posibilidades de un compañero y, sobre todo, la pretensión de que algunos no somos capaces de pensar por nosotros mismos, señor Pedret yo le digo que, desde luego en mi grupo, en Ciudadanos, jamás bailaremos al son que nos marcan los partidos separatistas, como ha hecho el PSC durante todos estos años. (*Aplaudiments.*)

Miren, a algunos, nuestro despertar político, nuestro interés por la política nos viene, precisamente, de unos años en los que recién salidos, o prácticamente todavía inmersos en la adolescencia, vimos cómo un Partido de los Socialistas de Cataluña, un partido que debería velar por el interés general de España, un partido que debería velar por la solidaridad entre españoles, un partido que debería velar por el proyecto colectivo que es España y que debería estar siempre comprometido con la unidad de España, se entregaba a las manos de Esquerra Republicana, un partido que, legítimamente, quiere destruir esa unidad, que, legítimamente, quiere acabar con el proyecto colectivo de España. Un partido que, además de todo eso, tiene unas ideas pues –como ha demostrado su líder, el señor Junqueras, y otros líderes, como el señor Heribert Barrera– claramente hispanóforas y claramente despreciativas con el resto de los españoles.

Ustedes, sin embargo, tuvieron a bien poner el Gobierno de la Generalitat en manos de este partido. Oiga, mire, se lo digo con el tono menos agrio, con el tono menos osco del que soy capaz, y desde luego no creo que usted me pueda acusar ni de agresividad ni de decir una palabra más alta que otra. Pero, desde luego, para muchos ciudadanos de Cataluña lo que ha ocurrido durante todos estos años en Cataluña es una auténtica vergüenza. Ustedes han abandonado a los constitucionalistas de Cataluña para ponerse en manos de los partidos nacionalistas que, además, reparten carnés de catalanidad y ustedes suplican, prácticamente de rodillas, que les dejen volver a entrar en el consenso nacionalista, para volver a abandonar una vez más a los constitucionalistas de Cataluña. (*Aplaudiments.*)

El hecho de que el señor Sánchez se reúna hoy con el señor Torra, el expresidente Torra, es la demostración más palmaria de ello. El señor Torra está inhabilitado por la justicia. El señor Torra está inhabilitado por el Tribunal Supremo, por la Junta Electoral Central, por el Tribunal Superior de Justicia de Cataluña, por todas las otras instituciones, y ustedes, lejos de aceptar esa situación del señor Torra, lo que hacen es rehabilitarle por su mero interés electoral, por su espurio interés electoral.

Desde este punto de vista, yo creo que es importante poner de manifiesto que este año –o estos dos años de gobierno Torra– han sido una auténtica calamidad para los catalanes. La pobreza extrema sigue creciendo en Cataluña. Los niños que estudian en barracones en Cataluña siguen siendo el mayor número de todas las comunidades autónomas españolas. El número de personas en listas de dependencia en Cataluña sigue siendo la mayor de toda España. Y esto a pesar de que llevamos dos años hablando de cuestiones absolutamente bizantinas que no tienen nada que ver ni ninguna importancia para el conjunto de los ciudadanos de Cataluña. La gente quiere que se le resuelvan sus problemas. Por eso el 1,6 por ciento de los ciudadanos de Cataluña es el apoyo que tienen este Gobierno a su gestión. El Partido Socialista sigue llamando a andana y haciendo ver que no ha pasado absolutamente nada, que el partido del señor Torra o el partido del señor Junqueras son socios perfectamente confiables, perfectamente fiables y gente, digamos, muy comprometida con la lealtad institucional.

Yo creo que es fundamental –fundamental– que los ciudadanos de Cataluña sepan que este Gobierno no va a ningún lado, que es absolutamente insostenible, y que los años de proceso nos han condenado a un absoluto..., a una parálisis institucional que no tiene precedentes en ningún gobierno de otras comunidades autónomas ni de nuestro entorno democrático más cercano.

Por desgracia, este año de parálisis del señor Torra nos ha condenado a los ciudadanos de Cataluña a un aislamiento tremendo, dañino y seguramente de consecuencias potencialmente devastadoras para el futuro de los catalanes. Aislamiento con el resto de España y aislamiento con el resto del mundo. Hace unos años, incluso teniendo gobernantes nacionalistas, el presidente de la Generalitat era recibido por instituciones internacionales, por gobiernos internacionales, casi con honores de jefe de Estado, porque era el presidente de una comunidad autónoma que era punta de lanza de España. Ahora al presidente de la Generalitat no lo recibe absolutamente nadie en el resto del mundo. Y por supuesto, el resto de España, el resto de las comunidades autónomas, ven con enorme desconfianza y desazón a un personaje como el señor Torra, que insulta sistemáticamente al resto de españoles, a una persona como el señor Torra, que lo que hace, en definitiva, es generar división en Cataluña y confrontación con el resto de España.

Así que este año de gobierno Torra es un gobierno de parálisis, de desgobierno y un gobierno que nos conduce al desastre. Dejen de blanquear, señores del Partido Socialista, este desastre al que nos han conducido los partidos separatistas.

Gracias.

(Aplaudiments.)

El president

En nom del Grup Parlamentari Socialistes i Units per Avançar, té la paraula el diputat senyor Ferran Pedret.

Ferran Pedret i Santos

President, conseller, diputades i diputats, prenc bona nota de que el senyor Martín Blanco té autonomia de voluntat i criteri propi, òbviament. El que passa és que hi ha una certa sensació, que es produeix sempre que intervé algun parlamentari del Grup de Ciutadans, de que hi ha una línia argumental molt ben fixada col·lectivament i una dificultat enorme a sortir-se del lema i de l'eslògan. I això no crec que parli de les capacitats de cadascú, sinó d'una decisió política. I a mi em sap greu, especialment, que el senyor Martín Blanco caigui en això, perquè crec que el contingut –no la forma– del que ha dit en la intervenció anterior, i també en part de l'actual, té més a veure amb una pugna per un espai electoral que amb el que li havíem sentit al senyor Martín Blanco en aquest mateix Parlament.

Ara, és una decisió que perfectament i legítimament poden prendre, però a mi em sembla, francament, que s'estan equivocant i que, si algú ha abandonat els votants no independentistes d'aquest país després d'haver obtingut un èxit electoral extraordinari, és Ciutadans –és Ciutadans. Vostès segur que no tenen aquesta sensació, segur que em diran el contrari, però crec que hi ha molta gent que ha sentit que el vot que van fer a Ciutadans aquell 21 de desembre del 2017 ha estat després mal emprat, ha estat fútil, no ha estat útil per a allò que s'havia emès. És la meva percepció, em puc equivocar, però jo recordo com, amb molta més convicció, perquè els temps eren uns altres, hi havia portaveus de Ciutadans, avui en dia candidats..., candidata, vaja, de Ciutadans que ens deia: «Ja veuran com a les següents eleccions els anirà pitjor i a nosaltres molt millor.» Ja no ho diuen, no sé per què, però ja no ho diuen. En qualsevol cas, la nostra percepció és que no s'han sabut fer útils.

Per cert, parlant del vot de Ciutadans –i abans no he tingut temps de dir-l'hi a la senyora Artadi–, quan la senyora Artadi deia: «Que curiós que Ciutadans tinguí frontera amb els socialistes o que els socialistes tinguin fronteres... –socialistes i els comuns també–, tinguin frontera amb Ciutadans» –ara no hi és, la senyora Artadi, però segur que l'hi dirà algun company de grup–, quin desconeixement del país, quin desconeixement de les classes populars i treballadores del país i dels barris treballadors del país! És que no han vist quina ha estat l'evolució dels resultats electorals en molts d'aquests barris? Són barris que han passat del roig al taronja, al morat, al roig altra vegada... Que cadascú faci l'anàlisi que vulgui fer sobre això, però jo

crec que també diu alguna cosa sobre el país i la distribució de preferències respecte a la qüestió de la secessió. I qui vulgui ignorar-ho i titllar-ho tot, senzillament..., com si tothom s'hagués fet molt de dretes, doncs s'estarà equivocant molt en l'anàlisi d'aquest país.

Per tant, sí, efectivament, nosaltres legítimament també aspirem a recobrar la confiança de molta gent de les classes populars i treballadores que ha votat tota la seva vida les esquerres, fos el PSUC, fos el PSC, i que en un moment determinat va fer un vot per Ciutadans perquè creia que era la papereta que més nítidament s'enfrontava amb l'independentisme. Però és que nosaltres –li rebutjo evidentment el plantejament que ens fa– no «*le bailamos el agua*» a ningú. Nosaltres tenim una posició pròpia, tenim l'autonomia del nostre projecte polític, que és un projecte polític que és catalanista, que és federalista i que és socialista. I nosaltres no ens hem mogut d'aquí. El país sí, s'ha mogut molt, i nosaltres hem perdut suports, eh?, pel fet d'haver-nos mantingut en aquesta aposta. Francament pensem que, quan vinguin solucions al que està passant, seran solucions que s'assemblaran molt –si no són idèntiques– a les que hem estat proposant durant els darrers anys.

Però és que, clar, des d'una concepció del diàleg que consisteix, des del camp independentista, en que d'entrada ja, diguem-ne, et reconeguim com a resultat, com a acord d'aquest diàleg, totes les teves posicions màximes, que, per tant, és una posició que entenem amb poca predisposició a un diàleg real, o des d'una percepció del diàleg, o de reunir-se, que consisteix en claudicar, besar la mà... Ja els agraïm, d'entrada, que no hagin usat expressions més grolleres que a vegades veiem usades a les xarxes o amb tints homòfobs, no?, com abaixar-se els pantalons i coses d'aquestes; ja els agraïm que no ho hagin fet, tot i que sovintegen. No, no, reunir-se és això: pensar que, amb els que pensen d'una manera diferent, per molt que sigui molt allunyat del que tu penses, t'hi has de reunir, especialment si representen institucionalment el Govern de la Generalitat de Catalunya. Que el plantejament que fan vostès –entenc que amb l'interès polític també de fer una atzagaiada, de colpejar contra la porta del Govern de coalició que s'ha format a Espanya–, aquest argument de que ja no és president és, com a mínim, molt discutible jurídicament –com a mínim. Però, en qualsevol cas, tampoc he vist que el seu grup hagi dut a terme accions legals, allò, determinades per posar fi a una situació que vostès creuen que és irregular.

En qualsevol cas, nosaltres no renunciem a reunir-nos amb qui sigui, per molt que ens repugnin –perquè s'ha fet esment abans a això– les moltes expressions xenòfobes que entenem que..., i classistes, que contenen molts dels escrits del senyor Torra, respecte als quals no s'ha retractat mai, eh?, i, per tant, entenem que aquesta mena de gasòfia xenòfoba i classista que ha escrit forma part del pensament del senyor Torra. Però, per molt allunyats que estiguem de les posicions dels altres, ens hem d'asseure a parlar, perquè alguna solució haurem de trobar a tot això que està passant. Si no és que vostès, en el que estan pensant, és simplement en intentar veure si poden allargar el conflicte...

El president

Diputat...

Ferran Pedret i Santos

...liderant un dels dos pols d'aquest conflicte. Nosaltres no. Nosaltres hem vingut aquí a superar-lo.

El president

En nom del Grup Parlamentari de Catalunya en Comú Podem, és el torn de la diputada senyora Susana Segovia.

Susanna Segovia Sánchez

Moltes gràcies, diputats i diputades, vicepresident. Doncs bé, ens tornem a trobar amb una moció d'aquelles en què hem d'anar a recuperar argumentaris fets abans,

perquè al final no aporta res més de nou, no? Nosaltres vam llegir el títol, i allò que dius: «Ostres! Balanç de la inacció del Govern. Som-hi.» Perquè nosaltres coincidim que, efectivament, hi ha hagut molta inacció per part d'aquest Govern, i a més ho hem dit moltes vegades. Moltes vegades han deixat mitja Catalunya enrere i no han representat tota Catalunya quan van amb representació institucional. Digui el que digui la senyora Artadi, que el president de la Generalitat de Catalunya només parli amb les entitats independentistes i amb els partits independentistes és portar la representació només de la meitat de Catalunya. I ja no demanem que parli amb altres partits, estiguem on estiguem, a una banda una altra de la taula; és que com a mínim parli amb els sindicats, amb la Pimec, amb les entitats empresarials, amb el tercer sector..., que parli amb algú més que l'ANC i Òmnium. Però no, això no ho fa, aquest Govern.

Aquest Govern tampoc ha sigut massa productiu a l'hora de fer lleis o a l'hora de fer pressupostos; el 2019 no en van ser capaçs. Se'ls van tombar dos decrets, un el van haver de retirar abans, l'altre es va votar en contra. Dilluns vam veure com es tombava també la llei Aragonès. Per tant, realment, en nivell de productivitat i d'acció de govern, aquest Govern, molt, no pot treure pit. Ara tindrem uns pressupostos, però perquè hi ha hagut un grup, que és Catalunya en Comú Podem, que ha posat per davant la necessitat i la responsabilitat amb la ciutadania de Catalunya, de veritat –no com Ciutadans, que en parla però no ho fa–, i s'ha assegut a intentar treure Catalunya del bloqueig pressupostari en el qual estava. I gràcies a això, doncs sí: hi hauran 70 milions per a escoles bressol que no hi eren el 2019, ni a l'executat ni al re; s'ha aconseguit la rebaixa del 30 per cent de les taxes universitàries, que això no era enlloc; s'aconseguirà el desplegament del decret d'escola inclusiva, que això no era enlloc, i també s'ha aconseguit treballar de manera diferent, gràcies a que s'ha forçat el Govern a treballar amb entitats i amb ajuntaments, el Decret d'habitatge que vam aprovar ahir en aquest Parlament i que s'ha viscut, per una banda, per les entitats socials com una victòria, i per una altra banda –que curiós– pel fons d'inversió com un retrocés i com una gran amenaça, perquè s'està obrint la porta a l'ocupació descontrolada. Doncs això és el balanç de la inacció d'aquest Govern d'aquest any.

La moció de Ciutadans, evidentment, no anava d'això. Evidentment, la moció de Ciutadans anava de la seva obsessió per mantenir un relat, malgrat que gairebé tot li porta la contrària.

Si volem parlar d'inacció, parlem de la inacció de Ciutadans. Perquè què és el que ha aconseguit Ciutadans en aquests dos anys que portem de legislatura aquí al Parlament? Re. No han aconseguit absolutament res. Xous, soroll, crits... Això sí, fotos –això sí. Ara, aconseguir? Res. Ni tan sols proposicions de llei, que n'han presentades també unes quantes i que l'única que va arribar a bon terme, que va ser la de la Llei dels gossos escorta per a les dones víctimes de violència masclista, va ser tombada per tots els grups d'aquesta cambra menys ells; des del PP fins a la CUP: tots en contra. I que la tornen a presentar canviant-ne el nom; que una diu: «Però en què estan pensant?, quina és l'estratègia de Ciutadans per construir aquest país? Cap.»

S'entén que en el moment de la polarització a vostès els va anar bé, en el moment de la confrontació electoralment els va anar bé. Ara ja veuen que no els va bé. I és que ja han vist què va passar a nivell de l'Estat, ja veuen el que els estan dient les enquestes. Però ells *erre que erre, erre que erre*. S'han quedat fora de tots els ajuntaments de Catalunya, de tots! O sigui, van anar a unes eleccions municipals que no pinten res enlloc, o sigui, no fan res enlloc. De veritat no prenen cap..., no apunten re, d'això? De veritat no els fa pensar que com pot ser que no governin enlloc de Catalunya, enlloc?

És que a mi m'ha fet gràcia la intervenció del senyor diputat de Ciutadans, quan debatíem la creació de la comissió de l'U d'Octubre, quan ha dit que ells *no entrarán en este juego*. Però si és que ningú els vol, en aquest joc! Si és que a mi m'ha recor-

dat a aquell senyor que s'emporta l'Scattergories perquè no li accepten «*pulpo*» com a animal de companyia. És que la cosa ja no va de Scattergories, la cosa ja no va de jocs confrontatius, la cosa va de jocs cooperatius, de construcció, la cosa va de que hem de sortir d'aquesta *scape room* en la que s'ha convertit el procés català i la situació de bloqueig i que per sortir d'una *scape room*, si alguns n'han fet servir, el que cal és col·laborar, construir, aportar. I en això Ciutadans no hi juga. Però és que ningú juga amb vostès. Bé, sí, el PP sí, i Vox, que gràcies a això tenen el PIN parental a Múrcia; aquests sí que hi juguen. Però a Catalunya no pinten re, queden fora de tot, i ja ho veuran també en el resultat d'aquesta moció i en el resultat de les properes eleccions.

Gràcies.

(*Aplaudiments.*)

El president

Gràcies, diputada. En nom del Subgrup Parlamentari de la CUP - Crida Constituent, té la paraula la diputada senyora Maria Sirvent. (*Veus de fons.*) O Natàlia Sánchez, doncs.

Natàlia Sánchez Dipp

Bon dia a tots i a totes. Ja s'han dit moltes coses sobre la moció que ens presenta Ciutadans, una moció a la qual ja ens té acostumats. A mi m'agradaria tornar-los a dir quelcom que ja els hem dit moltes vegades: quina forma de desapropiar els seus trenta-sis diputats.

Estic d'acord amb una qüestió que plantejava el senyor Pedret, i també..., sobre la qüestió de l'abandonament dels ciutadans que no són independentistes. Aquest emplaçament, jo crec que també els hi podríem fer a vostès, perquè certament en aquest període, en el període darrer que ha viscut aquest país, hi ha hagut un abandonament cap a tota aquella gent que legítimament té el dret a votar que no en un referèndum d'autodeterminació. Aquest abandonament és el que tota la bancada no independentista ha fet.

Sobre la qüestió que planteja Ciutadans, que ens planteja que Quim Torra fa usurpació de funcions, que Quim Torra no és president, que Quim Torra no és diputat, atenció, diuen, per la connivència..., perquè el senyor Torrent, el president del Parlament, simula que Quim Torra és diputat. No sé si, tant parlar de Matrix, són vostès els que s'hi han quedat, perquè és evident el que va passar la setmana passada –molt contra la nostra voluntat– en aquest Ple.

Vostès tenen una forma de treballar i de construir els relats i els seus missatges que té com..., són com dues vies paral·leles: d'una banda, omplen de contingut molt bèl·ligerant qüestions, en aquest cas, contra el Govern de Junts per Catalunya i Esquerra Republicana, perquè és un govern format per independentistes, però després, sobre els problemes reals de la gent, sobre aquelles qüestions d'educació, salut, que en parlen en la seva moció, en el moment de prémer el botó, vostès tenen un model de país molt similar. No s'equivoquin, perquè, quan es parla, quan es tracta de parlar de la concertació publicoprivada de l'educació, vostès voten el mateix, fan una defensa d'aquesta concertació; quan es tracta de protegir els serveis públics, vostès voten el mateix; quan es tracta de parlar de projectes concrets, com el Barcelona World, vostès voten el mateix. Generalment vostès voten protegir les elits extractivistes, per exemple, quan es tracta de parlar de canvi climàtic. Per tant, vostès tenen aquesta forma d'actuar: molta bèl·ligerància en lo superficial, però en lo real, en els problemes reals de la gent, voten el mateix. I així ho fan amb tantes coses.

I acabo. Un exemple més, molt paradigmàtic, que passava ahir: es van omplir la boca de parlar de política anticorrupció (*dona el senyal acústic que indica que s'ha exhaurit el temps d'intervenció*) –acabo, president–, però el que fa el seu partit per intentar salvar els mobles és anar de la mà del partit més corrupte d'Europa a les properes eleccions. Per tant, més fer i menys dir.

(*Alguns aplaudiments.*)

El president

Gràcies, diputada. En nom del Subgrup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya, té la paraula el diputat senyor Alejandro Fernández. Quan vulgui.

Alejandro Fernández Álvarez

Gracias, presidente. Simplemente para trasladar que la moción nos parece impecable, tal parece que la hubiera redactado yo mismo, y, por lo tanto, votaremos favorablemente.

Gracias.

El president

Gràcies, diputat. En nom del Grup Parlamentari Republicà, té la paraula la diputada senyora Gemma Espigares.

Gemma Espigares Tribó

Gràcies, president. Vicepresident, diputades, diputats, començaria amb la part que m'ha estalviat la diputada companya dient que és *más de lo mismo*, perquè ja s'ha comentat; però és que és curiós que aquells qui més ens venen aquí a dir que cal complir les lleis, aquells qui són els garants del compliment de lleis, ho són d'aquelles lleis que els interessin. No sé si ja han acabat de llegir el llibre del *Quixot* que ens van ensenyar –alguns plàstics, em sembla que encara els tenen–, però, per si de cas, els en regalaré un altre, de llibre, els en regalaré un altre; es diu *Reglament del Parlament*. Article 24: «Els diputats perden la llur condició per les següents causes: per la renúncia presentada a la Mesa» –diria que, fins aquí, no és...–, «per una sentència judicial ferma» –aquesta tampoc–, «per incapacitat» –vostès segurament que voldrien incapacitar el president Torra, però les urnes no els acompanyen–, «per l'extinció del mandat» –de moment, de moment, encara no.

Per tant, ens donen lliçons de com cal complir les lleis, però una llei que ens hauria de regular a tots, quan no interessa no la complim. Això és el que vostès fan. Aquesta competició entre la dreta i l'extrema dreta, l'extrema dreta i la dreta extrema, el Tribunal Suprem i la JEC, que vostès es porten entre mans, només ens fa que veure més repressió. I a més repressió, ja els hi dic, més solidaritat.

Miri, ja l'hi dic, del seu partit, m'ha sorprès que sigui especialment vostè qui ens acusi de partit hispanòfob; vostè, que avui, amb el diputat del PP, farà un acte amb declarats franquistes, amb antisemites, amb racistes –suposo que és aquest tripartit de la dreta que estan configurant–, vostè, que aquesta tarda estarà amb una persona declaradament franquista, ve a donar-nos lliçons de que nosaltres som hispanòfobs? Vostè –vostè? (*Aplaudiments.*)

I, a més, em dol, perquè ho fa acusant el president del meu partit, el president Junqueras, que és qui més ha avalat el diàleg i qui més ha parlat de que nosaltres estem agermanats amb Espanya, la meitat de nosaltres tenim família a tot arreu. Això no va de confrontació. No han entès absolutament res –res.

I, ja l'hi dic, aquesta al·lèrgia al diàleg que ens demostren dia darrere dia –i que últimament suposo que les enquestes i tenir més diputats a Catalunya que a tota la resta d'Espanya fa que s'intensifiqui–, ja l'hi dic, aquesta al·lèrgia pel diàleg que tenen no farà que el president Sánchez no s'assegui a la taula de diàleg i no rebí el president Torra.

I, ja que el diputat Pedret s'hi ha posat bé, digui-l'hi: això no va de més finançament i de diàleg, això va de que adquireixi els compromisos que el diputat Jové i la diputada Vilalta li van explicar molt bé; això no va d'una mica més de quartos –que, ja que hi ha aquest dèficit, també–; això va de que entenguin i reconguin el conflicte polític, com van fer, i que continuïn avançant en la llista de *checks* que han de fer: en la lluita antirepressiva, en deixar de judicialitzar la política..., i en això ens hi trobaran, i si no, doncs veurem com avança tot.

I, finalment, perquè la moció parlava de balanç d'inacció i l'han deixat per a l'últim punt residual, però és una part que a mi sí que m'interessa. Ens diuen que hem de governar per a tots. Ahir, quan es governava per a tots, especialment per als més vulnerables, parlant d'habitatge, on eren? Votant en contra. La setmana que ve, quan parlarem dels pressupostos socials i de les taxes universitàries que vostès demanen, on seran? Votant en contra. I les llistes d'espera i tota la condició laboral dels treballadors que s'ha de recuperar, que farà possible aquest Govern d'Esquerra, de Junts per Catalunya, i dels comuns votant els pressupostos, vostès on seran? Votant en contra. O els barracons, o les guarderies, o la renda garantida... Per tant, cada cosa que vostès diuen aquí que s'ha de fer, quan tenen l'opció de fer-la, què fan? Votar-hi en contra.

I els comuns ens parlen d'inacció. No ho sé. La campanya electoral, cada vegada que hi és els espanta. Quan van haver-hi les municipals, es van espantar; es van espantar aquesta setmana amb la llei Aragonès, i si no expliquin per què van transaccionar tantes esmenes amb nosaltres per, al final, acabar dient que no. No s'entén.

Vostès venen aquí, ens donen lliçons, ens diuen que s'ha de governar per a tots, però, a l'hora de la veritat, aguanten cinc minuts asseguts a la Comissió del 155, on se'ls explica que també va afectar a tothom. Quan tenen opció de governar treuen beques guarderia i treuen subvencions per lluitar contra la desigualtat, per donar-les als toros, a la tauromàquia.

Miri, de veritat, abandonin aquest..., ens diuen a nosaltres que abandonem el procés. Nosaltres no renunciarem al nostre projecte polític, ni al bon govern ni a la república catalana, que li quedi clar. I, ja que ens demanen coses, l'hi demano jo a vostè: abandonin la via de la judicialització, abandonin aquests intents que fan de dividir-nos, buscant la neoconvergència per fer fora una alcaldessa republicana a Sitges, intentant governar la dreta catalana una altra vegada, o amb els pressupostos del Parlament. Abandonin vostès aquesta línia de la confrontació i de la judicialització, i intentin un projecte mínimament digne que es pugui confrontar a les urnes.

(Aplaudiments.)

El president

Gràcies, diputada. En nom del Grup Parlamentari de Junts per Catalunya, té la paraula el diputat senyor Francesc de Dalmaes.

Francesc de Dalmaes i Thió

Moltes gràcies, president. Em permet una prèvia? *(Pausa.)* Avui llueixo amb molt respecte el símbol dels Sanitaris per la República, que són aquells professionals de la sanitat que ens curen i tenen cura a les concentracions i a les manifestacions d'aquest país. I, per tant, els retem un homenatge avui des del faristol. *(Aplaudiments.)*

I començo amb dues xifres: 948.233 vots, vots exercits per homes i dones de Catalunya que van confiar en Junts per Catalunya i que fan que el molt honorable Quim Torra sigui diputat de ple dret d'aquest Parlament. I la segona: 1.884.094 vots, vots representats per diputades i diputats d'aquest Parlament que van decidir que l'honorable Quim Torra sigui el cent trenta-unè president de la Generalitat de Catalunya.

Perquè després podran buscar l'article, la llei i el reglament que garanteixen i han de protegir aquesta doble condició de diputat i de president. Però l'essencial, la raó primigènia, la que fa que el sistema democràtic tingui el sentit de representativitat que ens fa creure en la democràcia i en el sufragi universal és exactament aquest, el vot de les persones. Perquè aquestes xifres són el resultat d'un respecte pulcre al sistema democràtic, a aquest Parlament i a les persones que li fan confiança. Són xifres, sobretot la segona, que expliquen prou bé aquest país: pactar per progressar i persistir per guanyar.

Mirin, Junts per Catalunya vam viure amb molt enuig el que va passar el 30 de gener del 2018, el dia que hauria d'haver estat el de la restitució del president Puigdemont. I només per una enorme generositat del mateix president Puigdemont i de la

determinació de les diputades i diputats de Junts per Catalunya vam fer el que millor sabem fer: persistir, dialogar i pactar.

I vam proposar Jordi Sànchez, i novament l'aparell de l'Estat va fer la feina bruta. I les diputades i diputats de Junts per Catalunya vam fer el que millor sabem fer: persistir, dialogar i pactar.

I vam proposar Jordi Turull, i la ingerència de l'Estat i algunes absències, que sempre ens costaran d'entendre, van fer impossible una segona votació d'investidura, perquè va ser empresonat. I les diputades i els diputats de Junts per Catalunya vam fer el que millor sabem fer: persistir, dialogar i pactar, i guanyar. Perquè vam proposar el diputat Quim Torra, gràcies a l'1.884.000 vots que vam saber posar d'acord, i va esdevenir, com us deia, president de Catalunya.

I davant d'aquesta pulcritud democràtica, davant d'aquesta determinació, la seva obsessió demofòbica: abatre el president Torra, negar la força del conjunt de demòcrates d'aquest país, també els seus votants, que van fer possible aquest Parlament on ens trobem ara. I si dic «també els seus votants», és perquè quan participen en uns comicis accepten les lleis de joc i, per tant, els resultats, i ves que no sigui per això que els vots els giren l'esquena. Els molesta el que voten els homes i les dones de Catalunya, sigui l'U d'Octubre, sigui el 21 de desembre; els molesta el que opina lliurement la societat catalana, i aquesta fòbia ha fet, lògicament, que caminin cap a la irrellevància. Amb un èxit escàs, nosaltres els repetim que més enllà d'una lluita folla contra les urnes es dediquin a fer política, que facin política.

Fa temps que des de Junts per Catalunya alertem que la sobirania d'un parlament és la darrera frontera de la democràcia. No hi ha concessions petites als que volen disminuir aquesta sobirania, perquè és tant com negar el valor dels vots que han fet possible la presència de tots els que som aquí; de tots. No té cap sentit que parlin dels problemes reals de Catalunya i continuïn obsedits en els problemes irrealistes. Els molesta el dret a vot, els molesta la defensa i la promoció dels drets humans, els molesta la judicatura europea, els molesten els organismes internacionals que es pronuncien sobre la situació dels presos polítics i dels exiliats, els molesta el Parlament Europeu. No hi ha ningú a casa seva –ningú– que els digui: «Parem un moment i fem política»? La de veritat, la d'arremangar-se, la de ser al costat del país, del Pirineu al Delta, de la Plana de Vic a l'àrea metropolitana de Barcelona, la que va de la Seu Vella de Lleida al Pont de Pedra de Girona.

Estem discutint uns pressupostos per responsabilitat, per donar resposta a aquestes necessitats urgents d'una societat ofegada per un dèficit fiscal insuportable. No són els pressupostos que voldríem Junts per Catalunya, tampoc són els pressupostos que voldria Esquerra Republicana, no són els pressupostos que voldrien els comuns, però que gràcies a aquesta responsabilitat, aquest diàleg i aquesta voluntat d'entesa, el president Torra ha fet seus. En voldran parlar? Voldran fer política? Molt ens temem que no. I aquesta és l'evidència palmària del seu fracàs, perquè sense cartellots, sense crits, sense conflictes, sense bronca i sense soroll no queda res de Ciutadans, res, com no quedarà res d'aquesta PR que presenten avui i a la que votarem en contra. O sí que queda, la seva incapacitat de fer política.

Gràcies.

(Aplaudiments. Ignacio Martín Blanco demana per parlar.)

El president

Digui'm, senyor Martín.

Ignacio Martín Blanco

Si, president, per al·lusions, d'acord amb l'article 87.1 del Parlament.

El president

Trenta segons. *(Remor de veus.)* Quan vulgui, diputat.

Ignacio Martín Blanco

Sí, són per les al·lusions que ha fet la senyora Espigares. *Mire*, senyora Espigares, jo aquesta tarda assistiré a un acte, efectivament, de presentació d'un llibre (*remor de veus*), vostè ha parlat d'un acte amb franquistes i no... Senyor president, és que no em deixen...

El president

Sí, direm a tots els diputats, també inclosos els del seu grup, que, si us plau, entrin en silenci, com reivindico sempre. (*Remor de veus.*) Endavant, diputat.

Ignacio Martín Blanco

Senyor president, no és gaire normal el que m'acaba de dir el senyor Sabrià. Jo, mirin, senyors d'Esquerra Republicana que viuen obsedits, absolutament obsessiionats...

El president

Silenci.

Ignacio Martín Blanco

...amb el franquisme i amb el passat. Els dic una cosa, com a descendent, com a nebot-net d'un assassinat pel règim franquista, el senyor Vicente Martín Romera, em sembla absolutament ofensiu que vostès pretenguin establir una relació de causalitat directa entre aquells moments i el present. Estar tot el dia parlant de Franco, estar tot el dia parlant del franquisme..., realment demostren una falta de rigor històric absolut.

Senyora Espigares, de lliçons...

El president

Diputat.

Ignacio Martín Blanco

...contra el franquisme i defensa de democràcia, me'n donarà, vostè, ben poques. En canvi, els seus governs, el senyor Torra, el senyor Aragonès, tot el seu Govern es reuneix amb el senyor Carles Sastre amb absoluta alegria, es reuneixen i van a les eleccions europees amb el senyor Otegi. De veritat, de lliçons de males companyies...

El president

Diputat, se li ha acabat el temps. Gràcies.

Ignacio Martín Blanco

...me'n donaran ben poques, vostès. Poques.
(*Aplaudiments.*)

El president

Passem a la votació. S'ha demanat votació separada dels punts 1, 2, 6 i 7.d, que no sé si es poden votar conjuntament? (*Pausa.*) Aquest paquet conjuntament, sí? (*Pausa.*)

Doncs votem primer aquest paquet que componen els punts 1, 2, 6 i 7.d.

Comença la votació.

Aquests punts han estat rebutjats per 39 vots a favor, 94 en contra i cap abstenció.

Votem ara la resta de la moció.

Comença la votació.

La resta de la moció ha estat rebutjada per 57 vots a favor, 76 en contra i cap abstenció.

Moció subsegüent a la interpellació al Govern sobre les necessitats i les reivindicacions socials i els pressupostos

302-00181/12

Passem ara al següent punt de l'ordre del dia, que és la Moció subsegüent a la interpellació al Govern sobre les necessitats i les reivindicacions socials i els pressupostos, presentada pel Subgrup Parlamentari de la CUP - Crida Constituent. Per presentar-la té la paraula el diputat senyor Vidal Aragonés. Quan vulgui, diputat.

(Remor de veus.)

Vidal Aragonés Chicharro

Aquesta moció vol abordar tres qüestions que guarden relació, però que no són coincidents, i que es poden llegir d'una manera conjunta o d'una manera separada: necessitats socials, reivindicacions socials i pressupostos.

A la moció que hem presentat hi ha un total de setze mesures concretes que són alhora possibles, fins i tot, en una realitat com la de l'autonomisme i el de la autonomia, però que entronquen reivindicacions dels sindicats i dels moviments socials amb allò que no inclou el projecte de pressupostos.

Per entrar en contingut: reducció d'un 50 per cent de les llistes d'espera, i a més amb propostes que permetin fer-les efectives des d'ara. Garantir l'assistència sanitària universal, especialment, a més, a les dones migrades que no tenen la condició de residents, i també a una altra realitat, que és la d'aquelles persones que es troben també amb un qüestionament de si poden o no poden accedir a l'assistència sanitària universal, fins i tot amb la llei catalana.

Pel que fa a les condicions de treball, ens plantegen tres mesures molt concretes: Inspecció de Treball ha de desplegar campanyes efectives per al que suposa el treball de les que anomenem «les kellys». També que hi hagi un pla d'actuació concret sobre el que és la igualtat retributiva entre homes i dones. Garantir que tots els treballadors i treballadores del sector públic contractats directes, però també aquells i aquelles que són subcontractats i directes, puguin tenir unes retribucions de 1.239 euros. I garantir l'estabilitat laboral dels treballadors i les treballadores del sector públic, que poden veure com les seves places són amortitzades i que alguns d'aquests o d'aquestes fa dècades que treballen al sector públic.

En relació amb l'ensenyament, dos mesures també molt concretes: paralitzar i revertir els tancaments de línies i grups de P3 i de P4 de l'ensenyament públic i garantir el finançament públic de les escoles públiques de zero a tres anys, d'acord amb mocions que s'han aprovat en aquest Parlament, i volem recordar que les obligacions estan per complir-se i, per tant, que ara no ens plantegin allò que és simplement un compliment dels acords que ja ha signat la Generalitat de Catalunya com una novetat en règim pressupostari.

Dues propostes també pel que fa referència a la infància: iniciar processos d'internalització de la DGAIA; després d'anys d'estudiar com està funcionant la DGAIA no veiem que la gestió indirecta pugui donar alternatives. I compliment –i insistim en aquesta idea per fer veure que són mesures de mínims– de la moció sobre infància aprovada el 9 de febrer del 2017 en aquest Parlament.

En l'àmbit de la lluita contra la pobresa, avaluar l'actualització de l'indicador de renda de suficiència de Catalunya que, per cert, és una obligació de la pròpia llei. I la llei, del que parla expressament és d'avaluar i el que això significa. Hi hem incorporat, també, per cert, una esmena que s'ha fet del Grup de Ciutadans relativa a com revisem les denegacions de les prestacions de renda garantida de ciutadania.

En l'àmbit universitari, tant de mínims com demanar el compliment de la legalitat vigent i, per tant, que s'apliqui efectivament l'EPIF, que significa, per una banda, incrementar les retribucions dels treballadors i les treballadores –un determinat col·lectiu de la universitat– i, per una altra banda, també, poder tenir un marge d'ampliació del contractes.

I, per últim, per cert, ningú del Govern ens ha demanat que retirem o que fem retirada o deixar sense efecte el punt 12, que és la retirada del Projecte de llei de contractes al servei de les persones. Esperàvem, sincerament, que algú del Govern ens ho plantegés, perquè anem a votar un punt que a dia d'avui –des d'un punt de vista tècnic– pensem que ja no té objecte, però, en tot cas, com no ha estat ningú des dels grups de Govern ens ha plantejat la retirada d'aquest punt, doncs nosaltres l'hem mantingut.

Volem també fer una reflexió una mica més profunda, més enllà dels punts que estem plantejant, que és que allò que és el contingut d'aquesta moció, el que ve a significar és el que no s'està donant com a resposta en el projecte de pressupostos i el nostre poble necessita com a mínims. Mai la CUP segurament havia fet una moció tan rebaixada de contingut des del punt de vista social, però entenem que és una necessitat urgent i per a ara donar resposta a aquelles emergències socials que estem vivint. I pensem que no ho donen aquests pressupostos perquè si per ingressos únicament incrementem no arriba als 175 milions d'euros per l'any 2020, doncs, evidentment, no és possible fer uns pressupostos que puguin donar ni tan sols resposta a aquesta necessitat. I nosaltres volem insistir: més enllà que farem alternativa també a través no únicament d'una esmena a la totalitat, sinó de diferents esmenes parcials a tot el contingut de pressupostos, pensem que la solució no la trobarem en aquest Parlament i, per tant, fent –això sí, des d'aquest Parlament– una crida al sindicalisme alternatiu, una crida als moviments socials per mobilitzar-nos per uns pressupostos que siguin realment socials o, com a mínim, per lluitar per uns pressupostos que donin alternatives al dia a dia de les classes populars.

El president

Gràcies, diputat. Per posicionar-se sobre les esmenes presentades té la paraula en primer lloc, i en nom del Grup Parlamentari de Ciutadans, la diputada senyora Mercè Escofet. Quan vulgui.

(Pausa.)

Mercè Escofet Sala

Gràcies, president. Diputats, diputades. Bon dia. Primer de tot, des de Ciutadans volem agrair a les companyes de la CUP aquesta moció d'exigències socials. Governar i fer política significa solucionar els problemes dels ciutadans, i aquí podríem dir que els problemes reals dels catalans porten anys suspesos. Suspesos com la seva república imaginària, que és la seva única obsessió.

Ciutadans és el grup que més iniciatives socials presenta en aquesta cambra per solucionar els problemes reals, els problemes que importen de veritat a les famílies. Precisament per aquest motiu compartim la majoria dels punts d'aquesta moció de la CUP, perquè ens preocupen els problemes reals. A més, hem proposat una esmena –que agraïm que hagi estat inclosa– perquè es compleixi una moció que es va aprovar ja fa molt temps i que encara el Govern, amb la seva inacció, no ha portat endavant.

Entrant ja en la moció, en primer lloc –com no podia ser d'una altra manera– recolzarem el punt 4, la realització d'una campanya específica per a la igualtat salarial entre homes i dones. Nosaltres hem presentat diverses propostes de resolució en aquesta línia. La desigualtat entre homes i dones en l'àmbit laboral és una realitat. És una realitat la bretxa salarial i és una realitat la bretxa de gènere. Malauradament, les dones encara són víctimes de dos fenòmens al mercat laboral. D'una banda, el terra enganxós, que ens situa majoritàriament en els nínxols de treball menys reconeguts i a la part baixa de l'escala salarial i, d'altra banda, el sostre de vidre, és a dir, la dificultat d'accés que tenim als llocs de presa de decisions. Aconseguir la igualtat d'oportunitats és una lluita d'homes i dones, ja que la societat la formem tots. Si no fem res respecte a aquesta discriminació estem ajudant a perpetuar el masclisme i mai assolirem la igualtat real.

Amb relació al punt 5, som conscients de la trista realitat que pateixen els cambrers i cambreres de pisos, per això hem de combatre la precarietat d'aquest col·lectiu i dignificar la feina del sector hotel·ler i de la restauració a Catalunya. És fonamental impulsar una campanya específica que vetlli pel compliment de la Llei de prevenció de riscos laborals, dret a igual salari per igual treball, i fomentar una ocupació estable i de qualitat. Però no només és vetllar per aquest col·lectiu, sinó és vetllar per tots els treballadors i treballadores.

Mirin, el Govern hauria de donar exemple, però vostès fan el contrari. Jo els ho explico. L'any passat, el personal temporal de la Generalitat va ser el col·lectiu que més va augmentar, malgrat els avisos de la justícia europea d'abusar de la temporalitat. Donin exemple perquè el personal temporal interí de la Generalitat tingui un treball estable.

Els punts 8 i 9 van molt lligats. Des de Ciutadans sempre hem defensat i reclamat incrementar les places disponibles d'educació infantil en comptes de tancar línies i suprimir grups, com vostès fan. Volem que el Govern pensi de veritat en les famílies i en les seves necessitats, perquè la inversió que s'ha fet en els darrers anys en escoles bressol és concretament i específicament zero euros.

Però no podem esperar gaire d'un govern esgotat, i si ens guiem pel que han votat vostès al Govern, amb els comuns i socialistes a l'Ajuntament de Barcelona, serà pujar impostos i no preocupar-se pels problemes reals.

Com ahir vam evidenciar al Ple sobre corrupció, amb els diners que el procés ha robat a tots els catalans es podrien haver construït desenes d'escoles bressol. Defensem que les escoles bressol siguin gratuïtes, perquè seria una mesura real per a la conciliació de la vida laboral i familiar. I ja per anar acabant, menys tres per cent, menys corrupció i més recursos per a les polítiques socials, d'igualtat i d'educació. En definitiva, més igualtat real i més solucions per als problemes reals.

Gràcies.

(Aplaudiments.)

El president

Gràcies, diputada. En nom del Grup Parlamentari Republicà, és el torn ara de la diputada senyora Raquel Sans. Quan vulgui.

Raquel Sans Guerra

Gràcies, president. Bon dia. Abans d'entrar en el cos de la moció que fa referència a reivindicacions socials i a pressupostos que han presentat les companyes de la CUP, m'agradaria contextualitzar i situar-nos, perquè ara fa uns dies el Govern, amb el suport dels comuns, ha presentat un acord de pressupostos que votarem precisament en aquest Ple la setmana vinent. Uns pressupostos que, d'entrada, voldria dir, destinaran tres de cada quatre euros a despesa social, tres de cada quatre euros a Salut, Educació, Treball, Afers Socials i Famílies. I que, en cas d'aprovar-se, el que faran és incrementar la despesa en més de 3.000 milions d'euros i situar-nos en nivells previs a la crisi.

I on es destinarà aquest augment de la despesa? On es destinaran aquests 3.000 milions d'euros? Doncs crec que és important de saber, perquè d'alguna manera lliga amb la moció que avui ens planteja la CUP. Doncs més de 900 milions d'euros es destinaran al sistema públic de Salut, un fet que permetrà la contractació de mil quatre-cents professionals en l'àmbit de l'atenció primària. En aquest àmbit, també en l'àmbit de la Salut, es preveu una partida de 20 milions d'euros, precisament destinada a reduir els temps d'espera en l'àmbit de salut.

En Educació, es recupera el finançament, vostès ho plantegen en aquesta moció, per a les escoles bressol. Més de 70 milions d'euros per als zero a tres anys. S'incrementa la dotació per a les beques menjador a la primària, 15 milions d'euros. També es presenta o es promou un pla pilot en l'àmbit de les beques menjador en secundària. Importantíssim i –compartiran amb mi que molt necessari– el desplegament

de l'escola inclusiva, 54 milions d'euros. Creix el finançament per a les universitats, tantes i tantes vegades reclamat en aquest faristol i, en paral·lel, a més a més, es redueixen les taxes universitàries en un 30 per cent.

La renda garantida de ciutadania augmenta en 125 milions d'euros. La partida per dependència creix 92 milions d'euros que es destinaran a millorar tarifes i a reforçar serveis d'atenció domiciliària. I què faran? Doncs es milloraran les tarifes. I què vol dir que es milloraran les tarifes? S'intentarà millorar les condicions laborals del sector de les cures, un dels sectors més precaritzats, una altra cosa que es pretenia fer amb la Llei de servei de contractes de les persones i que, malauradament, ja no disposarem d'aquesta eina. Potser l'increment els sembla insuficient, segurament ho és, però crec que cal posar en context, perquè estem parlant de 1.500 milions d'euros destinats en l'àmbit de la dependència per fer front a les necessitats de la societat, necessitats derivades, per exemple, de l'envelliment de la població.

I, si el temps de què dispofo fos il·limitat, podríem allargar aquesta llista moltíssim, perquè de necessitats i de reivindicacions socials, n'hi ha moltes i de molt diverses, com es desprèn de l'acord de pressupostos i com també es desprèn de la moció que avui ens presenten amb setze punts concrets, que podrien haver estat molts d'altres. Vostès parlaven..., vostè deia que era de mínims; efectivament, podrien haver estat molts d'altres. En la majoria de casos, compartim el fons de les reivindicacions que avui ens plantegen, però també és veritat i els hem de dir que els recursos són limitats i finits. I que, en aquest cas, a més a més, la Generalitat parteix d'un infrafinançament, amb 16.000 milions d'euros de menys per fer front a totes aquestes necessitats que tenim com a societat.

I això ens obliga a prioritzar i això obliga a haver de quadrar uns números, sempre més a la baixa del que un voldria, els ho ben asseguro. A més a més, enguany obliga a fer-ho amb dèficit zero. Per tant, respecte aquesta moció, nosaltres els hem presentat diverses esmenes de transacció, en temes que compartim, com els deia, el fons, no?, com, per exemple, reduir els temps d'espera en matèria de salut, millorar les condicions laborals de «les kellys» o, per exemple, aplicar un salari mínim de 1.239 euros per als treballadors de la Generalitat.

Podria citar-ne molts d'altres, però malauradament no ens han acceptat cap de les nostres esmenes, perquè segurament la voluntat d'aquesta moció no era la d'arribar a un acord, sinó la de marcar perfil polític. I això és molt lícit, perquè quan no es tenen responsabilitats de govern, el paper tot ho aguanta i, per tant, es pot fer una carta als Reixos és tan llarga com es vulgui. Vostès avui ens plantegen setze punts, insisteixo que podrien haver estat molts d'altres, perquè quan un s'asseu a fer els pressupostos s'adona que, de necessitats, n'hi ha moltes i de molt diverses. I lícit sí que és, i tant que ho és, de presentar aquesta moció, però ens sembla poc útil si el que volem és aprovar uns pressupostos que millorin la vida de les persones, que és el que intenta aquest acord de pressupostos..., no teníem pressupostos des de 2017.

Per tant, farem un vot favorable en un dels punts, però en la resta no tant pel fons, sinó per la possibilitat real d'aplicar-ho, doncs, hi votarem en contra. Ens sap greu, doncs, perquè compartim, hi insisteixo, el fons de moltes de les reivindicacions que avui ens plantegen.

Gràcies.

El president

Gràcies, diputada. En nom del Grup Parlamentari de Junts per Catalunya, és el torn ara del diputat senyor Jordi Munell. Quan vulgui.

Jordi Munell i Garcia

Gràcies, president. Bon dia, diputades i diputats. Bé, en la mateixa línia que la meua companya diputada Sans, com ens ha dit, els equips que donem suport al govern hem presentat un conjunt d'esmenes en aquesta moció, de la qual, evidentment, doncs, compartiríem el fons global, no? De fet, nosaltres som sensibles a aquest con-

junt de necessitats que té el nostre país, la nostra societat. Però justament, doncs, quan toca governar, toca ser corresponsable amb el que es pot, el que no es pot..., toca prioritzar, no? I, per tant, tenim unes limitacions pressupostàries que ja hem reivindicat per activa i per passiva, eh?

De fet, per això el nostre grup, doncs, està alineat amb que poguéssim arribar a ser un país ple, un país independent, per poder gestionar completament tots els recursos que genera el nostre país. Això no és possible en aquests moments. L'Estat recapta gairebé el 90 per cent dels impostos d'aquest país i a l'hora de retornar-los, no els retorna, eh?, o en retorna, aproximadament, doncs, un 7 o 8 per cent, amb un greuge fiscal calculat –com ja s'ha dit moltes vegades, eh?– des dels 11.000 fins als 16.000 milions d'euros. Amb la qual cosa, aquesta carta als Reis del grup de les companyes de la CUP, doncs estaria molt bé en un marc en què poguéssim tenir el cent per cent d'aquests recursos que té, que gestiona o genera el nostre país. No és així. Al no ser així, doncs, hem d'aplicar criteris de priorització.

Per tant, el pressupost 2020 no és l'òptim, ja ho hem dit també altres vegades. També ho hem explicat. No és el que voldríem nosaltres? No, però és el que s'ha pogut pactar, doncs, amb els diferents grups amb què ha estat possible: amb el Grup de Podem i el Grup, que dona suport al Govern, d'Esquerra Republicana. I per tant, amb aquest pressupost i amb aquestes limitacions podem fer el que es pot fer. I per tant, algunes de les coses que vostès proposen, ja s'insinuen en el pressupost 2020, algunes no al cent per cent. I, per tant, com dèiem, amb aquesta corresponsabilitat de governar, el que fèiem en aquesta moció, amb voluntat constructiva, era fer algunes esmenes, eh?, doncs, de rectificació o de modificació.

No ha estat possible, doncs, que fossin acceptades i, per tant, ens tocarà, com dèiem, no tant pel fons, sinó per la corresponsabilitat de Govern, de votar que no. Votar que no, perquè no és possible, doncs, desenvolupar-ho amb el pressupost actual, eh? I, per tant, aquest és el nostre posicionament, eh?, més enllà, doncs, d'entrar a valorar també que algunes de les propostes que feien, de fet, ja havien passat per aquest Parlament en alguna proposta anterior de la CUP, que no havia estat aprovada, i que s'incorpora aquí per veure si ara, amb l'excusa del pressupost, es pot aprovar, eh?

També mencionar que en algunes emenes el que es feia és concretar, doncs, que ja hi ha algun reglament que s'està desplegant i, per tant, en aquests moments no té sentit modificar la llei si hi ha el reglament a punt d'aprovar-se, amb un ampli consens en el sector sanitari.

O que, per exemple, en el tema de la Inspecció de Treball, doncs, estem completament d'acord amb el tema de la inspecció, però, per exemple, recordar que qui té la capacitat de la inspecció d'ofici no és la Generalitat, sinó que és el Govern, a través de l'autoritat laboral, no? I per tant, en aquest sentit, tampoc té sentit, doncs, que ho aprovéssim des d'aquí, no?

Com dèiem, també, en el tema dels zero a tres anys, també recordar que també s'ha de tenir en compte –que no es preveu en la lectura de la moció– el tema dels canvis demogràfics. És a dir, hi ha hagut, en aquests moments, un descens del nombre de natalitat, els darrers tres anys. I per tant, quan es fa un tancament de línies, doncs, no és en el sentit de tancar, sinó és el sentit d'ajustar l'oferta i la demanda i justament, lluitar contra la segregació, que és el que es pretén defensar... o anar en contra en aquesta moció, eh?

Hi ha també, doncs, com deia bans, en el tema de la DGAIA..., també estaríem, d'entrada, d'acord a reincorporar, a tornar al sector públic alguns d'aquests contractes, però en qualsevol cas, com dèiem, també hem de ser respectuosos amb el que podem fer amb el pressupost. I, d'altra banda, també respectar que no sempre el públic, el cent per cent públic és el millor, sinó que la concertació publicoprivada es demostra, amb un bon control, que acaba essent també, moltes vegades, millor, no?

Finalment, com dèiem, també en el punt 9, sí que hi estarem d'acord, perquè de fet, és una mesura que incorpora ja el pressupost 2020, que és la garantia del finan-

çament públic de les escoles de zero a tres anys, com dèiem. I també el tema del contracte de serveis a les persones, que justament aquí es rebutja, quan ja va ser rebutjat també en comissió, eh? Però, en qualsevol cas, també recordar que aquest contracte..., justament, eh?, la proposta que feia era justament per preservar i garantir que s'adjudiquin els contractes a empreses amb responsabilitat social, i no només amb l'oferta econòmica més avantatjosa, sinó tenint en compte altres consideracions. Però malgrat això, doncs, molt..., la resta de grups van votar en contra d'aquesta proposta de llei de serveis a les persones.

Finalment, com dèiem, en general amb el tema d'universitats també hi estariem d'acord. Limitació pressupostària. I també recordar que les universitats tenen autonomia i, per tant, algunes coses que aquí aprovéssim, també s'han de sotmetre després al Consell Interuniversitari de Catalunya.

En qualsevol cas, per tant, tot el vot en contra, excepte al punt 9.

Moltes gràcies.

(Aplaudiments.)

El president

Gràcies, diputat. En nom ara del Grup Parlamentari Socialistes i Units per Avançar, té la paraula la diputada senyora Assumpta Escarp.

Assumpta Escarp Gibert

Gràcies, president. Bon dia, diputats, diputades. És evident que, des de que la CUP - Crida Constituent va presentar aquesta moció –la primera interpellació fins a la moció– han passat moltes coses. I una de les coses que han passat –a part de que s'han convocat unes eleccions en diferit– és que s'han presentat uns pressupostos. I avui s'ha notat, en aquesta discussió. És evident que només cal sentir les intervencions dels diputats i diputades de Junts per Catalunya o Esquerra Republicana, que el que fan és, suposo que derivar la discussió al debat pressupostari, però en realitat el que han intentat fer és, una vegada més, una promoció d'un pressupost que, pel que fa a les polítiques socials, sincerament, i els hi vam dir ja en els diferents debats que hem tingut, no s'aguanta. I no s'aguanten tampoc els números que vostès ens han donat, i els hem anat rebatent a totes i cada una de les comissions.

Per tant, jo avui em cenyiré a la moció que els companys i les companyes de la CUP han presentat i no pas al debat pressupostari. És una moció llarga, transversal i jo crec que, el que fa és... –el diputat Aragonés ho dividia en tres blocs–, però posa en evidència unes polítiques socials a les que el Govern no ha donat resposta, i sobre les que possiblement més s'ha tractat en aquest Parlament –més coses s'han aprovat i tampoc estan en els pressupostos d'aquest any, no?

Jo, de tota manera, els haig de dir que, quan vaig llegir la moció, em va venir al cap el Pla de xoc social que l'any 2016 la CUP va signar. Aleshores, la va signar amb Junts pel Sí, per invertir en polítiques socials, sobretot en salut i educació. Hi havien unes quantitats; després no hi va haver l'acord de pressupostos. I l'any 2017, quan la CUP - Crida Constituent va donar suport als pressupostos, una bona part del Pla de xoc social havia desaparegut. I en aquest sentit, és evident que ara ja ha desaparegut del tot. Però també és evident que en aquell 2017 haguéssim pogut potser començar i no va ser possible.

Entraré ja en el contingut de la moció mateixa. Pel que fa a salut, estem absolutament d'acord en la reducció de les llistes d'espera i, a més, jo crec que n'hem parlat molt. I a més, és evident que amb 20 milions d'euros que s'han posat en el pressupost serà molt difícil. Només recordar que, en aquell 2016, en el Pla de xoc social, se n'hi van posar 96 milions, i estàvem en el 16. I del 16 al 19, les llistes d'espera han crescut de manera exponencial. I per tant, complirem amb el que hem presentat diverses vegades i votarem a favor del punt 1.

Dels punts 2 i 3 –vam votar la Llei d'accés universal a la sanitat–, crec que hi havia un compromís de revisar aquesta instrucció i que..., en tot cas, aclarir-ho, perquè

jo crec que, al final, tal com ha quedat la instrucció respecte a la llei, està generant confusió. En aquest cas, vull donar un vot de confiança a la consellera, que va dir que s'ho revisaria, esperem que sigui... daixò. Sí que és veritat que el meu grup parlamentari va defensar que hi hagués clarament una lluita contra el frau i, per tant, que això estigués..., i per tant, ens abstindrem.

Pel que fa a treball, votarem a favor dels punts 4 i 5, no només per la igualtat salarial entre homes i dones, que ho tenim..., crec que ho hem de tenir tots gravat a foc, sinó, entre altres coses, pel que fa al tema de l'explotació de les dones responsables de la neteja als hotels, que, a més –a mi sempre..., que m'agrada fer apunts de salut–, els diré que les seves jornades esgotadores els acaben fent addictes a analgèsics, que acaben sent clarament perjudicials per la seva salut.

Ens abstindrem del punt 6 i votarem en contra del punt 7, perquè no existeix el salari mínim català. És un salari de referència i el que esperem és que el puguem assolir, entre altres coses, amb l'ajuda del Govern de l'Estat i del pacte entre el PSOE i Unidas Podemos, pel que fa al Govern de l'Estat. Per aquesta mateixa raó, votarem en contra del punt 13.

Pel que fa a ensenyament, votarem a favor dels punts 8 i 9, i serà difícil revertir el tancament de línies. Deia abans que, quan un govern ha de tenir responsabilitat..., però el Govern també hauria d'haver estat responsable i haver aprofitat el context de davallada de natalitat per millorar l'atenció educativa i reduir les ràtios. I aquesta responsabilitat no la va assumir. Tampoc la va assumir amb el zero-tres. I per tant, no va..., està bé que recuperin ara la corresponsabilitat, veig que ho votaran. Però en tot cas, ja l'haurien d'haver tingut.

Benestar social. Votarem en contra del punt 10, perquè no és qui gestiona els centres, sinó que tenim el sistema col·lapsat. Realment, votarem a favor del punt 12, com ja ho vam fer a la comissió i jo creia que ja havia decaïgut d'aquesta moció, però allà està i hi estem.

I pel que fa als punts 15 i 16, respecte a les universitats i al personal docent i investigador predoctoral, hi estem a favor i votarem a favor del punt 15. Però del 16, ens sembla que la Generalitat no està dotant aquest finançament, i, per tant, acabariem posant les universitats en una situació més crítica que la que tenen ara.

Per tant, una vegada més, el que es posa en evidència és que la Generalitat no ha complert ni amb el finançament ni amb el que fa a la dotació pressupostària.

Gràcies.

El president

Gràcies, diputada. En nom ara del Grup Parlamentari de Catalunya en Comú Podem, és el torn del diputat senyor David Cid.

David Cid Colomer

Bé; els diputats i diputades de la CUP ens porten una moció o una proposta de resolució sobre les necessitats i les reivindicacions socials. Jo crec que està bé parlar-ne. Me n'ha parlat vostè –no en parla, en aquest cas, la moció– que, quan es parla d'un pressupost es parla d'ingressos i es parla, també, d'inversions i de despeses, no? Feia referència en la intervenció a la part d'ingressos, que considerava insuficient. Bé, en tot cas, és molt més alta que la de l'any 2017. I per exemple, en aquest cas, la reforma fiscal que nosaltres hem impulsat representen 550 milions d'euros l'any natural. A més a més, tocant impostos que tenen alta capacitat de redistribució. Suposa un augment del 15 per cent, en aquest cas, del conjunt d'impostos sobre els quals la Generalitat té capacitat decisòria. I en aquest cas, també, dels tributs propis i cedits; per tant, crec que és molt important.

I en tot cas, també, si hi sumem els 80 milions, en aquest cas, que vam aconseguir l'any passat amb la modificació d'actes jurídics i documentats, pel que fa referència a la constitució d'hipoteques, estaríem parlant de, pràcticament, 650 milions d'euros, el que nosaltres hem aconseguit augmentar la recaptació via impositiva.

Més endavant també ja veurem algunes propostes fiscals que es van posar damunt de la taula. Jo tinc la sensació, igual equivocada o no, que l'impost que es va posar en marxa sobre béns no productius..., jo crec que d'aquest impost n'obtindrem bàsicament una recaptació pràcticament a zero, quan va ser el gran impost que es va posar damunt de la taula l'any 2017, no?

També es feia referència a que un pressupost..., i ho diu sovint la companya Alícia Romero, que diu que un pressupost és prioritzar. Jo crec que, en aquest cas, vostès situen unes determinades prioritats que nosaltres compartim. I de fet, hi votarem a favor. També és curiós que, segurament, no són les prioritats que nosaltres hem col·locat en els pressupostos, tot i que jo crec que tenen algunes més potència que les que vostès assenyalen, no? Per tant, crec que és raonable discutir quines prioritats són més importants. Algunes, segurament, ho seran per al grup de la CUP; algunes altres ho seran per al Grup Socialistes i algunes altres, ho seran per nosaltres, no?

Jo vull destacar que el 80 per cent de l'augment de les despeses i les inversions, bàsicament, va a quatre departaments, que eren les nostres prioritats, que eren Educació, Salut, Treball i Afers Socials i també, en aquest cas, Empresa. I crec que coincidim també en les prioritats. Crec que, en Salut, nosaltres hem situat segurament més l'atenció i la prioritat en l'atenció primària. A més a més, en aquest cas també, nosaltres que votarem favorablement tot el text de la moció i esperem que fins i tot moltes d'aquestes coses puguin tirar endavant en el tràmit parlamentari..., però nosaltres ens abstindrem, concretament, en el punt 2, perquè és una de les cinquanta-vuit mesures que nosaltres ja vam posar en l'acord pressupostari. I que, a més a més, hi ha el compromís del departament de fer-ho via reglament. Per tant, no cal esperar el tràmit legislatiu per fer-ho a través de la llei.

Per exemple, algunes de les coses que vostès situen com a prioritats, ja hi és a l'acord pressupostari. Es parla de recuperar el finançament de les escoles bressol. Bé, nosaltres aconseguim que passi de zero a 70 milions d'euros. Situen també la prioritat en el camp de la universitat. Nosaltres, en aquest cas, hem cregut que la prioritat absoluta és la rebaixa del 30 per cent de les taxes universitàries, com recull l'acord de pressupostos, i que era, a més a més, fer-ho de manera lineal i que s'havia aprovat de manera reiterada en aquest Parlament.

Parlen també de prioritats en educació. Nosaltres hem entès que era prioritari donar resposta a les necessitats de les beques menjador; augmentant el nombre de beques menjador, però també allò que paga la Generalitat, que, en aquest cas, fins ara, només finançava el 50 per cent de les beques menjador, ara passarà a finançar el 70 per cent. Una mesura de la qual es beneficiaran més de 16.000 famílies arreu de Catalunya. Un pla d'inversió, en aquest cas, de 65 milions d'euros per als centres educatius.

Per tant, al que em refereixo és: prioritats, segurament n'hi han moltes, moltes són compartides. Nosaltres n'hem triat unes, probablement vostès en trien unes altres. Com deia al principi, jo crec que no és casualitat que siguin diferents de les que nosaltres hem apuntat, tot i que jo crec que algunes són més profundament rellevants que algunes que s'apunten a la moció.

I després jo crec que hi han alguns altres punts que apunten a la moció que nosaltres també compartim, però que no formen part d'un debat pressupostari, sinó que necessiten un canvi de govern i un canvi de majories. És a dir, jo..., en aquest cas, per exemple, hem compartit l'oposició a la llei Aragonès i no entenem la voluntat del Govern per posar-la en marxa. Però hi han, per exemple, elements que tenen a veure amb la línia política del Govern, que també nosaltres en molts casos no compartim, com per exemple el que es parla del tancament de les línies dels grups de P3 i P4 i l'aposta, per exemple, en aquest cas, per l'escola pública. Jo crec que això segurament haurà d'esperar una nova legislatura, perquè necessitem també un nou govern que tingui clares quines són les prioritats, que és el que nosaltres també volem,

eh?; sempre hem dit: «Primer pressupostos i després eleccions per construir una nova majoria a Catalunya que obri una nova etapa i una nova dècada.»

Moltes gràcies.

(Alguns aplaudiments.)

El president

Gràcies, diputat. En nom del Subgrup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya, té la paraula el diputat senyor Santi Rodríguez.

Santi Rodríguez i Serra

Gràcies, president. Bé, aquesta moció que ens presenta la CUP toca diversos temes. I la veritat és que, en alguns, quan no s'hi aprofundeix gaire, podem arribar a conclusions compartides quant als objectius que es plantegen.

Posaré com a exemple, doncs, el primer dels punts, en el qual, doncs, ve a apuntar una necessitat, que crec que és compartida absolutament per tots els grups de la cambra, que és la reducció de les llistes d'espera a la sanitat. Jo crec que en això tots podem compartir aquest objectiu. I, de fet, la realitat és que els pressupostos no contemplen pas cap tipus de mesura extraordinària per tal de poder abordar la problemàtica de les llistes d'espera, que afecten 700.000 catalans.

El problema és que quan la CUP proposa solucions aquí és on divergim i on no podem compartir les propostes que fan, perquè, a més a més de dir que s'han d'abordar els problemes de les llistes d'espera, dir que es faci únicament i exclusivament a través dels mitjans públics i a través dels centres públics, aquí és on entra en contradicció, primer, amb la realitat, perquè és pràcticament impossible que només amb els mitjans públics es pugui abordar el problema de les llistes d'espera, i, segon, si per abordar el problema de les llistes d'espera es necessiten recursos, per fer-ho només a través dels centres públics, es necessiten tres vegades més recursos, els recursos que no hi són. Per tant, compartim el problema, no compartim, en aquest cas, les solucions que es plantegen.

Però, en canvi, sí que hi han altres qüestions que es plantegen que compartim, si, bé, no s'hi entra en profunditat, que és on segur que discreparíem. I, per tant, donarem suport a aquells aspectes que parlen de la igualtat salarial entre dones i homes, de la problemàtica de les «kellys», del finançament de les llars d'infants, de revisar les denegacions injustificades de la renda garantida de ciutadania o de l'estatut dels investigadors.

Pel que fa a demanar al Govern la retirada del Projecte de Llei de contractes de serveis a les persones, ens sembla que és una proposta que ja no té lloc perquè ha estat tombada, aquesta llei, a la Comissió d'Economia. Per diferents motius dels que la CUP ho va votar en contra, nosaltres també ho vam votar en contra, però, evidentment, per diferents motius. Però entenem que no és necessari que el Govern la retiri, perquè és un projecte de llei que ja pràcticament ha mort en comissió.

Gràcies.

El president

Gràcies, diputat. I, finalment, per posicionar-se sobre les esmenes, té un torn de nou el diputat senyor Vidal Aragonés. Quan vulgui.

Vidal Aragonés Chicharro

Doncs no volíem parlar de pressupostos, però hi ha qui posa dades i nosaltres hem de contestar aquestes dades.

Mirin, si ens parlen, de veritat, de sanitat, doncs, vagin a veure la compareixença de sanitat: 2010, pressupost de sanitat superior al que ara vostès estan proposant. Mirin les dades de l'ICS: 2010, dades superiors a les que a dia d'avui, 2020, vostès estan proposant. No és cert que hi hagi 20 milions per les llistes d'espera; n'hi ha 40 en quatre anys o 10 per cada any proper. I, amb 10 milions més, per les llistes d'espera, no fem res.

Sobre les escoles bressol, realment el que hi ha, per primera vegada, és un compliment de l'acord que ja està signat per la Generalitat de Catalunya i que va haver-hi ajuntaments que van reclamar i que fins i tot van guanyar judicialment.

I quan ens parlen de renda garantida de ciutadania, tampoc no parlin de 125 milions més. Preguntin-l'hi al conseller, que el tenen aquí, que l'hi preguntavem nosaltres, i les xifres són molt clares: 347 milions l'any passat, aquest seran 388. No fem, amb 40 milions més, o 41 milions més, no fem una resolució per la necessitat de la renda garantida de ciutadania. Vostès no fan esmenes, per cert, de transacció, el que fan són esmenes per l'eliminació. I és per això, evidentment, que no forcem, ni tan sols, la possibilitat d'arribar a un acord.

I, després, ens diuen que és poc útil. Doncs, mirin: poc útil?, nosaltres fem setze propostes de mínims però per a la majoria d'aquest país. Més, podem fer? Ho vam intentar: vam anar a una reunió de pressupostos el 3 de setembre del 2019. Encara estem esperant que ens donin respostes. Nosaltres intentem sempre donar-los respostes a vostè.

I, després, també, per al portaveu de Junts per Catalunya: carta als Reis, no, això no és una carta als Reis; això és una carta de construcció de la república, que és una cosa ben diferent. I el que nosaltres estem plantejant són coses tan simples com complir la legalitat sobre quatre temes, sobre que es puguin cobrar 1.239 euros o sobre que es redueixin les llistes d'espera un 50 per cent.

I vostès parlen d'ajustar l'oferta a la demanda. Doncs, miri, nosaltres parlem d'ajustar les necessitats socials a l'oferta. Aquesta és la diferència de concepció entre aquells que volem superar aquesta societat i aquells que ara s'estan transformant en l'autèntica reacció d'aquest país.

(Alguns aplaudiments.)

El president

Gràcies, diputat.

Hem cridat a votació... *(Susanna Segovia Sánchez demana per parlar.)* Sí, senyora Segovia?

Susanna Segovia Sánchez

Sí, president; per demanar votació separada del punt 2.

(Vidal Aragonés Chicharro, Anna Caula i Paretas i Marina Bravo Sobrino demanen per parlar.)

El president

Sí, senyor Aragonés, senyora Caula, senyora Bravo.

Vidal Aragonés Chicharro

Sí, president. S'ha demanat votació separada del punt 2. Nosaltres demanaríem la lectura del punt 2 abans de la votació.

El president

D'acord. Senyora Caula.

Anna Caula i Paretas

Votació separada del punt 9, si us plau.

El president

Senyora Bravo.

Marina Bravo Sobrino

Además de los que se han dicho, los 1, 3, 6 y 7, que podrían ser en bloque, y el punto 13, aparte.

El president

Molt bé. Intentant conciliar... (*Santi Rodríguez i Serra demana per parlar.*) Digui'm, senyor Rodríguez.

Santi Rodríguez i Serra

Abans de que faci l'esforç de conciliar, i atesa la llista que tinc jo, li demanaria votació separada de tots els punts.

El president

Doncs farem votació separada de tots els punts i lectura del punt número 2 abans de la votació.

(*Pausa llarga.*)

Bé, passem a la votació del punt número 1.

Comença la votació.

El punt número 1 ha estat rebutjat per 28 vots a favor, 69 en contra i 36 abstencions.

Votarem ara el punt número 2. Abans, però, demanaré al secretari primer que en faci lectura.

El secretari primer

«Iniciar el procés de modificació de la Llei 9/2017, de 27 de juny, d'universalització de l'assistència sanitària per lectura única amb l'objectiu de garantir l'accés universal a la salut de totes les persones, incloent-hi aquelles que no tinguin la condició de residents, especialment per garantir l'atenció sanitària a les dones i persones embarassades.»

El president

Votem, doncs, aquest punt.

Comença la votació.

Aquest punt ha estat rebutjat per 4 vots a favor, 67 en contra, 60 abstencions i 1 diputat o diputada present que no ha votat.

Passem al punt número 3.

Comença la votació.

El punt número 3 ha estat rebutjat per 11 vots a favor, 69 en contra i 53 abstencions.

Votem ara el punt número 4.

Comença la votació.

El punt número 4 ha estat aprovat per 68 vots a favor, 65 en contra i cap abstenció.

I votem ara el cinquè.

Comença la votació.

El punt cinquè ha estat aprovat per 68 vots a favor, 65 en contra i cap abstenció.

I votem ara el sisè.

Comença la votació.

El punt sisè ha estat rebutjat per 11 vots a favor, 65 en contra i 57 abstencions.

I votem ara el setè.

Comença la votació.

Aquest punt ha estat rebutjat per 11 vots a favor, 86 en contra i 36 abstencions.

Votem ara el vuitè.

Comença la votació.

El punt vuitè ha estat rebutjat per 64 vots a favor, 65 en contra i 4 abstencions.

Votem ara el novè.

Comença la votació.

El punt novè ha estat aprovat per unanimitat; és a dir, 133 vots a favor, cap en contra i cap abstenció.

Votem ara el punt 10.

Comença la votació.

El punt desè ha estat rebutjat per 47 vots a favor, 86 en contra i cap abstenció.

I votem ara el punt onzè.

Comença la votació.

Aquest punt ha estat rebutjat per 51 vots a favor, 65 en contra i 17 abstencions.

Votem ara el punt número 12.

Comença la votació.

El punt número 12 ha estat rebutjat per 64 vots a favor, 65 en contra i 4 abstencions.

I votem ara el punt tretzè.

Comença la votació.

El punt tretzè ha estat rebutjat per 11 vots a favor, 122 en contra i cap abstenció.

Votem ara el punt catorzè.

Comença la votació.

En el punt catorzè s'ha produït un empat: 66 vots a favor, 66 en contra i cap abstenció.

Per tant, tornarem a votar el punt número 14.

Comença la votació.

El punt número 14 ha estat aprovat per 68 vots a favor, 65 en contra i cap abstenció.

Votem ara el punt número 15.

Comença la votació.

El punt número 15 ha estat aprovat per 68 vots a favor, 65 en contra i cap abstenció.

I votem, finalment, el punt setzè de la moció.

Comença la votació.

El punt setzè ha estat rebutjat per 47 vots a favor, 64 en contra i 21 abstencions.

No hi ha cap més punt a votar en aquesta moció.

Suspenem la sessió fins a les tres de la tarda. Gràcies.

La sessió se suspèn a un quart de dues del migdia i quatre minuts i es reprèn a les tres de la tarda i tres minuts. Presideix el president del Parlament, acompanyat de tots els membres de la Mesa, la qual és assistida pel secretari general, el lletrat major i les lletrades Esther Andreu i Fornós i Anna Casas i Gregorio.

Al banc del Govern seuen els consellers de la Presidència, d'Interior, d'Educació, de Cultura, de Treball, Afers Socials i Famílies i d'Empresa i Coneixement.

El president

Reprenem la sessió.

Moció subsegüent a la interpel·lació al Govern sobre el salari mínim català de referència

302-00182/12

El següent punt de l'ordre del dia és la Moció subsegüent a la interpel·lació al Govern sobre el salari mínim català de referència. Presentada pel Grup Parlamentari Republicà, per exposar-la té la paraula el diputat senyor Ernest Maragall. Quan vulgui, diputat.

Ernest Maragall i Mira

Gràcies, president. Bona tarda, companys i companyes. A veure, avui toca parlar de drets, diguem-ne, reals, tangibles. I toca fer-ho en un moment i en un sentit ben precisos i ben tangibles, no? Es tracta de recuperar, es tracta de reaccionar, es tracta de posar remei a una evidència que no és només estadística, sinó que és greument tangible en la nostra societat i en els drets dels nostres ciutadans, de les nostres treballadores i treballadors.

Per tant, hem de parlar de drets, després d'anys d'austeritat imposada i després, també, dels anys sense possibilitat de tirar endavant el pressupost que ara, en fi, que ens atorgui la despesa pública adequada. I com a conseqüència d'aquesta..., de la situació creada en aquests anys, hem vist com els salaris de Catalunya han registrat un retrocés, durant la darrera dècada; com a conseqüència de l'anomenada «crisi econòmica», de fet, amb una realitat de devaluació efectiva dels salaris reals que han afectat, sobretot, els salaris; els treballadors amb els salaris més baixos, no?

L'ajust salarial d'aquests anys ha impactat, sobretot, en aquelles remuneracions més baixes, que han vist reduir la seva capacitat real en un 25 per cent; entre el 2008 i el 2014; 25 per cent, eh? Mentre que el 10 per cent de major renda, eh?, només l'han la van veure reduïda el 10 per cent, en un 5 per cent. I si ens fixéssim en l'1 per cent, segurament... –no segurament, segur–, estariem parlant d'augment i no de reducció, no? De manera que jo crec que estem..., l'evidència és total, no?

I ara és hora de treballar perquè, efectivament, els beneficis de l'eventual recuperació econòmica, encara amb lletra petita, de la que estem parlant, o a la que estem teòricament assistint, es tradueixi en un augment del PIB; cert, però que es tradueixi, també, en un augment efectiu del benestar en la majoria de la població; especialment d'aquells que pitjor ho passen.

I en això, efectivament, el paper del pressupost que estem en tràmit d'aprovació tindrà un paper, el paper de garantir un nivell de despesa pública una mica més adequat a la necessitat real del país, no? Amb la fiscalitat progressiva, amb la fiscalitat verda, tindrem recursos. No els suficients, però en tindrem alguns més i ens permetran tenir polítiques de redistribució.

Del que estem parlant avui és de redistribució. Estem parlant, no només de pressupostos, sinó de política econòmica general. Estem parlant de la capacitat que tenim, al nostre país, d'incidir efectivament en aquesta qüestió d'una manera efectiva. I, per tant, hem de complementar les mesures redistributives dels pressupostos amb una mesura essencial per corregir les diferències insostenibles, inacceptables, que avui vivim i que deixen desprotegida la part més vulnerable de la societat.

Que en una crisi econòmica el 10 per cent més ric ajusti els seus salaris en un 5 per cent i el 10 per cent més pobre, en un 25 per cent, no és una conseqüència natural del mercat, sinó que és una conseqüència d'una determinada regulació, present o absent, i d'unes institucions que prioritzen o una realitat que acaba prioritant els interessos dels uns per sobre dels altres.

Jo crec que tenim, en aquests moments, un escenari que, efectivament, ens dona una capacitat reguladora limitada, com a Generalitat, com a conjunt Govern-Parlament. Però sí que ens dona la possibilitat de responsabilitat de liderar, eh?, de prendre la iniciativa, de no conformar-nos amb l'escenari en el que estem. I de fer-ho, parlant efectivament del salari mínim de referència català, que és un concepte que ja existeix i que tenim més que apamat i estudiat i mesurat.

I és per això que, després dels adequats estudis, el Govern ens proposa –o parla– de la possibilitat d'establir un salari mínim de referència, que sigui efectivament el 60 per cent del salari mitjà català, és a dir, 1.239,5 euros, eh? Un 37 per cent més que l'antic salari mínim de 900 euros; o un 30 per cent superior al que s'acaba de pactar en la reforma aprovada pel Govern socialista i d'Unidas Podemos. Aquest salari mínim de referència, afectaria el 31 per cent dels treballadors que avui cobra per sota d'aquesta referència. I aquesta seria la incidència directa. I hauríem de parlar, a més, de la incidència indirecta derivada de la pressió a l'alça del conjunt de la distribució salarial del país.

Aquesta és una proposta que només tirarà endavant, no només per iniciativa de la Generalitat, sinó a través de la concertació social, i per això la moció en parla. I per això ja ho fem, això, d'acord amb el que ja establia el pla de treball que el mateix Consell de Relacions Laborals havia explicitat en el seu moment, fa ben pocs mesos.

I per això, també estem parlant en la moció del lideratge de l'Administració per aplicar-lo a si mateixa, com a Administració pública. I d'aplicar el concepte a la licitació de contractes públics (*sona el senyal acústic que indica que s'ha exhaurit el temps d'intervenció*), per tal que les empreses ho puguin assumir com a propi. I em sembla, per fi, que el més rellevant –i acabo, president– és que, com es diu en el quart punt, aquesta moció permeti, efectivament, aplicar el criteri de descentralització del concepte de salari mínim, de manera que respecti el 60 per cent de la nostra realitat econòmica i social, en la que vivim aquí, a Catalunya, que és explícitament superior a la del conjunt o a la de la mitjana de l'Estat.

I per això ens sembla que hem...

El president

Diputat...

Ernest Maragall i Mira

...de tirar endavant aquesta iniciativa i els demano que l'aprovin per tenir, efectivament, aquest 60 per cent i no un 39 per cent del salari mitjà, com hem tingut fins ara. Gràcies.

El president

Gràcies, diputat; gràcies. En nom, ara, del Subgrup Parlamentari de la CUP - Crida Constituent, i per tal de defensar les esmenes presentades, té la paraula el diputat senyor Vidal Aragonés. Quan vulgui.

Vidal Aragonés Chicharro

Per avançar que nosaltres votarem a favor de tots els punts; però sí que volem fer explicació del contingut de les nostres esmenes i del que nosaltres pensem, humilment, que significa el contingut de la present moció.

En primer lloc, el grup proponent ens diu d'aplicar el salari mínim català a l'Administració de la Generalitat; però no posa data i, a la vegada, ens parla d'estudiar.

Mirin, és tan senzill com que vostès, als pressupostos, tenen la massa salarial bruta, picant una tecla calculen quin és el cost d'aquesta ampliació a qui no cobra 1.239 euros. Per tant, no ens vulguin ara justificar que necessiten fer un estudi força complex; no és necessari. Però, fins i tot, si algú es llegeix els pressupostos de la Generalitat, i va a la Disposició Addicional 27, pot trobar exactament què és el que planteja la Generalitat de Catalunya –o el Govern, millor dit– per a aquest tema, que és anar estudiant i veure què pot significar quant a costos, que això és una cosa ben diferent a anar anunciant, d'una manera propagandística, que es farà un salari català de referència; és una cosa ben diferent.

I nosaltres el que hem volgut és fer una esmena sobre aquest punt, on s'incorporés l'obligació que, abans d'1 de juliol del 2020, s'haurà fet aquest càlcul –si necessiten sis mesos, doncs, sis mesos, per nosaltres amb un dia és suficient– i que es farà efectiu sobre el conjunt de l'Administració pública. No l'han incorporada.

Segon punt: «Promoure el salari mínim a espais de concertació.» Doncs, mirin, nosaltres estem absolutament d'acord amb això. No li correspon ben bé al Govern, però sí que és una iniciativa que, si no administrativament, políticament és necessària. Que el Govern de la Generalitat de Catalunya traslladi a sindicats i a patronal que considera que aquest ha de ser el salari de referència; però allà, on vostès ho poden fer, no ho fan. I nosaltres, no ens cansarem de denunciar-ho.

Ho podríem fer efectiu després de l'aprovació dels pressupostos de la Generalitat de Catalunya, i fins i tot, sense pressupostos, amb una llei on es digués clarament que tots els treballadors i treballadores subcontractats o amb adjudicació de contractes, tindran garantides unes retribucions de 1.239, 59, o 1.300 euros, els que determinem. I els ho tornem a recordar: sentència del 17 de novembre del 2015, del Tribunal de Justícia de la Unió Europea, que habilita aquesta possibilitat.

I la darrera qüestió, que serem molt fins: nosaltres estem a favor del salari mitjà, del 60 per cent, encara que se li demani al Govern espanyol. Nosaltres continuem defensant marc autònom de relacions laborals.

Però mirin, hem volgut establir una garantia de 1.200 euros, per a la següent qüestió. Per al País Valencià, el que vostès estan plantejant, significarà que el 2021, serà exactament el que ja proposa el Govern espanyol, el que cobrin. I som independentistes, però som també, en tot cas, internacionalistes. I que vostès plantegin el 60 per cent per a una comunitat autònoma, com, per exemple, Extremadura, significa fins i tot rebaixar-li el salari mínim. I per tant, nosaltres votarem a favor, però no estem d'acord amb aquesta proposta.

I hauríem de reflexionar, com a mínim, en el que significa en l'àmbit dels Països Catalans.

El president

Gràcies, diputat. En nom del Grup Parlamentari de Junts per Catalunya, té la paraula ara la diputada senyora Mònica Sales.

Mònica Sales de la Cruz

Gràcies, president; conseller, diputades, diputats. Catalunya avança i ho fa en molts àmbits. I Catalunya s'adapta a aquest avançament, i, el Govern del país, també. I malgrat els entrebancs arribats per tots els fronts possibles, la solidesa del país es fa present amb decisions importants com la que avui ens ocupa: el salari mínim de referència català.

El Govern ha establert un salari mínim de referència a Catalunya, malgrat saber que no en té la competència; però amb una aposta clara per implantar-lo via convenis col·lectius.

I ho ha fet, seguint les directrius d'aquest mateix Parlament, del Parlament Europeu, i del Comitè Europeu de les Regions, que apunten que ha de representar, com a mínim, el 60 per cent de la mitjana salarial a Catalunya. Ara que estem en ple procés dels pressupostos, cal apuntar que la disposició addicional 27 recull el compromís de quantificar els recursos necessaris per implantar-lo, a partir d'aquesta proposta feta i de fer-ne un calendari d'incorporació efectiva.

Per tant, el Govern de Catalunya actua com a govern d'un estat, també com s'ha vist avui en la reunió entre presidents, i es posa sempre al costat de la ciutadania.

Així, l'executiu del president Torra, dona compliment a un dels propòsits del pla de govern de la dotzena legislatura, en el punt «Avançar en el marc català de relacions laborals», de l'apartat «Mercat de treball i relacions laborals», de l'eix 2, i es reflecteix –i el cito textualment–: «L'impuls de l'establiment d'un salari català de referència del 60 per cent del salari mitjà, a la negociació col·lectiva de Catalunya, d'acord amb la Carta social europea» –i acabo la cita.

Els 1.239 euros és la quantitat, una quantitat superior a l'espanyola que vol combatre l'endarreriment viscut en els darrers anys, i que vol combatre, també, un terme que voldríem esborrar del nostre lèxic: precarietat. Alhora, en vol promoure un altre, que volem utilitzar amb freqüència: dignitat. Dignitat de les persones treballadores del nostre país, d'hòmens i dones que, cada dia, acudixen als seus llocs de treball i que volen la coordinació del món de l'Administració amb el món empresarial, per fer efectiu un dia a dia de salaris dignes, i no de salaris precaris.

Cal posar en context i recordar que la crisi econòmica va provocar estralls importants i que sortir-ne va produir una davallada salarial que va afectar, sobretot, els sous més baixos.

Malauradament, un 14 per cent de treballadors i treballadores viuen en una situació de pobresa a Catalunya i això succeeix per diversos motius, entre els quals hi ha la temporalitat dels contractes, els salaris baixos i també l'augment de cost de vida a ritme progressiu; fem-hi front.

Debate el salari mínim de referència català és important; promoure'l és important; analitzar-lo i posar-lo sobre la taula, és important. Aplicar-lo a l'Administració, també, perquè també és important predicar amb l'exemple. El nostre vot serà favorable a tot el conjunt de la moció, perquè el salari mínim es bastix de tots els punts que contempla el pla de govern d'aquesta legislatura del president Torra; amb la premissa d'un mandat republicà. Afavorirà un país cohesionat, amb drets i oportunitats per a tothom –primer punt del pla de govern–, una economia pròspera i sostenible –punt 2 del pla–, una societat enfortida, democràticament, lliure i justa –tercer punt–, i una Catalunya oberta al món –darrer punt del pla de govern.

Posar el focus en les desigualtats salarials, sobretot, per les desigualtats de gènere, és també un dels temes de la moció i que, en aquest Parlament s'ha posat recentment sobre la taula amb el Ple de dones. Cal recordar el compromís del Govern que partix de l'establiment de mesures contra les desigualtats de les dones al mercat laboral, tant de l'escletxa salarial, com de la precarietat. I per tant, cal establir acords amb els agents econòmics i socials per erradicar-la. Espanya, amb un salari mínim interprofessional igual per a totes les comunitats, conscient que els nivells de renda i de vida són molt diferents, obvia contínuament que Catalunya avança.

Potser perquè no li interessa admetre-ho i obvia l'anhel de llibertat d'aquest país, i d'aquí, aquesta proposta, per assolir un nivell de vida digne i per fer front al progrés sense desigualtats. Perquè el progrés només serà factible si des de les institucions posem sempre les persones al centre, des de totes les perspectives. I posar les persones al centre també és progrés per a les institucions, és recíproc. I per progressar, doncs, hem de vetllar per les persones de les institucions, però no hem d'oblidar també que, des de les institucions, hem de vetllar pel conjunt de membres que formen aquest Govern, que s'ha proposat posar les persones al centre i que està encapçalat pel molt honorable president Quim Torra, a qui ara mateix, potser, no tothom el té al centre que li pertoca.

Moltes gràcies.

(Alguns aplaudiments.)

El president

Gràcies, diputada. Per fixar la seva posició té la paraula, en nom del Grup Parlamentari de Ciutadans, el diputat senyor José María Cano.

José María Cano Navarro

Gracias, presidente. Hoy debatimos una moción para que nuestra comunidad autónoma tenga un salario mínimo interprofesional propio, diferenciado del resto de España, y lo hacen, aunque no tengamos competencias para realizar este tipo de políticas. Si no fuera porque los conozco y los conocemos perfectamente, el debate se centraría en el objetivo de este tipo de políticas, que no es otro que la reducción de desigualdades y acabar con la precariedad laboral que sufrimos. Y le aseguro, señor Maragall, que, si hablara con un *govern* leal, estaría encantado de debatir técnicamente diferentes salarios entre regiones, e incluso que hubiera una comisión técnica que estudiara ese asunto.

Y estamos en esa situación porque, a lo largo de estos años de crisis, la economía española ha ganado competitividad básicamente a costa de reducir los salarios. En estos momentos más del catorce por ciento de los trabajadores catalanes sufren pobreza en el trabajo, y a pesar de tener un empleo no consiguen llevar una vida digna, con continuas entradas y salidas del mercado laboral. Y más de la mitad de los catalanes manifiestan y aseguran que no llegan a final de mes, o que les cuesta llegar. Y es que el salario mínimo no soluciona todas estas desigualdades y toda esta precariedad laboral.

Pero, claro, cuando ustedes centran el debate en algo que no tienen competencias, lo que hacen normalmente es populismo. Actúan siempre con el mismo *modus operandi* y con el mismo objetivo: exagerar diferencias territoriales con nuestros conci-

dadanos del resto de España. Y esta moción entra dentro del marco de la creación de un relato basado en que somos diferentes, y por eso tenemos derecho a levantar una frontera a la solidaridad. De hecho, esta moción también la presentó Bildu y allí solo recibió el apoyo de otro populismo, que es el de Podemos. Pero como bien saben, las diferencias de salario mínimo no sólo se producen entre comunidades autónomas, también se producen entre las provincias de una misma comunidad autónoma. Y en la nuestra, los salarios medios –o medianos– son inferiores en Tarragona, en Girona y sobre todo en Lleida, que en la provincia de Barcelona, y también lo es muy diferente el coste de la vida. Y entiendo que no apostaran por poner un salario mínimo en cada una de las provincias, y no apuestan, porque esas provincias las consideran las suyas.

Miren, este gráfico nos muestra la incidencia de esta propuesta en las cuatro provincias catalanas. Nos muestra los posibles efectos negativos, y esos posibles efectos son más altos, mucho más altos en Lleida, en Girona, en Tarragona, que en Barcelona. ¿Soportarían, por ejemplo, las explotaciones agrícolas catalanas, una subida de este salario mínimo? Yo sinceramente, no creo que lo llegaran a soportar.

Y en España no sólo se producen desigualdades entre territorios, también se producen entre hombres y mujeres, entre franjas de edad o entre niveles de formación. El objetivo de la Constitución, que comparte nuestro grupo parlamentario, es acabar con esas desigualdades y promover la igualdad de oportunidades.

Y este brindis al sol no va de buscar soluciones para la precariedad laboral. Por eso presentan un estudio sobre la posible incidencia del salario mínimo sobre la economía, pero no han presentado un estudio sobre la incidencia de ese aumento en la propia Administración catalana, cuando tienen ustedes todos los números. Y, sobre todo, para que esta propuesta fuera creíble, la tendrían que haber puesto en marcha aquí, en la Administración catalana, incluyéndola en los presupuestos –lo tenían fácil, los estamos tramitando en este momento. Tenían una oportunidad única para garantizar que los salarios relacionados con la Administración catalana fueran superiores a 1.200 euros y demostrar que realmente son mejores gestionando.

Pero seamos honestos, uno va por la calle y mira el paisaje, o mira aquí, y no ve diferencias con el resto de España. Uno analiza la Administración que han construido a lo largo de cuarenta años y, la verdad, muy diferente no es. No son un adalid de la buena gestión, tienen sus redes clientelares, tienen una administración plagada de altos cargos, tienen sus casos de corrupción...

Mire, no tenemos competencias para establecer un nuevo salario mínimo interprofesional, pero sí para mover..., para poner en marcha políticas que darían resultados positivos. Y a esas políticas no dedican ni tiempo ni recursos. No lo hacen porque andan muy ocupados, andan muy liados como para reformar el Servicio de Ocupación y que realmente sea útil y oriente de manera efectiva a los demandantes de empleo; andan muy liados como para garantizar una educación trilingüe; muy liados como para destinar recursos a la innovación o al Plan de industria, y andan muy liados porque dedican gran parte del tiempo, y sobre todo, de nuestros recursos, a vender populismo, a vender relato independentista como el que nos presentan hoy. Y así nunca contribuirán a reducir las desigualdades, las ampliarán, que es lo que está pasando bajo este Govern que no gobierna.

(Aplaudiments.)

El president

Gràcies, diputat. En nom del Grup Parlamentari Socialistes i Units per Avançar, té la paraula el diputat senyor Pol Gibert.

Pol Gibert Horcas

Gràcies, president. Bona tarda, diputats i diputades. Tal com recull el bagatge històric de l'esquerra, els objectius que té la política de rendes és procurar una garantia de vida digna a la ciutadania, que li permeti desenvolupar-se al llarg de la

seva vida. Socialment, tothom percep el salari com aquest punt epicèntric d'aquesta garantia de rendes, i en teoria qualsevol que percebi un treball remunerat hauria de tenir una garantia de vida. Tots sabem que això, desgraciadament, ja no és així. Malauradament, avui sabem que disposar d'un treball no implica tenir un salari suficient, i això passa a Catalunya i passa a la resta d'Espanya i a molts països de la Unió Europea.

Fruit d'aquesta situació, hi ha hagut un debat, darrerament, sobre com garantir les rendes a diferents nivells, entre ells, el debat sobre la renda garantida. I en aquest debat sobre què fem amb el repartiment del creixement –que abans també ha citat alguna diputada, prèviament a mi–, aquí el nostre grup va oferir una taula on parlar sobre aquest tema, una taula que es deia «El pacte per al treball», en la qual..., com podíem repartir el creixement que generava a Catalunya, que som conscients que genera un creixement que no es reparteix socialment entre els treballadors i treballadores.

Però quan vam veure aquesta important mesura que presentava el vicepresident farà cosa d'un any, més o menys –i dic «el vicepresident» perquè no venia del conseller de Treball, venia del vicepresident, en aquell moment, el seu impuls polític–, ens va semblar que era una cortina de fum per tapar la mala gestió de la renda garantida. Ens va semblar absolutament que era això. Era presentar una mesura sobre la qual no tenen competències, que vulnera el diàleg social, i que ja va rebre crítiques en el seu moment per part dels sindicats.

Amb aquesta nova proposta, Esquerra vol centrifugar el que va ser la seva responsabilitat en la renda garantida i en la seva lluita contra la pobresa, traspassant l'èxit o el fracàs d'aquesta iniciativa a agents socials –no depèn d'ells, no hi poden fer res, que negociïn els agents socials i ja els diran com acaba.

La clau per acabar amb la pobresa és la reducció de desigualtats, com s'ha dit aquí, protegint especialment a qui no té un salari, perquè no té una ocupació. I aquí el Govern té àmplies competències per actuar a través de la promoció de l'economia i de l'ocupació; per exemple, a través del Servei d'Ocupació de Catalunya. Un servei d'ocupació que depèn absolutament del seu Govern i que, recordem, fins fa pocs dies publicava ofertes de treball que estaven per sota del salari mínim, vulnerant la llei. Crec que podrien fer alguna cosa més com a Govern que no exemplificar ofertes de treball que vulneren la legalitat.

Per tant, no hem vist un govern exemplar ni com a gestor de polítiques públiques, ni com a contractant que és, i això ho poden contrastar amb el Sindicat de la Funció Pública, que els ho explicarà molt bé. És més, no hem vist en el pressupost un compromís a l'altura de les declaracions del vicepresident. En el projecte només es fa referència a estudiar la possibilitat d'arribar a aquest objectiu. Es demana, per tant, molt als agents socials i econòmics, un gran esforç, però la feina que sí que pot fer el Govern queda diluïda fins a la mínima expressió.

I, de fet, abans es parlava que el Parlament, aquest tema, l'havia aprovat en darreres propostes, i, repassant, veiem com el 2016 es va aprovar avançar cap al salari mínim català a través de tres eixos –i escoltin bé els tres eixos quins eren–: un, una nova llei de contractació pública, que, si no recordo malament, no ha acabat en bon port; la segona, mitjançant una normativa laboral pròpia de la república catalana –tampoc va acabar en bon port–, i, la tercera, en el marc del diàleg social, que no depèn del Govern. En definitiva, com us deia, una cortina de fum per amagar el que sí que poden fer i no fan.

I els voldria dir també als partits independentistes que haurien de ser més coherents: si volem un SMI més elevat, no podem torpedinar a un govern que és el que més l'ha apujat de tota la història. Perquè recordem que la pujada de SMI –no aquesta, l'anterior– va beneficiar a 160.000 treballadors a Catalunya, 160.000 persones que es van veure beneficiades d'una acció del Govern de l'Estat, que vostès van voler derrocar. O vostès es pensen que la gent viu de banderes? La gent no viu de ban-

deres, viu del seu salari, viu de les seves rendes. No podem anar a parlar de taxes de pobresa elevades i treballadors pobres i llavors boicotejar els que treballen per posar solucions en aquests temes.

En definitiva, el nostre grup veu en aquesta moció un acte electoral d'una llarga campanya que tenim per endavant, i, si volen fer campanya, endavant, però abans convoquin eleccions i no allarguin més aquesta agonia.

Gràcies.

El president

Gràcies, diputat. En nom ara del Grup Parlamentari de Catalunya en Comú Podem, és el torn de la diputada senyora Yolanda López. Quan vulgui.

Yolanda López Fernández

Gràcies, president. Bona tarda, diputats, diputades, conseller. Me decía el señor Maragall que hoy tocaba, que hoy íbamos a hablar de cosas tangibles, de cosas reales, y la verdad que es una alegría que la agenda social vuelva a estar encima de la mesa y que por fin Esquerra Republicana quiera debatir sobre materia social, que es algo tan necesario en Cataluña.

La renta de los trabajadores en el conjunto del Estado español ha perdido peso sobre la riqueza a nivel mundial desde la crisis de 2008. Así lo ha destacado la Organización Internacional de Trabajo, alertando, además, que el número de trabajadores pobres podría aumentar en los próximos años, por lo que recomienda poner foco en estos países si se quiere frenar la situación y lograr el objetivo de reducción de la pobreza de la ONU para 2030.

Como bien se sabe, las fijaciones de salarios mínimos es una de las herramientas potentes que contribuyen notoriamente en la prevención de la pobreza laboral y fomenta el crecimiento salarial general. Es por eso que, desde En Comú Podem, desde Unidas Podemos, luchamos incansablemente para conseguir una subida del 22 por ciento del salario mínimo en España y posicionarlo a novecientos euros. Y ahora, bajo nuestro acuerdo programático de gobierno y a través del diálogo con todos los agentes sociales, hemos conseguido un primer acuerdo social de la legislatura, que ha puesto la subida a 950 euros el salario mínimo. Eso sí, todo ello con un horizonte claro para esta legislatura: la subida de hasta el 60 por ciento del salario medio, como recomienda la Carta Social Europea.

Desde En Comú Podem, apoyamos toda mejora de las condiciones laborales de los trabajadores y trabajadoras, y vemos con acierto que Esquerra Republicana y el Govern quieran sumarse a esta línea. Es por eso que, en el acuerdo de presupuesto, entre otras medidas, también apostamos por el avance del salario mínimo de referencia de Cataluña. Son estudios los que avalan la necesidad de la subida del salario mínimo de referencia con unos cálculos que se proponen a partir de directrices del Parlamento Europeo y el Comité Europeo de las Regiones, como también lo refuerzan otros estudios relacionados con la materia, como los mencionados por la OIT. Por lo que es indecente que desde organismos como Foment del Treball o Pimec se estén generando mensajes incendiarios al respecto.

Honestamente, nos alegramos de que Esquerra Republicana comience a preocuparse por la situación de los trabajadores y trabajadoras y se haya decidido impulsar cláusulas en las licitaciones públicas con el fin de que se tenga en cuenta el salario mínimo de referencia de Catalunya, algo que ayudará a poner freno a las concesiones escandalosas que se han ejecutado desde el Govern para que los trabajadores y trabajadoras de dichas empresas concesionarias no continúen perdiendo derechos laborales, como está ocurriendo.

Pero nosotros nos hacemos una pregunta: ¿Se ha planteado Esquerra Republicana cómo se consigue todo esto? ¿Tiene claro Esquerra Republicana que no puede impulsar un salario mínimo de referencia en Catalunya mientras desde el Govern se concierta con unas estimaciones de costes a la baja? Pero insistimos: está muy bien

que ahora el Govern quiera preocuparse por el salario de los trabajadores y las trabajadoras. Nunca es tarde cuando la dicha es buena.

Ya solo nos falta que el Govern actualice los costes de los servicios públicos que concierne con el Tercer Sector o empresas privadas, con unas estimaciones de costes bajos, que precarizan los salarios de las trabajadoras; que se haga una revisión de las concesiones que se han realizado desde la Generalitat a determinadas empresas que están saltándose derechos tan básicos como el pago mensual de la nómina de los trabajadores –como está ocurriendo en la empresa de limpieza Tempo con sus trabajadoras–, y que el Departament de Treball ponga los filtros necesarios para que no se publiquen desde el SOC ofertas de empleo que sobrepasan la línea de la esclavitud.

Anunciamos que votaremos a favor de toda la moción, excepto el punto 4, que nos abstendremos.

Gracias.

(Aplaudiments.)

El president

Gràcies, diputada. En nom del Subgrup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya, és el torn ara del diputat senyor Santi Rodríguez.

Santi Rodríguez i Serra

Gràcies, president. Conseller, diputades, diputats, compartim el problema, hi ha un problema en els salaris; discrepem rotundament de la solució. S'està fent un debat sobre salaris amb un ull tapat; estant mirant només la meitat del problema. El salari no és un bolet que es fixa d'una forma capritxosa per pagar una feina dels treballadors; el salari és el producte de la productivitat dels treballadors. I potser en l'àmbit de l'Administració pública aquest pot ser un concepte difús per alguns. Jo crec que massa massa difús no ha de ser. Si vostès volen, per què no estem parlant d'apujar la renda garantida de ciutadania al salari mínim, com a mínim?

Té conseqüències, evidentment que té conseqüències. Per això no apugen la renda garantida de ciutadania al salari mínim, ni al salari de referència català. Perquè saben que això té conseqüències en molts aspectes, no només sobre l'Administració, que necessitarà més recursos per fer front als salaris dels seus treballadors i dels treballadors que treballen per empreses i entitats privades que presten serveis públics, i, per tant, tindrà influència sobre els impostos que s'haurà de cobrar a la ciutadania, sinó perquè, com molt bé ha dit el senyor Maragall, això empeny a l'alça els salaris de les empreses privades, i això afecta la competitivitat de les empreses i afecta la generació de riquesa.

Un altre aspecte que tracta la moció: salari de referència català o salari mínim català diferenciat del de la resta d'Espanya perquè el cost de la vida és superior. Ho ha dit el diputat de Ciutadans. Sí, però també a cada província l'increment de cost de la vida és diferent, i, per tant, hauria de tindre salaris mínims diferents. Però jo encara els afegeixo una cosa: els efectes de tenir salaris mínims diferenciats entre comunitats el que farà no serà reduir les diferències, serà incrementar les diferències, perquè per pagar salaris més alts s'hauran d'apujar preus, i, si s'apugen preus, puja el cost de la vida a la comunitat.

Però, per acabar i perquè s'adonin de l'error que suposa establir un salari de referència català de 1.239 euros, com volen vostès. Saben quin és el país de la Unió Europea que té un salari mitjà més alt? Islàndia, més de sis mil euros *per capita*, salari mitjà. Saben quin és el salari mínim d'Islàndia? *(Pausa.)* Zero.

Gràcies.

El president

Per pronunciar-se, finalment, sobre les esmenes, té un nou torn el diputat senyor Ernest Maragall.

Ernest Maragall i Mira

Sí; gràcies, president. Per agrair les esmenes, les acceptades i les no acceptades, també; les que va presentar el Grup de la CUP i també les que hem acordat amb Junts per Catalunya.

A mi em sembla que estem davant d'un típic debat, diguéssim, molt clàssic i molt repetit, amb altres objectes de decisió, però que a mi sembla que respon als mateixos paràmetres, no? Efectivament, aquí estem en un moment en què hem de demostrar si tenim o no efectiva voluntat d'incidir en la nostra realitat econòmica i social, i si estem o no en condicions de liderar la transformació o els aspectes, el conjunt de mesures que el país, les institucions, l'Administració i la pròpia societat estan en condicions de prendre. I nosaltres creiem que sí, que Catalunya està en condicions d'assumir aquest repte, de tirar endavant un objectiu mínim de recuperar les condicions de vida i de dignitat de centenars de milers de treballadors.

Quan diem el 31 per cent que es veurà beneficiat, estem parlant bàsicament de dones, efectivament, i per això té sentit parlar de la qüestió de gènere, com fa la moció.

Quan parlem de..., quan ens diuen que no tenim competències, el que tenim és l'obligació, el que tenim és la responsabilitat, el que hem de tenir, més la convicció de que hem d'emprar el nostre lideratge i les nostres capacitats i els nostres recursos per actuar sobre la pròpia Administració, i, a continuació, també, per actuar en el camp de la concertació social. I això demana temps, demana serenitat, demana sol·lència, demana decisions efectives, no improvisació ni frivolització.

Poques vegades com en aquest cas tenim l'oportunitat i també la capacitat d'actuar amb sentit i responsabilitat d'estat, i és el que fem. És amb aquesta moció que començarem a actuar efectivament com a... Ja sabem que fins que no tinguem estat no tindrem tota la competència. És que ens hem de quedar esperant per canviar la nostra realitat (*sona el senyal acústic que indica que s'ha exhaurit el temps d'intervenció*) si tenim a l'abast les nostres mesures?

No crec que valgui la pena respondre als reflexos...

El president

Diputat...

Ernest Maragall i Mira

...diguéssim, estrictament jacobinistes i centralistes amb què el Grup Socialistes ens acaba d'obsequiar un cop més, i que el Grup de Ciutadans...

El president

Gràcies, senyor diputat.

Ernest Maragall i Mira

...i PP comparteixen tan entusiàsticament.

Moltes gràcies.

(*Alguns aplaudiments.*)

El president

Hem cridat a votació.

(*Pausa. Pol Gibert Horcas demana per parlar.*)

Digui'm, senyor Gibert.

Pol Gibert Horcas

El punt 4.

El president

El punt 4. Molt bé. Alguna petició més? (*Pausa.*) Sí, senyora Bravo.

Marina Bravo Sobrino

El punt 3, també.

El president

El punt 3 i el punt 4. Votacions separades? (*Pausa.*) Molt bé. La resta, entenc que podem votar-la conjuntament.

(*Pausa llarga.*)

Bé, passem a votar el punt número 3 de la moció. Punt número 3.

Comença la votació.

El punt número 3 ha estat aprovat per 74 vots a favor, 38 en contra i 17 abstencions.

Votem ara el punt número 4.

Comença la votació.

El punt número 4 ha estat aprovat per 67 vots a favor, 55 en contra i 7 abstencions.

I votem la resta de la moció.

Comença la votació.

La resta de la moció ha estat aprovada per 74 vots a favor, 2 en contra i 53 abstencions.

Moció subsegüent a la interpellació al Govern sobre la política industrial

302-00183/12

Passem ara al següent punt de l'ordre del dia, que és la Moció subsegüent a la interpellació al Govern sobre la política industrial, presentada pel Grup Parlamentari de Catalunya en Comú Podem. Per defensar-la té la paraula el diputat senyor Lucas Ferro.

Lucas Silvano Ferro Solé

Moltes gràcies, president. Diputats i diputades, benvolguda consellera, vaig començar la meua interpellació sobre indústria al desembre saludant les treballadores de Continental, que estaven afrontant un expedient de regulació, i avui m'agradaria començar saludant els treballadors de la Nissan, que estan en una situació molt complicada. Hem demanat avui des del meu grup, des d'En Comú Podem, poder tenir una reunió amb vostè i amb els sindicats per valorar la situació de la Nissan. Vull agrair-li que hagi acceptat aquesta reunió i vull aprofitar per agrair la seva disposició, tant de vostè com de la directora general d'Indústria, sempre que l'hi hem demanat, per poder valorar la situació de les diferents empreses que travessen dificultats. Moltes gràcies.

Nissan i Continental són dos casos dels tants i tants casos que afloren cada dia als mitjans de comunicació i arreu de Catalunya sobre la situació del nostre teixit productiu a casa nostra. El nostre teixit productiu, l'economia que produeix valor afegit, té dificultats i té reptes de futur que hem d'afrontar. Catalunya té un problema amb el seu teixit productiu. I no volem ser catastrofistes, però hem d'assumir que durant dècades hem assumit com a país una estratègia fallida. Hem anat desballestant l'economia productiva per apostar per bombolles immobiliàries i per economies de serveis que són incapaços de sostenir el model de benestar a casa nostra. Hem passat d'una Catalunya on el treball era garantia de benestar a la Catalunya de Glovo, on el 17 per cent dels treballadors, quasi mig milió de treballadors, són pobres; de la bombolla immobiliària i de ser un país que construïa més pisos que França i Alemanya juntes, a la Catalunya on vuit de cada deu persones menors de trenta anys no poden marxar de casa.

I la crisi ha posat de manifest que no defensar l'economia productiva és impossibilitar que hi hagi benestar a casa nostra. I aquí a Catalunya tenim una eina que és fonamental i que és de consens a casa nostra, que és el Pacte nacional per a la indústria, que és un acord de país, del Govern, dels partits de l'oposició, dels sindicats i de la patronal per afrontar els reptes de futur de la nostra economia productiva, que són

especialment tres: cal sostenir un creixement intel·ligent que aposti per la digitalització, per la recerca, pel desenvolupament i per la innovació; cal que el creixement de la nostra economia productiva sigui sostenible i que, per tant, es produeixi sobre una transició ecològica i sobre una economia circular, que reaprofiti els residus com a recursos, i cal que sigui un creixement integrador, que aposti per la formació i que aposti pel treball de qualitat.

I la veritat –i als que hagueu estat en la presentació de pressupostos no us sorprendrà la meua intervenció– és que, si analitzem la importància que li ha donat aquest Govern al Pacte nacional per a la indústria, al Pacte nacional per a la transició energètica i al Pacte nacional per a la societat del coneixement, el resultat és decebedor i és clarament insuficient per afrontar els reptes de futur.

Catalunya necessita recuperar la seva capacitat d'invertir en el futur, de fer una aposta estratègica, de recuperar la capacitat de planificar polítiques públiques. I aquesta capacitat la vam perdre fa deu anys i no hi ha hagut cap govern que posi sobre la taula aquesta necessitat estratègica.

De la despesa que fem en economia productiva, tot allò que era despesa corrent del departament més o menys s'ha anat solucionant, amb retallades, amb anys on s'ha solucionat pitjor i amb anys on s'ha solucionat millor, però tot allò que era despesa estratègica és clarament insuficient. Hem complert un 17,5 per cent dels compromisos en infraestructures i en energia, una tercera part en sostenibilitat i en economia circular i una tercera part en un dels reptes fonamentals, que és la indústria 4.0 i la digitalització del nostre teixit productiu.

Ho vaig dir en la presentació dels pressupostos i ho repeteixo avui, la discussió per nosaltres ja no és de partides, de tot allò que hem pogut aconseguir en aquests pressupostos del que estem contents, sinó que és de ressituat la importància estratègica de la indústria, de la transició ecològica i de la generació de coneixement a casa nostra. Hem perdut una dècada en energies renovables; hem perdut una dècada en recerca, en desenvolupament i en innovació, i hem perdut una dècada en el salt productiu en la digitalització i la indústria 4.0 que necessita el nostre país. I amb aquesta moció (*sona el senyal acústic que indica que s'ha exhaurit el temps d'intervenció*) –i amb això ja acabo, president– només demanem una cosa: que aquest 2020 ens assegurem tots, el Govern, l'oposició i tots els sectors productius d'aquest país, i resituem la importància...

El president

Diputat!

Lucas Silvano Ferro Solé

...estratègica del Pacte nacional per a la indústria a casa nostra.

Moltes gràcies.

(*Alguns aplaudiments.*)

El president

Gràcies. Per defensar les esmenes presentades, té la paraula, en primer lloc i en nom del Grup Parlamentari de Ciutadans, la diputada senyora Maialen Fernández.

Maialen Fernández Cabezas

Gracias, presidente. *Consellera*, diputados, buenas tardes a todos. Bien, hablando de una moción de industria y procediendo de Tarragona, quería mostrar, en nombre de mi grupo parlamentario, todo el pésame a los familiares de las personas fallecidas en el accidente petroquímico de Tarragona..., así como una pronta recuperación a los heridos.

Definiría esta moción como bipolar. Sí, bipolar. Porque en esta moción se habla de la industria, de la problemática de la industria, que es un sector muy amplio y que engloba diferentes tipos de actividad: automovilístico, turístico, químico, tecnológico, farmacéutico... ¿Les suenan Agencia Europea del Medicamento, SEAT, Nissan,

Tesla, Mobile, etcétera? Hablamos de millones y millones de euros en PIB catalán, lo que se traduce en riqueza de nuestra comunidad autónoma. Y vaya por delante que nosotros, Ciutadans, estamos a favor del Pacto nacional para la industria.

Porque usted, señor Lucas Ferro, en su interpelación decía que Cataluña tiene un grave problema para garantizar el futuro de su tejido productivo, Cataluña tiene un problema industrial. No. Cataluña tiene un serio problema con sus dirigentes políticos y con la deriva destructiva iniciada por el señor Mas en el año 2010. Y a ustedes, señores de Podemos, no les he visto preocupados por los destrozos producidos en Barcelona y en el resto de Cataluña tras la sentencia del *procés*. (*Remor de veus*.) Ni tampoco a la señora Colau, alcaldesa de una gran ciudad como Barcelona, cuando esta se convirtió durante más de una semana en la ciudad sin ley. No les ha importado que destrozaran infraestructuras, mobiliario urbano, que cientos de comercios, pymes, industrias tuvieran que cerrar sus negocios o simplemente los destrozaran literalmente, ocasionándoles millones de euros en pérdidas tácitas y de coste de oportunidad.

No les ha importado que la industria automovilística tuviera que paralizar su producción temporalmente debido a esta violencia callejera; que trabajadores, proveedores, autónomos, empresas auxiliares que forman parte también de la industria tuvieran sus puestos de trabajo o sus negocios en riesgo. ¿Esto no les preocupó, entonces? ¿No les ha importado que la Agencia Europea del Medicamento rechazara Barcelona en favor de otra ciudad europea? ¿Eh? Con la consiguiente generación de puestos de trabajo directos e indirectos y millones de euros en inversiones que se han perdido, recurrentes año tras año.

¿No les ha importado que la compañía Tesla decidiera establecer su sede en Berlín en lugar de en Barcelona? Y ahora el Mobile, que cuando el río suena agua lleva. Se lo están poniendo en bandeja a otras ciudades que seguro que están encantadas de acogerla. ¿Qué tienen que decir respecto a esto? ¿Creen que las decisiones empresariales e industriales vienen solas y se toman a corto plazo? ¿Saben lo que cuesta levantar un negocio, una empresa o las decisiones a adoptar para contratar a un nuevo trabajador? Sinceramente, creo que no.

Cataluña es un referente en el mundo industrial cuyo tejido productivo está formado al 95 por ciento por pymes, pero el peso de la industria se ha reducido en mayor volumen que en el resto de España. El Uno de Octubre restó tres décimas del sector turístico al PIB, con unas pérdidas estimadas en 319 millones de euros. Y ustedes están a favor de los referéndums, en este caso, hasta ilegales. El mundo empresarial e industrial no es cortoplacista, suele adelantarse a los acontecimientos y piensa en el medio y largo plazo. Y este tipo de actuaciones tienen graves consecuencias.

Para nuestra comunidad autónoma es preocupante el incremento de los EREs, que en Cataluña, en concreto el año pasado, se han incrementado en un 117 por ciento frente a un 10 por ciento tan solo en la Comunidad de Madrid. Y estos EREs no vienen solos y tienen diferentes causas. ¿No se han preguntado por qué empresas cierran aquí en Cataluña y sin embargo abren en otras comunidades autónomas?

Hablan también en esta moción del centro de Martorell, considerado una pieza fundamental para la industria y que es la eterna asignatura pendiente de este Govern, con cuatro departamentos implicados, tres de Esquerra y uno de Junts per Catalunya: Economía, Trabajo, Educación, Empresa. Teniendo en cuenta el *desgovern* que nos gobierna –aunque no sabemos muy bien cuánto tiempo–, orientado en los últimos años a generar los cimientos del hundimiento de Cataluña más que a generar estabilidad política y jurídica que necesita toda decisión empresarial e industrial, las peticiones que se realizan en esta moción respecto a la política o al Pacto nacional para la industria quedarán obsoletas.

Y comentaba que esta moción es bipolar porque llegamos a otra pata fundamental que influye en la elección de nuestra comunidad autónoma para establecerse en ella, para invertir o para crear puestos de trabajo en las diferentes industrias, que

son los presupuestos y la presión fiscal a la que estamos sometidos, tanto particulares como empresas, la cual se verá incrementada tras la aprobación de los mismos. Señores de Podemos, ustedes que han negociado los presupuestos con Esquerra, se han preocupado *tanto* por la industria, que de los 36.000 millones de euros de presupuesto de la Comunidad Autónoma de Cataluña apenas dedican 51 millones a la política industrial, es decir, un 0,14 por ciento del total. Y, rechazando nuestra enmienda que pretendía algo tan evidente como que el Govern asumiera mejoras en el mantenimiento del complejo petroquímico de Tarragona o la revisión de los protocolos existentes, dejan clara esa bipolaridad de esta moción.

A pesar de todo ello, apoyaremos esta propuesta porque nuestro grupo parlamentario, Ciutadans, sí que piensa en la industria y en todas las empresas auxiliares...

El president

Diputada...

Maialen Fernández Cabezas

...derivadas de ella. Estamos por encima de todo ello.

Muchas gracias.

(Aplaudiments.)

El president

Gràcies. És el torn ara, en nom del Grup Parlamentari Republicà, del diputat senyor Antoni Castellà. Quan vulgui.

Antoni Castellà i Clavé

Gràcies, president. Senyors i senyores diputades, després del mantra unionista, recuperem la realitat. Diputat Lucas Ferro, reconèixer-li, des del nostre grup parlamentari, l'oportunitat d'aquesta moció, el to i l'acord que hem tingut. Hem presentat esmenes. Les esmenes han estat més potser de forma que no de fons i, per tant, coincidim en les propostes que sotmet avui a votació, perquè el repte és molt rellevant per a la indústria catalana i és fruit del Pacte nacional per a la indústria, que alguna responsabilitat deu tenir el Govern d'impulsar-lo i, en el seu moment, proposar-lo.

Per tant, el fer balanç és quelcom que té preparat el Govern i que, per tant, presentarà dins dels terminis que estan en el mateix pacte. Establir, per tant, un calendari de compromisos també crec que és voluntat del Govern, i pot ser molt més evident des que hi hagi l'aprovació de pressupostos. O la necessitat de redefinir l'Agència de Residus de Catalunya; el compromís de desenvolupar la Llei de transició energètica, i, per descomptat, coincidim en la urgència de la posada en marxa del Centre de Formació Professional de l'Automoció a Martorell. Per tant, hi estem d'acord.

I, probablement, en els compromisos del pacte, la valoració a fer-los..., també han de tenir al costat la variable que no hem tingut pressupostos fins ara. I si tots ens haguéssim posat d'acord amb uns pressupostos, probablement les coses haguessin anat diferents. Però hi estem d'acord, en qualsevol dels casos.

Per tant, deixi'm fer només una reflexió: Catalunya, malgrat la conjuntura, és una economia dinàmica. Vam créixer el 2018 amb un 2,6 per cent del PIB i el PIB el 2019 creix amb un 2 per cent. Un vint per cent del PIB és industrial, amb un alt nivell d'internacionalització i un sistema molt potent de generació de coneixement de frontera. I aquestes són les bases necessàries –i unes bones bases– per incorporar-nos a la quarta revolució industrial. És a dir, per competir, per tindre una economia que no competeixi respecte als sous precaris i els costos laborals, sinó que la competitivitat sigui per valor afegit i la innovació.

I en aquest sentit, la Comissió Europea, deuen recordar que el 2014, va proposar l'estratègia d'especialització intel·ligent, la RIS3. El 2014 ho va aprovar Catalunya, i de fet, vaig tindre la sort de poder-hi participar, en la Comissió Europea. L'objectiu era que les regions europees s'especialitzen en dos o tres àrees... –els àmbits de coneixement– en dos o tres àrees dels sectors potencials industrials. Què va pas-

sar? Que la Comissió Europea va aprovar l'estratègia –la té aprovada, el RIS3 per a Catalunya–, però va haver de fer una excepció amb Catalunya, de totes les regions europees, perquè van sortir una dotzena d'eixos de coneixement i gairebé també una dotzena d'especialització amb potencial industrial. Això era el model d'un estat. I, de fet, la Unió Europea va haver de fer una excepció i adaptar, a l'estratègia de Catalunya, el mateix tipus de disseny que feia per a països de la mateixa dimensió com Dinamarca o com Finlàndia. Malgrat que en aquell moment vam tindre seriosos problemes amb el mateix ministeri, en aquell moment liderat per Luis de Guindos –l'Estat sempre posa problemes–, però la Comissió Europea va reconèixer quin era el model. I, per tant, tenim les grans condicions per incorporar-nos a la quarta revolució industrial. Quin és el gran repte? –i vostès el coneixen–: com transferir i convertir el coneixement de frontera en valor afegit a la nostra indústria.

I aquí, per acabar, senyor president, vull recordar també algunes converses, en el seu moment, que es van tenir amb les oficines científiques d'Israel i d'Holanda. Per què? Perquè la generació de coneixement científic era molt similar. I ells tenien la capacitat de transferència. Ells, a les conclusions, ens van dir: «Generen prou coneixement; tenen un 20 per cent del PIB industrial; estan fortament internacionalitzats; han de prendre moltes decisions en àmbit de transferència de coneixement, programes de transferència, acceleradores, impuls de *start-up*..., però sobretot necessiten regulació dels mercats financers, regulació laboral, finançament total de les infraestructures o regulació de sectors estratègics com l'energia i les telecomunicacions.» Això vol dir ser un estat –això vol dir ser un estat. I, per tant, esdevenir un estat és la condició també necessària per a una economia que tira endavant, que té les bases per incorporar-se a la quarta revolució industrial, com ho va fer en la primera, però ara més que mai necessita com a condició absoluta i competitiva esdevenir un estat i poder desenvolupar totalment el potencial per a un creixement econòmic, sostenible, solidari i just. Aquest és el gran repte.

Gràcies, president.

(Aplaudiments.)

El president

Gràcies, diputat. En nom ara del Grup Parlamentari de Junts per Catalunya, és el torn de la diputada senyora Teresa Pallarès.

Teresa Pallarès Piqué

Moltes gràcies, president. Consellera, diputats, diputades, Tarragona va viure el passat 14 de gener un dels episodis més greus a l'entorn de la indústria química en els darrers anys. Des del nostre grup parlamentari lamentem molt la pèrdua de la vida del veí de Torreforta i dels dos treballadors –com ja ho hem expressat– i també mostrem el suport i acompanyament, com no pot ser d'una altra manera, a les famílies de tots els ferits, però també dels afectats en aquest accident.

Vull posar en relleu la fase d'emergència, perquè, a més a més, m'hi vaig trobar en primera persona. Destacar i agrair la ràpida intervenció de tots els serveis, liderats en aquest cas pel conseller d'Interior; estaven bombers, mossos, sanitaris, Protecció Civil. I malgrat tot es van viure moments d'incertesa que van posar de rellevància certes millores. El mateix conseller Buch les va anunciar, sobretot cara als missatges a la població circumdant.

Voldria remarcar que s'ha produït un canvi important en el marc mental de la població respecte a la percepció de la perillositat en l'activitat. És per això, consellera, que la transparència en la investigació de les causes és vital, tant per a la població com per al mateix sector, que ha viscut també amb perplexitat un episodi tan greu, i que fa molts anys que lluita, amb inversions importants, per la seguretat i la competitivitat de les seves empreses en el nostre territori. En aquesta línia ja hem donat una resposta conjunta per part de tots els grups parlamentaris per activar una comissió d'estudi que ha de servir per a aglutinar les compareixences, les preguntes, fins i

tot les opinions i tot el que faci..., respecte a poder donar una resposta també des de l'àmbit parlamentari.

Senyores i senyors diputats, el sector químic i petroquímic aporta llocs de treball molt importants i una part important del PIB a casa nostra, a la província i a l'entorn de Tarragona. El conjunt industrial representa la meitat de la producció química de tot el país, a Catalunya. Però ara tenim un debat profund, damunt la taula, sobre el futur de les empreses, la seva competitivitat, la seva relació amb l'entorn, les mesures a prendre en revisions de plans... Tot això, en un moment en què la informació via xarxes socials ens inunda amb multitud d'impactes –moltes vegades sense fonaments– que creen situacions d'alarmisme, que superen els propis protocols establerts. Aquesta situació *només* la podem combatre des del rigor i la responsabilitat.

Catalunya és un territori que gaudeix d'una gran diversitat en l'àmbit industrial, de forma sectorial i també territorialment, configurada per empreses competitives. Aquestes..., des del seu àmbit s'ha treballat intensament, però s'enfronten a un repte majúscul: la quarta revolució industrial, amb la incorporació de noves i diverses tecnologies exponencials. Estic convençuda, consellera, que estem preparats, també des de l'Administració, per donar suport a aquest repte. El repte que ens marca Europa d'estar al 20 per cent del VAB industrial el 2020, i que nosaltres en aquest moment ja estem al 20,7.

Els pressupostos reflecteixen el suport... –també manifestat amb l'acord unànime d'aquesta cambra al Pacte nacional per a la indústria–, posant en evidència que un quinze per cent del seu pressupost està dedicat al foment industrial i un tretze per cent –amb més de 200 milions– a la part de recerca, desenvolupament i transferència tecnològica, que ha d'anar evidentment a millorar tota aquesta tasca d'innovació d'aquestes empreses i d'altres, a nivell de casa nostra.

Pel que fa als punts resolutius que ens ha presentat el diputat de Catalunya en Comú Podem, jo li vull agrair el to que hem tingut en les converses. Hem arribat a acords, perquè realment era matisar, eren temes de matisos, els que evidentment han comportat enriquir l'entesa. Estem evidentment d'acord amb que hem d'acabar aquest termini del Pacte nacional per la indústria, hem de dedicar els recursos que ens permetin els pressupostos. Evidentment, d'acord amb expressar el compromís de completar-lo i de calendaritzar-lo per a aquesta fase que ens queda, la complicitat de Territori i Sostenibilitat amb l'economia circular, també amb la creació de l'Agència Catalana d'Energia, i també, i molt important, sobretot per la sensibilitat del sector de l'automòbil, el suport en l'esforç per a la viabilitat i garantir la posada en marxa del Centre de Formació Professional per part de l'automoció, que, com diu, és un sector que hem de mimar, és un sector que aporta una part important al PIB a casa nostra, amb més de 143.000 persones ocupades i, per tant, també per responsabilitat de govern i per sensibilitat, nosaltres també hi donem suport.

Pensem, doncs, que estem al costat en emprendre també la lluita pel canvi climàtic en totes aquestes polítiques. Amb aquesta moció sobre política industrial coincidim, com deia, en tots aquests temes, i ara que vostès també tenen responsabilitats a Madrid, conjuntament amb el PSC i amb el PSOE, jo crec que en un dels temes que ha sortit, que són les infraestructures i l'energia, també serà important que donin una empenta a aquestes polítiques, que a casa nostra ens fan molta falta, amb la seva complicitat des de l'Estat.

Moltes gràcies.

(Alguns aplaudiments.)

El president

Moltes gràcies, diputada. Per fixar la seva posició té la paraula, en nom del Grup Parlamentari Socialistes i Units per Avançar, la diputada Àlicia Romero. Quan vulgui.

Alícia Romero Llano

Gràcies, president, bona tarda. Bona tarda, consellera, diputats i diputades. Miri, senyor Ferro, que normalment coincidim bastant en les posicions i en les opinions, però la veritat és que m'ha sorprès tant aquesta moció que ens fa. La veritat és que no els entenc gaire, excepte que em posi en el seu paper de soci responsable, que no ho fa gairebé ni Junts per Catalunya ni Esquerra, però en canvi sí que vostès han agafat ràpidament aquest paper responsable en aquesta negociació de pressupostos. I l'hi dic així de clar, perquè realment és una moció *soft*, és una moció còmoda per al Govern, és una moció amb la qual no treuen cap compromís substancial al Govern: convocar la comissió per presentar un pla, per fer resum, etcètera, però realment no veiem aquí un compromís econòmic, que és el que realment necessitaria la indústria per fer un avenç important.

Vostè ho sap, i ho ha dit, i crec que n'hem parlat moltes vegades aquí, com la indústria té un repte molt important, lligat a la digitalització, a la incorporació de la tecnologia per fer front als reptes que té per endavant, i parlaríem aquí de molts sectors com l'automoció i, en canvi, el Govern de la Generalitat, amb la seva aquiescència, han sigut incapaços en els pressupostos que ens presenten per al 2020 d'augmentar la xifra dedicada a la indústria. I vostè, en aquesta moció, tampoc ha sigut prou valent.

Suposo que, com deia el senyor David Cid aquest matí, han prioritzat. Doncs bé, que ho sàpiguen, també, han prioritzat i han decidit que la indústria no és una prioritat.

I els recordo el que els hi vaig dir a la Comissió d'Empresa i Coneixement quan la consellera va venir a presentar els pressupostos: està bé dedicar recursos evidentment a intentar lluitar contra les desigualtats, però si no som capaços de posar recursos a la generació de riquesa i llocs de treball, en quin país ens convertirem. I no estem posant el coneixement al centre de l'economia, i no estem apostant per la indústria. I ens sembla un greu error que cometen vostès no «apretant» el Govern en posar alguns recursos més en indústria.

I els hi dic perquè el 2010 –tant que li agrada al vicepresident Aragonès comparar-se amb el 2010–, el 2010, els pressupostos dedicats a la indústria eren de 165 milions d'euros; el 2017, de 52, que és quan es va signar el pacte; el 2020, el que ens proposen ara, 50, és a dir, menys que el 2017.

És clar, a un li costa pensar si realment podem fer front als canvis d'estratègia que té la indústria si no som capaços de posar alguns recursos més. A nosaltres se'ns fa molt difícil.

I, miri, li diré que el 19 de desembre, l'últim Ple de l'any, Junts per Catalunya va presentar una moció sobre indústria, se'n deu recordar el senyor Munell, perquè nosaltres vam fer moltes esmenes, en aquella moció, i curiosament es van acceptar, i eren una mica més ambicioses que les que vostè demanava, senyor Ferro. Perquè nosaltres vam treure-li al Govern un compromís, que, evidentment, després no s'ha vist reflectit, perquè les mocions que s'aproven aquí el Govern no les compleix, de 120 milions d'euros.

El compromís que nosaltres li vam treure al Govern era de 120 milions d'euros, 20 milions d'euros per dedicar a les tecnologies disruptives dins les empreses catalanes, 50 milions d'euros per a polítiques de recerca industrial, i 50 milions d'euros per als grups de recerca i investigació, això que deia abans el diputat Castellà; 120 milions d'euros, vam treure. D'aquests 120 milions d'euros, anem al pressupost del 2020, que ens ha presentat el vicepresident Aragonès, i zero. Bé, zero no, menys 2 milions d'euros, perquè, home, al 2017, l'inicial era de 52, i ara ens el proposen de 50.

Doncs, mirin, més enllà de confirmar que el Govern no compleix els acords als quals s'arriba en aquest Parlament, amb aquella moció que vam pactar fa un mes i escaig amb els grups que conformen el Govern, resulta que ara vostè ens presenta una moció encara més suau, encara més *soft*.

I el que ja ens ha sorprès molt, que gairebé sembla una broma, és això del Centre de Formació Professional de Martorell, perquè és que fa tants anys que parlem d'això! És que recordo, ara deu fer potser cinc anys o així, que vam anar amb la Comissió d'Empresa a visitar SEAT, i recordo que ja ens deien, en aquell moment, com pot ser que aquest centre que està acabat, inaugurat, no es posi en marxa, quan necessitem aquesta formació. I ens deien a SEAT que anaven a buscar treballadors a Portugal, perquè no trobaven gent formada aquí. Tot perquè no érem capaços de posar en marxa aquest centre de formació professional. I ara demanem sis mesos per a la viabilitat, perquè, bé, en la licitació que es va fer fa uns mesos van ser incapaços que s'adjudiqués a ningú. Que a mi em sorprèn, amb un sector com l'automoció, que no siguem capaços de cercar una empresa que el gestioni. Jo..., em sorprèn. I, per tant, ostres, em costa donar suport a això com si no hagués passat res, en tot aquest temps. No. Ha passat i ha passat molt. I ens sembla greu aquesta deixadesa en un sector de l'automoció que no li dedica gaire recursos, aquest pressupost, eh?, senyor Ferro: 2,7 milions. Fa riure, 2,7 milions, no sé ni si en tindrem per a les rodes dels camions.

Moltes gràcies.

El president

Gràcies, diputada. En nom del Subgrup Parlamentari de la CUP - Crida Constituent, és el torn ara del diputat senyor Vidal Aragonés. Quan vulgui.

Vidal Aragonés Chicharro

És correcte que fem crítica al grup proponent, perquè segurament és una moció molt més conservadora de la que fa no gaire vam votar, proposada pel Grup Socialistes i Units per Avançar, però crec, o creiem des de la CUP, que també hem de fer autocrítica, el conjunt de grups, en una realitat com la que ens veiem abocades de crisi de la indústria i de la política industrial, que no posem més alternatives, perquè mirin, si anem a mirar el que aprovarem avui, tenim, per una banda, informe de balanç de tres primers anys de Pacte nacional d'indústria, calendari d'execució del Pacte nacional d'indústria, redefinir les funcions de l'Agència de Residus de Catalunya, transformar l'Icaen en Agència Catalana d'Energia, i la posada en marxa del Centre de Formació Professional de l'Automòbil de Martorell. Amb això, de veritat que en aquest Parlament hi ha algú que consideri que donarem respostes necessàries a la crisi de la política industrial o de la indústria que ve els propers mesos i que ja estem veient? No, ho tenim tots i totes és clar. I, per tant, assumim això com una autocrítica col·lectiva. Nosaltres sí que també volíem posar alternatives més enllà, que aquest cop no ho hem fet via esmenes, però sí d'altres vegades.

La primera, la necessitat de més recursos per repensar. La segona, la llei o una normativa que els polígons industrials no es puguin transformar en un marc d'economia especulativa. Encara tenim molta destrucció d'indústria que l'únic origen i causa que troba no és que les empreses no tinguin beneficis, sinó que, a través de l'especulació urbanística, aconsegueixen més benefici. I també, important, que tinguem un debat general sobre el model d'indústria, tot el que significa la indústria al nostre país, i que a més puguem fer-ho amb temps i puguem fer-ho amb propostes concretes. I l'última qüestió, l'altra cara de la indústria: els treballadors i les treballadores. Nosaltres continuem defensant la derogació de la reforma laboral, de tota la reforma laboral. La reforma laboral que es pot derogar perfectament sense cap problema tècnic, digui el que digui l'actual ministra, i, per tant, als companys i les companyes de Catalunya en Comú Podem els demanem que continuïn defensant allò que fa pràcticament dos mesos deien en aquest Parlament, que és la necessitat, també, de derogar, no tres petits punts de la contrareforma laboral, sinó el seu conjunt, la del PP, tant de bo també la del PSOE, i que, per tant, això sigui una garantia per a la defensa de l'ocupació i sigui una garantia perquè els treballadors i les treballadores de la indústria tinguin condicions laborals dignes.

(Alguns aplaudiments.)

El president

Gràcies, diputat. En nom del Subgrup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya, és el torn ara del diputat senyor Santi Rodríguez.

Santi Rodríguez i Serra

No, m'he deixat les ulleres i, per tant, el paper tampoc no em servirà de res. (*Rialles.*) Gràcies, president. Consellera, diputats, diputades, quan el nostre grup rebem una moció del grup dels comuns, i, a més a més, sobre indústria, la primera lectura que fem és allò buscar, a veure els arguments que hem d'utilitzar per votar-hi en contra, i li he donat molts toms i, la veritat, m'ha sorprès, però és que no he trobat absolutament cap mena d'argument per votar-la en contra. I això, dic jo, deu ser que el grup dels comuns té molt assumit que fa de grup, d'aquells grups que donen suport al Govern, tenen molt assumit aquest paper, però, fins i tot, fins a un punt tan extrem que jo crec que són més incisives les mocions que presenten els grups de Junts per Catalunya o d'Esquerra Republicana que no pas la que ens ha presentat en aquest ple el grup dels Comuns, no?

Fins i tot, perdonin, però ara li deia al diputat de la CUP, he trobat a faltar un clàssic, és el que justifica habitualment el nostre vot en contra: la derogació de la reforma laboral del Partit Popular, és que no s'han atrevit ni a posar això, no? (*Rialles.*)

Ironia *off*. Ironia *off* perquè jo crec que el sector industrial està patint per una situació complicada i convé que li prestem atenció. Hi hem discutit, moltes vegades, amb interpellacions amb la consellera, i deixi'm només que els doni una xifra. En un marc de... sí, de ralentització de la creació d'ocupació en general de l'economia, la indústria a Catalunya, l'últim any, ha perdut vint-i-cinc mil llocs de treball, no?, i, per tant, creiem que, efectivament, mereix una reflexió, i allò que diuen vostès en la moció d'apostar pel Pacte de la Indústria sense gaires compromisos i tal, d'acord, nosaltres no podem dir-li pas que no, no?, i, per tant, li donarem suport.

També li donarem suport a la reformulació de l'Agència de Residus, però és que és tan pobre el que ens proposen, però bé, reformular l'Agència de Residus en el marc de l'economia circular com una agència de recursos. Fins i tot, miri, això de la Llei de la transició energètica hi podem donar suport. Després quan entrem en el detall... Escolti'm, no, vostè ho sap perfectament, després quan entrem en el detall, vostès que són tan amics dels impostos, segur que aquestes lleis i aquests canvis es transformaran en nous impostos per a la ciutadania, llavors és quan els direm que no, però bé, la voluntat és bona.

I per acabar. Home, el tema del Centre de Formació Professional d'Automoció, a Martorell, jo crec que és una mostra molt evident del fracàs, no només d'aquest Govern, sinó dels successius governs amb relació a la indústria automobilística. Esperem que es resolgui aviat i que no sigui massa tard per al sector, perquè ho patirà està, està patint i patirà encara més.

Gràcies.

El president

Gràcies, diputat. I finalment, per posicionar-se sobre les esmenes, té un darrer torn el diputat senyor Lucas Ferro.

Lucas Silvano Ferro Solé

Moltes gràcies, president. Moltes gràcies a Junts per Catalunya i a Esquerra Republicana, amb els que hem pogut arribar a acords.

Només unes paraules a la intervenció de Ciutadans. Jo crec que estar tot el dia amb aquesta actitud política i centrats en el monotema no us salvarà de l'hòstia electoral que us fotreu ens uns mesos. (*Veus d'«Oh!» Alguns aplaudiments.*) Us ho dic sincerament.

Segona cosa, a l'únic càrrec públic que l'he vist defensar, en la pràctica, que la pujada d'impostos provoca una fuga de capitals és el seu diputat Marcos de Quinto,

que va tenir la cara dura de marxar a Portugal a no pagar impostos mentre rebia subvencions del Ministeri d'Agricultura.

I després, he vist moltes intervencions en el context de la suavitat en la que hem presentat la moció. I hem presentat una moció genèrica perquè el nostre únic objectiu d'aquesta moció és posar sobre la taula la necessitat de tornar-nos a reunir en el marc del Pacte nacional per la indústria i de resituar la seva importància estratègica, i ho hem fet, bàsicament, perquè entenem que la negociació de pressupostos no respon a la importància estratègica que té la indústria a casa nostra, i que això necessitarà un impuls col·lectiu que vagi més enllà de qui governi d'aquí a sis mesos o de qui governa avui, sinó que impliqui tots els actors, els actors socioeconòmics i els grups polítics d'aquesta cambra.

Moltes gràcies.

(Veus de «Bravo!» Alguns aplaudiments.)

El president

Diputat Ferro, estic convençut de que vostè és prou capaç –perquè el conec– de fer les mateixes afirmacions amb un llenguatge una mica més respectuós. Gràcies.

(Remor de veus, rialles i aplaudiments. Pausa. Vidal Aragonés Chicharro demana per parlar.) Digui'm, senyor Aragonés.

Vidal Aragonés Chicharro

Sí, president. Per demanar votació separada dels punts 3 i 4, que alhora es poden votar conjuntament.

El president

Molt bé. Alguna petició més? *(Alícia Romero Llano i Marina Bravo Sobrino demanen per parlar.)* Sí, senyora Romero, senyora Bravo...

Alícia Romero Llano

President, votació separada del punt número 5.

Marina Bravo Sobrino

El 4, que ja s'ha demanat, però separatament.

El president

Molt bé, doncs passem a votar la moció.

Votarem primer el punt número 3.

Comença la votació.

Aquest punt ha estat aprovat per 126 vots a favor, cap en contra i 4 abstencions.

Votem ara el punt número 4.

Comença la votació.

(Remor de veus.) S'ha parat. Tornarem a fer la votació. Ha fallat alguna cosa, oi? *(Pausa.)* Jo he pogut votar, però en tot cas... *(Rialles.)* Tornarem a votar –tornarem a votar.

Votàvem el punt número 4, eh?

Comença la votació.

El punt número 4 ha estat aprovat per 91 vots a favor, cap en contra i 40 abstencions.

Votem ara el punt número 5.

Comença la votació.

El punt número 5 ha estat aprovat per 114 vots a favor, cap en contra i 17 abstencions.

I votem ara els punts 1 i 2, que són els que resten per votar aquesta moció –1 i 2.

Comença la votació.

Aquests dos punts s'han aprovat per unanimitat, és a dir, 131 vots a favor, cap en contra i cap abstenció.

Moció subsegüent a la interpellació al Govern sobre l'enquesta del Centre d'Estudis d'Opinió «Percepció sobre el debat territorial a Espanya»

302-00184/12

Passem ara al següent punt de l'ordre del dia, que és la Moció subsegüent a la interpellació al Govern sobre l'enquesta de l'estudi del Centre d'Estudis d'Opinió «Percepció sobre el debat territorial a Espanya», presentada pel Grup Parlamentari de Junts per Catalunya. Per defensar-la té la paraula la diputada senyora Gemma Geis.

Gemma Geis i Carreras

Bé, bona tarda, diputats, diputades... Aquesta moció té el seu origen en l'enquesta que es va dur a terme per part del CEO sobre el debat territorial. I aquesta moció es debat avui, i té certa coherència, perquè avui s'ha produït la reunió entre el president Torra i el president Sánchez, i hem de recordar que aquesta reunió, doncs, ja toca-va que es fes, perquè feia molts mesos de menyspreu continuat a la Presidència de la Generalitat. I per tant, doncs, aquesta moció que avui debatem té diferents punts que són les nostres vies per explorar aquest diàleg i aquesta negociació. I aquestes propostes tenen el seu origen, i per tant hi estan relacionades, en aquesta enquesta.

Bàsicament, si agrupem les dotze propostes, podem agrupar-les en tres eixos: un primer eix, relacionat amb el diàleg i la negociació; un segon, amb la desjudicialització i l'amnistia, i el tercer, en relació amb l'exercici del dret a l'autodeterminació.

Amb relació al primer, el diàleg i la negociació, hi han diferents punts que fan referència al diàleg i com creiem que cal abordar el diàleg i la negociació. Creiem, com també es va posar de manifest a la Comissió d'Investigació del 155 aquesta setmana..., el president Puigdemont explicava com es va intentar el diàleg, doncs, els dies més difícils, el dia 10 d'octubre i el 27 de setembre. I, per tant, desconfiem d'aquest diàleg, perquè volem garanties; volem garanties perquè som gat escaldat. I per tant el president Sánchez, quan avui es reuneix amb el president Torra..., nosaltres entenem que s'ha de dialogar, nosaltres mai ens hem aixecat de la taula de diàleg, però també demanem garanties. I una d'aquestes garanties que nosaltres ja reclamem des del 21 de desembre, amb l'acord de Pedralbes, és la figura d'un mediador internacional.

D'altra banda, amb relació a la desjudicialització i l'amnistia, també volem fer notar que Catalunya no està en la mateixa situació que l'Estat espanyol, doncs perquè no estem en condicions d'igualtat a l'hora de negociar, perquè hi ha presó, exili, perquè hi ha una desigualtat que és evident.

També entenem que cal que es reconeguin com a interlocutors els interlocutors que van votar els catalans i catalanes com a interlocutors de l'independentisme: el president Puigdemont, al qual s'ha de garantir la seva immunitat; també el vicepresident Junqueras, del qual també en aquesta moció exigim l'alliberament immediat, en compliment de la doctrina del Tribunal de Justícia de la Unió Europea. I no per caprici nostre, que demanem aquest reconeixement d'aquests interlocutors, sinó perquè a les darreres eleccions els catalans i catalanes així ho han fet notar en els seus vots.

A més a més, sabem i veiem que els tribunals espanyols actuen amb interessos polítics; fan un Brexit judicial i fan un cop d'estat judicial respecte als acords polítics. Així hem vist com el Tribunal de Justícia de la Unió Europea dictaminava el cas Junqueras i com s'incompleix.

Per tant, cal defensar les institucions, la Presidència la Generalitat i qualsevol institució, davant dels atacs de la Junta Electoral Central i del Tribunal Europeu. Perquè és molt greu incomplir una sentència del Tribunal de Justícia de la Unió Europea. I recordar que aquesta setmana al portal jurídic polonès Rule of Law el president del mateix Tribunal de Justícia feia referència a la necessitat de garantir un sistema jurí-

dic en el qual hi hagi independència judicial, i que tots els estats membres estan obligats al compliment de la sentència.

També, per tant, aquesta judicialització passa per aquest control judicial de l'alta magistratura, per l'amnistia dels presos, i a més a més aquí també hem arribat a una transacció amb Esquerra i la CUP respecte al suplicatori. Entenem que és una oportunitat per al Partit Socialista, que també defensa el diàleg, i per mostrar proves de credibilitat, que hi hagi un posicionament d'aquest Parlament contrari al suplicatori que haurà de votar el Parlament Europeu amb relació a la Clara Ponsatí, a Toni Comín i el president Puigdemont, perquè es tracta d'un suplicatori polític, i entenem que la justícia espanyola està polititzada i no assegurarà les mínimes garanties de judici, com ja hem vist amb els altres companys que han estat sentenciats.

També fem una defensa de la desjudicialització en la causa dels detinguts i detingudes el 23 de setembre, que no hi havia cobertura ni fonament jurídic per a la seva acusació i per a la seva detenció i per a la seva manca de llibertat, que ja no es pot recuperar de cap de les maneres, perquè, quan et vulneren la llibertat, ja no és recuperable el temps que has estat a la presó.

I, finalment, amb relació a l'exercici de l'autodeterminació, el que presentem és un acord global, un acord nacional amb totes les entitats, els grups parlamentaris –que això ho havia proposat el president Torra–, per arribar a un acord sobre l'exercici de l'autodeterminació, perquè és l'única manera d'arribar a la solució d'aquest conflicte polític. *(Sona el senyal acústic que indica que s'ha exhaurit el temps d'intervenció.)* Perquè el que vam demanar, el que demanem i el que la mateixa enquesta del CEO plantejava és que els resultats d'un referèndum a Catalunya i a Espanya serien acceptats per gran part de la població, sobretot la referència a l'Estat espanyol.

El president

Vagi acabant...

Gemma Geis i Carreras

Per tant, votar mai és delictes, i amb això acabàvem la moció.

(Aplaudiments.)

El president

Gràcies, senyora Geis. A continuació, per defensar les esmenes presentades, té la paraula en primer lloc, pel Grup Parlamentari Socialistes i Units per Avançar, la diputada Eva Granados.

Eva Granados Galiano

Gràcies, president. Diputats, diputades, agrair el to de la Gemma Geis, de la diputada; no en compartim el contingut, però jo voldria aprofitar aquests cinc minuts que tenim de moció per fer una mica de reflexió, no? Vull dir, fa unes hores que s'han reunit el president de la Generalitat i el president del Govern d'Espanya; crec que hi ha hagut un to que estaria bé que poguéssim importar també al Parlament de Catalunya, i volia traslladar aquesta reflexió. Perquè si tots parlem de diàleg i tots parlem de declinar..., bé, hi ha alguns que no, però si parlem de diàleg, doncs potser que superem en aquesta cambra la successió de monòlegs. Si diem «diàleg», jo crec que podríem obrir una nova etapa on no hi haguessin desqualificacions, on les «bronques» anessin desapareixent d'aquest hemicicle, perquè jo crec que els representants polítics tenim una responsabilitat..., en tenim moltes, però també el marc en el que es posen les converses polítiques, el to, les paraules que fem servir els que tenim la sort de tenir aquests micros, doncs també poden contribuir a allò que diem que volem fer perquè sigui realitat.

I, per tant, jo crec que ens toca fer aquesta autocrítica a tots, a tots els diputats, de la feina que fem aquí, que segur que la podem fer millor. Jo recordo perfectament la primera vegada que algú, als que pensen com jo, com els socialistes, ens va dir que no érem demòcrates simplement perquè pensem diferent, i recordo com em va dol-

dre en aquell moment. I recordem i tenim tots molt presents, doncs, els impropis, això de parlar... Aquesta moció també parla de «cop d'estat», judicial en aquest cas; altres parlen de «cops d'estat a la democràcia». Bé, doncs, potser, si comencem a abandonar aquest vocabulari, entre tots podem tenir més a prop allò que sembla que tots volem, que és un diàleg sincer i lleial. I, per tant, jo els convido a sortir d'aquesta zona de confort on sembla que alguns ens hem instal·lat, i parlem de respecte, parlem de reconèixer l'altre i parlem tots una mica d'autocrítica.

I potser avui és un bon moment per parlar d'aquest diàleg, per la retrobada, d'aquesta trobada dels dos presidents, per parlar del diàleg territorial. Avui el president Sánchez parlava de constància, d'honestedat i de claredat, i jo crec que per l'interès general de tots els espanyols i totes les espanyoles, i també reconeixent aquesta realitat plural que suposa la societat catalana, el fet de parlar de persones.

Jo a la companyia Geis li he fet una esmena que no se m'ha tingut en compte –de fet, ni n'hem parlat–, que justament parla també de la importància de com en diem de les coses. Nosaltres parlem de diàleg polític, parlem del futur de Catalunya, no parlem del conflicte entre Catalunya i l'Estat espanyol, creiem que la cosa és molt més complicada, i per això nosaltres no recolzarem aquesta moció. És una moció que parla d'aquestes condicions per al diàleg, que malauradament..., i espero que es puguin moure, perquè sembla que, si les condicions són aquestes per arribar a acords, el que tenim a sobre de la taula és un acord entre els que pensen igual, que són els independentistes –així ho posen a la moció–, i sembla que hi hauria d'haver una adhesió a això que pensen els independentistes. I, clar, així no ens en sortirem, perquè vostès saben que, igual que vostès reclamen l'autodeterminació, nosaltres reclamem l'autogovern; igual que vostès parlen de repressió, nosaltres parlem de regeneració democràtica, però recordem cada dia que Espanya està entre..., tots els índexs més prestigiosos sobre la qualitat democràtica situen Espanya en les millors posicions. Que és perfectible? Com tot a la vida; ajudi'ns a fer-ho, però no entrarem mai en aquest marc de que Espanya no és una democràcia.

Diuen també en la seva moció que es compleixin els compromisos, i a mi aquí també m'agradaria reflectir, doncs, el que estem vivint aquestes darreres hores. Avui també ho deia el president del Govern d'Espanya, que li ha dit al president Torra que li digui al vicepresident Aragonès que vagi a la reunió on es troben tots els consellers d'Economia amb la ministra d'Hisenda. Doncs jo crec que aquesta és la bona manera de fer. La consellera Chacón ha fet un front amb la consellera d'Indústria per poder salvar els llocs de treball, perquè la planta de Nissan tingui futur a casa nostra. Creiem que és aquesta la manera de fer, no deixant d'assistir a les trobades que parlen dels interessos de tots els catalans, com és el finançament.

Per tant, lamentant-ho molt, no els podrem recolzar una moció que desqualifica un estat de dret com és l'espanyol. No serà la nostra proposta, no ho és en cap cas. Lamento que no haguem pogut parlar d'aquesta definició de la situació que viu Catalunya, que no és el conflicte entre Catalunya i l'Estat, sinó que és molts conflictes, tots alhora, durant molt de temps, que requeriran molt de temps, també de molta voluntat per part de tothom, perquè tinguin una bona solució.

Gràcies.

El vicepresident primer

Gràcies, senyora Granados. A continuació és el torn del diputat Marc Parés, del Grup Parlamentari de Catalunya en Comú Podem.

Marc Parés Franzi

Bé, bona tarda, diputats i diputades. Bé, ens presenten vostès una moció a partir de la interpellació al Govern sobre l'enquesta del CEO entorn de la percepció sobre el debat territorial a Espanya. Miri, a mi m'agradaria posar en relleu algunes dades d'aquesta enquesta, no? La primera, i la més evident, és que el 80,5 per cent de la po-

blació de Catalunya vol diàleg i que a l'Estat aquesta dada és del 65,6 per cent. Per tant, aquesta és la via; el diàleg és, sens dubte, la via que hem d'encarar.

És cert que durant molt temps aquesta porta ha estat tancada, que el Govern del PP era un autèntic mur contra el diàleg. Però aquell Govern el vam enderrocar, el vam enderrocar entre tots i totes amb una moció de censura, quan tothom deia que això era impossible, i ho vam fer possible.

Afortunadament, ara comencem a obrir una nova etapa, amb un nou govern de coalició a l'Estat; una via de diàleg que parteix de tres elements que per nosaltres són claus: el primer, el reconeixement de Catalunya com a subjecte polític; el segon, el diàleg sense línies vermelles, i, en tercer lloc, referendar a Catalunya el que resulti d'aquest diàleg. Aquesta és la via. I nosaltres hi estem esperançats.

Ara, és veritat que perquè pugui prosperar també cal un govern a Catalunya que s'ho cregui, que s'ho cregui de veritat i que hi aposti. Per cert, l'enquesta del CEO també diu que només un 11,2 per cent de la població catalana defensa la via unilateral. Per tant, creiem que això també ens hauria de fer pensar.

Però, bé, entrant en el contingut de la moció, nosaltres votarem a favor de la majoria dels punts, perquè, efectivament, creiem que aquest és un conflicte polític, perquè cal una interlocució entre els dos presidents i perquè rebutgem la judicialització de la política i tots els seus efectes.

Hem presentat tres esmenes que malauradament no ens han acceptat. La primera, perquè vostès parlen d'un acord nacional sobre l'amnistia i l'autodeterminació, un acord nacional que no existeix. I els proposàvem, en lloc d'això, doncs, impulsar una solució que hauria de ser referendada pels catalans i les catalanes, i que haurà de garantir la llibertat dels presos i les preses polítiques i el retorn de les persones exiliades. No ens ho han acceptat.

Bé, la segona esmena era perquè entenem que la repressió no s'explica només pel 155, sinó que és molt més complexa, que hi ha una repressió policial, una repressió institucional –del 155, efectivament– i també una repressió judicial.

I l'última esmena, perquè nosaltres creiem que no és veritat que l'Estat espanyol sigui irreformable. I som molt conscients de quines són les clavegueres de l'Estat, de quins són els dèficits democràtics de l'Estat espanyol; som molt conscients de com durant la darrera dècada hem assistit a un procés de recentralització i d'interpretació cada cop més regressiva de la Constitució. Ara bé, també som conscients que existeix una Espanya republicana, que existeix una Espanya progressista, una Espanya fraterna, una Espanya que estima i que reconeix Catalunya, i creiem que és molt injust no voler-ho reconèixer, que és enormement reduccionista.

I, de fet, creiem que si no comencem a reconèixer aquesta realitat, si no comencem a reconèixer que hi ha un govern de coalició a l'Estat que per primer cop, no?, incorpora una força republicana, com és la nostra, doncs, si no ho reconeixem, no podrem començar a sortir d'aquest atzucac on som, per poder avançar guanyant sobirania, guanyant drets socials, guanyant drets ambientals i guanyant, també, drets nacionals.

I acabo. Votarem en contra del punt 5, que és un punt que realment ens preocupa. Ja els ho he dit, votarem gairebé a favor de tots els punts, eh?, però el punt 5 ens fa preocupar molt. De fet, esperaríem que els companys d'Esquerra Republicana, companys i companyes, tampoc hi votessin a favor, d'aquest punt 5. I el lleixo, perquè quedi clar; diu: «El Parlament de Catalunya, és a dir, la representació sobirana del conjunt del poble de Catalunya, emplaça tots els actors de l'independentisme» –és a dir, una part només de la societat catalana– «a participar d'un espai on es pugui debatre què i en quines condicions el president de la Generalitat i el Govern de Catalunya poden negociar amb el Govern espanyol.» De debò? És a dir, de debò creuen que el futur d'aquest país l'han de construir només els actors independentistes? No se n'adonen que, fent-ho així, deixen de banda, exclouen, la meitat del país?

Si volen, tornem a les dades demoscòpiques que donaven peu a aquesta moció. En quants baròmetres trobem una dada en què l'independentisme superi el 50 per cent?, en quants?, ja que parlaven de dades demoscòpiques.

No creuen que seria millor construir entre totes les forces polítiques catalanistes una solució en la que tots cedim perquè justament per això interpel·lem una majoria molt més àmplia de la societat catalana, i que, per tant, reflectim molt millor com és i què vol el nostre país?

Nosaltres creiem –i acabo– que, si ho féssim així, si fóssim capaços d'arribar a un acord d'aquest tipus, avançarien com a país d'una forma molt més ferma, molt més sòlida, molt més democràtica i, sobretot, molt més republicana.

Moltes gràcies.

(Aplaudiments.)

El vicepresident primer

Gràcies, senyor Parés. A continuació, és el torn del diputat Sergi Sabrià, del Grup Parlamentari Republicà.

Sergi Sabrià i Benito

Moltes gràcies, vicepresident. Senyora Geis, en tot cas, primer, moltes gràcies per acceptar-nos les esmenes, majoritàriament, que havíem presentat, per la seva voluntat d'acord. Segur segur que, si sempre l'actitud fos com la seva, tot seria molt més fàcil.

Mirin, estem molt contents que avui hagin presentat aquesta moció, que abracin la mesa, que hi vulguin ser, que la vulguin coliderar, que acceptin que, malgrat les dificultats evidents, és una oportunitat per avançar.

La negociació –i aquí hi tenim els negociadors– va ser molt complexa. Per molts motius. Perquè al final estàvem asseguts a la taula amb aquells que justificaven la repressió, i no només això, sinó aquells que encara a dia d'avui en són còmplices cada dia. Era molt complexa perquè no era una negociació típica, i, per tant, perquè no anava ni de finançament ni d'infraestructures ni de lleis socials ni ningú podia anar a Madrid a jugar al peix al cove convergent, com s'havia fet durant tant temps. I també perquè partíem d'una diferència, d'una diferència molt clara: un Partit Socialista que volia una investidura i que tenia al davant una Esquerra Republicana que volia donar una oportunitat –una oportunitat– a la resolució del conflicte. I, tal com hem explicat milers de vegades, una oportunitat que no partia de la voluntat del PSOE, que no parteix de la voluntat del PSOE, sinó només del resultat electoral. Perquè el PSOE no dialoga, se l'obliga a dialogar. I el resultat electoral ens va donar realment una oportunitat, una oportunitat d'obligar-los a seure que no podíem desapropitar, una oportunitat per fer allò que ens demanava el carrer: «*Sit and talk.*» Una via del diàleg que en cap cas és una via de la renúncia; una via del diàleg per exercir els nostres drets, una via del diàleg per arribar a l'exercici de l'autodeterminació, per tornar-ho a fer. I aquesta taula també ha de ser una oportunitat per tornar-ho a fer.

I què hem aconseguit fins ara? Doncs segurament poquet, perquè l'objectiu és molt gran, però déu-n'hi-do, si fem una mirada enrere: reconeixement del conflicte polític, que és el primer punt de la seva moció, i ens n'alegrem; un compromís –fràgil, segur– d'activació de la via política per resoldre'l, una mesa de negociació entre iguals i sense límits. I ens agradaria afegir-hi també un mediador internacional. Però tampoc aquesta pot ser l'excusa per deixar de seure, per deixar de parlar i per no continuar. I una consulta, i una consulta perquè al final sigui la ciutadania qui valori els resultats d'aquesta negociació. I, a més, cabdal, importantíssim, amb una mesa que no és partidista, perquè és una mesa entre governs. I avui n'hem vist una primera prova.

En definitiva, una mesa on el Govern hi ha d'aportar els grans consensos d'aquest país, i, per tant, l'amnistia i l'autodeterminació. I quan l'Estat digui «finançament autonòmic», la nostra resposta ha de ser «amnistia i autodeterminació». I quan ens

diguin «beques», la nostra resposta ha de ser, una altra vegada, «amnistia i autodeterminació», perquè la resta ja té un espai on discutir-se, perquè, si el PSOE té quaranta-quatre propostes, en pot posar trenta al pressupost i catorze a la mesa bilateral per enllestir tots els traspassos, perquè en aquesta mesa de diàleg, perquè en aquesta mesa de negociació, hi anem a parlar del conflicte i, per tant, hi anem a portar l'amnistia i el dret a l'autodeterminació.

I som escèptics, i sabem que serà llarg i que serà difícil, i ho reconeixia avui el mateix president Torra, i que queda clar que la contrapart no sembla voler avançar. I avui ho hem tornat a veure. Perquè no podem garantir la sinceritat que requereix una mesa com aquesta per tirar endavant, perquè ningú pot dir, avui, que aquesta serà la mesa definitiva que ens permetrà exercir el dret a l'autodeterminació, però no ens rendim, ni ens rendirem: tornar-hi, tornar-hi, tornar-hi una vegada i una altra i sempre amb el diàleg com a bandera.

Jo, a Junts, com a proposants de la moció, només els puc agrair que, malgrat les declaracions plenes de dubtes que han fet en el camí, malgrat encara la por que despenia la intervenció de la senyora Artadi aquest matí, avui hagin abraçat la mesa, finalment, perquè aquesta és una mesa per tots els catalans, perquè aquesta és una mesa al servei del país, on portar-hi els grans consensos; una mesa on només tindrem força si al darrere hi ha un país mobilitzat; una mesa on només avançarem si Catalunya continua governada per un govern independentista i no una diputació de Barcelona.

Senyora Geis, jo acabo, i deixi'm acabar-ho fent citant Marta Rovira: «Sortim sempre reflexionats de casa. No confonguem mai l'adversari, renunciem a aquells interessos o gestos que ni milloren la vida de la gent ni ens apropen a guanyar. I agafem la bandera del diàleg, sense complexos, i caminem per votar i caminem per votar i per guanyar.»

Moltes gràcies.

(Aplaudiments.)

El vicepresident primer

Gràcies, senyor Sabrià. A continuació és el torn de la diputada Natàlia Sánchez, del Subgrup de la CUP - Crida Constituent.

Natàlia Sánchez Dipp

Bona tarda. Per no haver de confondre els adversaris, déu-n'hi-do com volen les ganivetades.

Nosaltres, en termes generals, aquesta moció la votarem a favor, però saben perfectament que, i sobre el diàleg, sobre la qüestió que plantejaven, els hi diem clarament, la CUP no compartim la seva estratègia d'abocar tots els esforços independentistes en una mesa entre governs, entre el Govern de Junts per Catalunya i Esquerra i el Govern de PSOE i Unidas Podemos.

Nosaltres pensem que és un error abocar totes les expectatives aquí. Primer, perquè albira una més que probable situació d'assentament del règim; és la nostra opinió. I a nosaltres, fent la comparació, que ja s'ha fet i que potser és una mica ja suada..., però que ens recorda molt la similitud amb el procés de reforma estatutària, amb la bona música de les paraules de Zapatero, ens recorda molt aquella situació.

I, fent memòria també, és important posar sobre la taula que els independentistes tinguem clar que, en aquell moment, si alguna cosa va marcar la diferència, va ser la capacitat, des de baix, de no abocar totes les expectatives en un acord i en una reforma estatutària. I gràcies a allò, gràcies a les consultes, gràcies al que tots ja saben que va passar després, vam poder convertir el fracàs de la reforma estatutària en la revolta que ens va portar a l'U d'Octubre.

Per tant, a la CUP ens agradaria equivocar-nos sobre les expectatives que volen..., que l'independentisme aboquem sobre aquesta mesa entre governs. I nosaltres apostem per mantenir, des de baix, organitzada la que és més probable..., la resposta a la més que probable frustració que ens portarà aquesta mesa entre governs, a la

qual nosaltres no hi posem cap mena d'expectativa i que entenem que surt i que és el símptoma d'acords entre institucions: acord al Govern de l'Estat espanyol, acord pressupostari aquí i acord pressupostari a l'Ajuntament de Barcelona.

Tanmateix, no podem votar que no a moltes de les qüestions que plantegen, però sí que volem fixar-nos en el punt número 5, que nosaltres no hi donarem suport perquè pensem que és un error. Nosaltres apostem, de fet, va ser una proposta de la CUP, per un acord per l'amnistia, pels drets, per la llibertat; no apostem per un independentisme petit, que exclusivament s'escolti a si mateix i que, per tant, exclouï tota aquella gent –parlant del CEO–, aquell més de 70 per cent de la població que sap perfectament que la resolució del conflicte només arribarà amb l'exercici del dret a l'autodeterminació.

(Alguns aplaudiments.)

El vicepresident primer

Gràcies, senyora Sànchez. A continuació, per fixar la seva posició, té la paraula de la diputada Sonia Sierra, del Grup Parlamentari de Ciutadans.

Sonia Sierra Infante

Muchas gracias, señor presidente. Buenas tardes. En primer lugar, quería mostrar mi apoyo a mi compañera Lorena Roldán, que ayer tuvo que aguantar que un *conseller* de Esquerra Republicana le dijera que le gritaba porque se lo merecía. Pues, mire, no, señor Bosch, ninguna mujer se merece que le griten. Y muchas diputadas de este Parlamento estamos hartas ya de actitudes machistas. *(Aplaudiments.)*

Al leer esta moción, lo primero que una piensa es: ¿Pedro Sánchez se la ha leído? ¿Sus compañeros del PSC se la han mandado? ¿De verdad el presidente de España va a hacer una mesa de negociación con los que van a votar a favor de todas estas barbaridades y de insultos a nuestro país? Obviamente, el señor Pedro Sánchez, en su tiempo libre, puede reunirse con quien quiera, pero lo que no puede hacer en nombre todos los españoles es reunirse con un señor que ya no es diputado y, por extensión, tampoco es presidente de la Generalitat. Y muchísimo menos, hacerle reverencias como hemos tenido que sufrir hoy la vergüenza de ver cómo inclinan la cabeza ante un señor que ya no defienden ni a los suyos, que por eso nos montan hoy este numerito, porque le han quitado el acta de diputado y se están dando codazos para ver quién se queda con su puesto.

Miren, lo que hace en esta moción, entre otras cosas, es decir que las decisiones de la Junta Electoral Central y del Tribunal Supremo son un golpe de estado –dicen «judicial», pero golpe de estado, al fin y al cabo. Pues mire, lo que hace la Junta Electoral Central es aplicar un artículo de la LOREG introducido precisamente por el PSOE. Si al señor Pedro Sánchez le parece muy bien que les llamen golpistas a los de su partido, estupendo, pero que deje de humillarnos a todos los catalanes reuniéndose con un señor cuyo triste legado consiste en ir a cortar carreteras en coche oficial con guardaespaldas y una serie de artículos de ínfima calidad literaria que han sido catalogados como supremacistas y racistas por la mayoría de grupos del Parlamento Europeo.

Un señor que ha acabado inhabilitado por desobediencia al no descolgar unas pancartas de la Generalitat. Y decía Valle-Inclán que el esperpento es la mezcla de lo trágico y de lo grotesco. Pues miren, no se me ocurre una definición mejor para lo que está sucediendo en Cataluña: lo grotesco, lo ponen los diputados de los partidos separatistas, y, lo trágico, lo ponemos todos los catalanes, que somos los que llevamos años pagando sus majaderías.

La moción empieza con un clásico: «*El conflicte entre Catalunya i l'Estat espanyol és un conflicte de naturalesa política que només pot ser resolt amb eines democràtiques i per la via del diàleg i la negociació.*» Traduzco: queremos hacer y deshacer lo que nos venga en gana por mucho que estemos malversando dinero público saltándonos las leyes o desobedeciendo las sentencias de los tribunales. Por

cierto, hablan ustedes de herramientas democráticas, y les recuerdo que el poder judicial es uno de los pilares fundamentales en cualquier democracia. El poder judicial es el que garantiza, precisamente, que los gobernantes no puedan hacer lo que les venga en gana. Es decir, es la mejor manera de asegurar que ningún gobierno se va a convertir en una tiranía. Y esa es una de las grandes diferencias entre un estado de derecho y un estado autoritario: que los gobernantes tienen enfrente a otros poderes que les impiden imponer su voluntad. Leyendo su moción, es evidente que para ustedes Montesquieu está absolutamente sobrevalorado y que lo de la división de poderes, pues bueno, es para cuando les viene bien, que no suele ser casi nunca.

Ustedes se creen por encima de las leyes y de la justicia y consideran que solo hay que acatar aquellas sentencias que les son favorables. Y cuando una sentencia no les gusta, vienen, nos montan uno de sus numeritos aquí en el Parlament –eso en el mejor de los casos– o se van a cortar calles, a quemar *containers* y a destrozar negocios. Ustedes en su moción hablan del recorte de derechos civiles y políticos. ¡Lo que tenemos que aguantar! Ustedes hablando de recortes de derechos. Mire, son ustedes los que recortan derechos cuando impiden la libre circulación, día tras día. Ustedes recortan derechos cuando deciden que los diputados de Ciudadanos no podemos ir a según qué municipios e incluso baja una alcaldesa de Esquerra Republicana a decirnos que es que allí no podemos estar. Ustedes recortan derechos cuando impiden que la mayoría de los alumnos catalanes se puedan escolarizar en su lengua materna, algo que no sucede en ninguna parte del mundo, por algo será. Ustedes recortan derechos cuando impiden que Societat Civil Catalana o los jóvenes de S'Ha Acabat! puedan realizar sus actos llegando incluso a la agresión física. Y ustedes recortan derechos cuando impiden que los policías puedan alojarse en hoteles y los expulsen como hizo una alcaldesa de Convergència en Calella.

La verdad es que no esperamos nada de ustedes, porque sabemos lo que son, pero sí que esperaríamos que el presidente de España no nos humille más reuniéndose con este señor que, como digo, no defienden ya ni los suyos.

El president

Diputada...

Sonia Sierra Infante

Muchas gracias.

(*Aplaudiments.*)

El president

Gràcies. En nom del Subgrup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya, és el torn del diputat senyor Alejandro Fernández.

Alejandro Fernández Álvarez

Sí; gràcies, president. Han estès vostès un mantra segons el qual –i ho repeteixen molt sovint– no se'ls permet parlar de tot al Parlament. Doncs bé, aquesta moció exactament amb el mateix contingut i amb els mateixos acords, l'han presentada aproximadament uns set milions de vegades en els darrers dos anys. Un arriba a la conclusió que el problema no és que se'ls permeti parlar del monotema, és que en realitat no saben parlar d'una altra cosa.

Diuen que estan tossudament alçats. Jo, alçats, no els veig massa; ara bé, de tossuts, s'ha de reconèixer que sí. (*Rialles.*) I fins i tot en això són extraordinàriament espanyols o *españolazos*, fent honor a aquella frase tan nostrada de la *moral del Alcoyano*. Diu la llegenda que l'any 1948 l'Alcoyano perdia tretze a zero i que l'àrbitre va xiular la fi del partit. I que els jugadors van començar a protestar enèrgicament perquè no se'ls van donar dos minuts de descompte perquè estaven convençuts que encara podien remuntar el partit. Doncs bé, vostès estan exactament igual. Creuen que encara poden remuntar un partit, tenen *moral del Alcoyano*, però no s'adonen que estan en un monotema que no ens portarà enlloc. Tornin a la realitat d'una vegada.

Gràcies.

El president

Gràcies, diputat. I finalment, per pronunciar-se sobre les esmenes, té un torn de nou la diputada senyora Gemma Geis.

Gemma Geis i Carreras

Bé, agraeixo totes les intervencions. Jo quan estudiava a Montesquieu recordava que parlava del principi de separació de poders, la potestat delegada, la potestat retinguda, com desconfiar dels jutges, com passava la jurisdicció contenciosa d'executar les sentències als jutges i la passava a la jurisdicció administrativa, que encara existeix, i com parlava del concepte de «dissidència revolucionària». Però segurament devia estar a *Matrix* i tot això que vaig estudiar no devia ser real per a vostè.

Quant a les esmenes, doncs, a la diputada Granados també jo li agraeixo el to. El to no cal confondre'l amb la profunditat en la qual cadascú defensa les seves posicions. Nosaltres defensem l'autodeterminació, defensem l'amnistia i, per tant, creiem que hi ha d'haver diàleg, efectivament, però tampoc generar falses expectatives, manca de transparència i creure que aquest conflicte polític que ve de molts anys i que a més a més en les situacions més controvertides no hi han hagut garanties per aplicar-lo, doncs, realment puguí reeixir. Però, en qualsevol cas, nosaltres mai ens aixecarem de la taula del diàleg perquè mai ho hem fet.

En relació al diputat Marc Parés, sap que hem parlat –també ho vaig fer amb la Granados– de les esmenes i sap que estem a prop. Que són matisos, segurament, que no ens hem pogut posar d'acord. Però sí que és veritat que quan vostè parla no li podem acceptar aquests plantejaments, em deia «perquè som, formem part del Govern de l'Estat i, per tant, com que formem part del Govern de l'Estat tenim una responsabilitat». Llavors, si vostè em demana i em diu que està en el Govern de l'Estat i té una responsabilitat, llavors tampoc demani estar a l'altre costat quan legítimament defensem la independència i volem negociar quines condicions i quines garanties, que això no treu que s'hagi d'ampliar.

I en relació als diputats a la diputada Sánchez, en relació al punt cinquè, si posem en context quan es va redactar la moció, feia referència a la taula de diàleg que hi va haver entre els grups independentistes i el president Torra i les entitats, que van marcar quines havien de ser les condicions perquè el president Torra pogués anar en representació d'aquests grups i aquestes entitats. I van fixar autodeterminació i amnistia. Estava pensat en això. I això no vol dir que, efectivament, el dret a l'autodeterminació tingui un consens d'un vuitanta per cent a la societat catalana i, per tant, s'hagi de treballar a favor d'aquest consens.

El president

Gràcies, diputada. (*Aplaudiments. Susanna Segovia Sánchez demana per parlar.*)
Digui'm, senyora Segovia.

Susanna Segovia Sánchez

Per demanar votació separada. Per demanar, per una banda, el punt 5 i, per una altra, els 2, 4, 6 bis i 8.

El president

Que es poden votar conjuntament en aquest segon bloc?

Susanna Segovia Sánchez

Sí.

El president

Val. Alguna petició més? (*Pausa.*) De votació separada? Interpreto que no.
(*Pausa llarga.*)

Bé, passem a la votació.

Votem primer el punt número 5 de la moció. El punt número 5.

Comença la votació.

El punt número 5 ha estat rebutjat per 63 vots a favor, 64 en contra i 4 abstencions.

Votem ara el bloc que componen els punts 2, 4, 6 bis i 8.

2, 4, 6 bis i 8.

Comença la votació.

Aquests punts han estat aprovats per 67 vots a favor, 57 en contra i 7 abstencions.

I votem ara la resta de la moció.

Comença la votació.

La resta de la moció ha estat aprovada per 74 vots a favor, 57 en contra i cap abstenció.

Moció subsegüent a la interpellació al Govern sobre la formació professional

302-00185/12

Passem ara al següent punt de l'ordre del dia, que és la Moció subsegüent a la interpellació al Govern sobre la formació professional, presentada pel Grup Parlamentari de Ciutadans. (*Remor de veus.*) Per exposar-la té la paraula el diputat senyor Martí Pachamé.

(*Pausa. Remor de veus.*)

Martí Pachamé Barrera

President, diputats i diputades..., també voldria agrair l'assistència de les entitats vinculades a la formació professional dual que avui ens acompanyen. Aquesta moció l'hem dividit en dues parts: una, sobre la millora de la formació i del mercat laboral, i una altra, sobre la formació professional dual en concret. La motivació d'aquesta moció és perquè estem molt preocupats per la manca d'expectatives laborals del nostre jovent i de certs col·lectius en ampliabletat complicada, com els alumnes amb necessitats educatives especials o els aturats majors de 45 anys, per facilitar el seu reciclatge i recapacitació professional.

L'atur entre aquests col·lectius és colpidor, i, el que és pitjor, estructural. En la interpellació precedent els feia avinent que el mercat de treball no deixa de ser un mercat clàssic, on es troben l'oferta i la demanda. El problema d'aquest mercat és que és molt imperfecte, donat que existeix un efecte d'informació asimètrica. Els agents econòmics que s'hi troben –treballadors i empreses– no tenen la informació necessària per prendre les decisions correctes i racionals. Aquest desequilibri és molt més evident entre la població juvenil, que accedeix per primer cop al mercat de treball. La confluència entre aspectes de motivació personal –de vocacions i de sortides professionals ajustades a aquests desitjos– i no saber en quins mercats –locals, nacionals o internacionals– poden trobar alternatives per a les seves eleccions, és molt arriscada. Les empreses tampoc ho tenen fàcil, doncs en moltes ocasions no troben en el mercat de treball els professionals que necessiten i han d'anar a buscar-los a altres mercats.

Hem presentat, doncs, un ventall de propostes que incrementen la informació de disposició del jovent perquè pugui prendre les seves decisions vitals, de formació i professionals, en el menor risc possible. Ho hem fet tenint present l'àmbit que creiem que és el nostre natural, l'europeu, doncs creiem que el nostre futur ha de ser la Unió Europea, i deixar de banda, d'un cop per sempre, aspiracions i reivindicacions de flaire feudalitzant. Hem de preparar els nostres fills per als importants reptes que tenen per endavant. No són nous, totes les generacions n'hem tingut. La diferència ara és la velocitat a la que es produeixen els canvis. Per això, els hem de preparar per ser més flexibles que mai. No hem de tenir por del futur, sols ens hem de preparar adequadament.

El que és segur és que el domini dels idiomes serà imprescindible. Hauríem de preocupar-nos del que de veritat necessiten els nostres fills i el que demanen les empreses: un bon nivell d'anglès. Hem d'assegurar el domini del català, però també el de l'espanyol, l'anglès i el xinès com a mínim. Hauríem de treballar perquè els nostres joves tinguessin igualtat d'oportunitats a l'hora d'aprendre un idioma, i no sigui –com ara és– una qüestió de capacitat econòmica.

L'altra part de la moció està dedicada a la formació professional dual. En aquest cas, reconeixent que hi ha una certa oferta en el nostre sistema educatiu, la considerem del tot insuficient. Reconeixem l'esforç esmerçat en l'oferta de formació professional tradicional, però pensem que l'alternativa de la formació professional dual és molt millor, per diversos motius. Sabem que els joves reconeixen que l'actual sistema educatiu no els prepara adequadament per trobar feina, i ho saben perquè constaten a la seva pell el fracàs d'aquest model: la taxa d'atur a Catalunya, igual que a tot Espanya, és del tot inassumible. Ho hem de reconèixer, sols així podrem posar-hi entre tots solucions.

També sabem que, per altra banda, el 85 per cent de les empreses té moltes dificultats per trobar certs perfils per als llocs de feina molt concrets. És un handicap el nivell d'anglès tan baix, i que no els hi arriben estudiants formats amb perfils especialitzats com la logística o les STEM. Sabem que altres països europeus han apostat descaradament, sense complexos, per la formació professional dual i són casos d'èxit. Sabem que fa molts anys que s'han posat en pràctica aquests tipus de formació i que tenen uns índexs d'ocupabilitat i de reconeixement social elevadíssims, en aquells països on s'aplica: Alemanya, França, Àustria, per posar uns exemples. El resultat sempre és el mateix, un èxit; un èxit que pot ser aplicable a tots els col·lectius i a tot el territori. Cal, això sí, donar-li l'embranchida institucional necessària.

La globalització ens porta a un escenari en el que haurem de sortir de la nostra zona de confort cada cop amb més freqüència, i acceptar riscos en la nostra vida professional. Hem de preparar el nostre jovent per competir dins un mercat globalitzat de talent. Per això, hem demanat, entre altres, el desplegament efectiu de la Llei 10/2015, de formació i qualificació professionals, i de l'Agència Pública de Formació i Qualificacions Professionals. També hem demanat d'intensificar la col·laboració amb les empreses, sense les quals la formació professional dual no pot incrementar la seva oferta formativa; d'augmentar la informació sobre la formació professional dual; de promoure l'intercanvi i el desenvolupament d'experiències formatives a la resta de comunitats espanyoles i a la Unió Europea. El mercat que han de tenir a l'abast els nostres joves ha de ser el més ampli possible.

Li varem demanar al conseller que declarés l'estat d'emergència educativa, perquè creiem que si hi ha una batalla en la que ens hem d'implicar és precisament aquesta, és fer-ho tots plegats i amb una visió estratègica, és precisament pel que hem de lluitar. En definitiva, lo que demanem és *facta, non verba*.

Gràcies.

(Aplaudiments.)

El president

Gràcies, diputat. Per defensar les esmenes presentades té la paraula en primer lloc, i en nom del Grup Parlamentari Socialistes i Units per Avançar, la diputada senyora Esther Niubó.

Esther Niubó Cidoncha

Bé; gràcies, president. Conseller, diputats i diputades, bona tarda. Ciutadans presenta avui una moció sobre l'FP, un àmbit que no ens cansarem de repetir que és estratègic per al país, que és determinant, no només per garantir aquella formació especialitzada que és de qualitat, com una eina de progrés, d'ocupabilitat, sinó també per prevenir la desocupació en nivells de baixa qualificació, per prevenir l'exclusió social i també fomentar la igualtat d'oportunitats.

Des d'un altre àmbit, també pot ajudar a reforçar la reactivació econòmica o el canvi a un model productiu molt més basat en el coneixement, en la digitalització, però també, i en un altre àmbit que segurament en aquest text no surt, per millorar el reconeixement de l'experiència laboral; l'acreditació de qualificació professional de moltes persones que, després de tota una vida treballant, doncs, no la tenen, i que en el moment que perden la feina en una edat avançada, per tal de tornar a integrar-se al mercat laboral els és molt necessari.

Per tant, dir que és evident que la formació professional té moltes perspectives diferents, des del món de l'empresa, de l'ensenyament, però ens ha donat la sensació que la proposta que avui presenta Ciutadans està molt o massa enfocada al món de l'empresa i del mercat. És una concepció molt liberal que nosaltres, doncs, en aquest cas, no acabem de compartir. Compartim, això sí, que especialment en la formació professional cal reforçar els lligams entre centres educatius i també el món de l'empresa, així com també amb els agents socials al territori, l'Administració municipal, i tot això per treballar conjuntament en l'elaboració d'un mapa d'oferta formativa. També un informe de necessitats formatives de qualificació, que aprofitem per instar novament a elaborar-lo; fa anys que ho estem demanant i no aconseguim que aquest Govern ho faci realitat.

Però també entenem que cal regular, com defensem en una altra esmena, els drets i els deures de les persones en pràctiques, dels aprenents de les empreses, per evitar precisament aquests abusos en la relació laboral. I també les condicions que han de garantir les empreses als centres formatius; per exemple, regular la figura del tutor d'empresa o el tutor de l'empresa per a cada alumne. Però, curiosament, aquesta esmena, doncs, no se'n ha acceptat. Potser la regulació, el control, la garantia de drets per evitar aquest abús laboral, doncs, no acaba d'agradar a Ciutadans. De fet, parla poc d'aprenents, parla poc d'estudiants, parla bastant de mà d'obra. Potser el liberalisme era això.

Sobre el tema de llengües, havíem presentat una esmena en la línia de reforçar les competències lingüístiques en general, l'aprenentatge d'una tercera llengua al sistema educatiu, però afegíem de manera específica l'FP. L'FP no és un ensenyament obligatori i, per tant, dèiem: «En aquells cicles que exigeixin el domini d'una llengua estrangera per continuar la formació, especialment, o la inserció laboral en el sector», com poden ser la química, la informàtica, entre moltes d'altres. Però tampoc se'n ha acceptat, i aquí no entenem per què no veuen que cal adaptar la formació a les necessitats de cada cicle, no?, a cada territori, a cada cicle formatiu. És difícil voler aplicar el trilingüisme al cicle d'Agràries, o si, potser, als alumnes que fan Hoteleria o Turisme a la costa gironina potser haurien de reforçar més el francès que no l'anglès. Per tant, reforcem, sí, aquestes competències lingüístiques, però fem-ho adaptant-nos a les necessitats del territori i a les necessitats de cada cicle, amb flexibilitat i també criteri pedagògic.

Entrant després en la formació dual, insisteixen en el desplegament de la llei del 2015, la Llei d'FP i de qualificació professionals, que aprofitem novament per denunciar que no s'ha desplegat. Hi ha hagut una manca d'ambició d'aquest Govern, una manca de diligència per desplegar una llei de fa cinc anys, que va ser aprovada amb un gran consens, i a més a més per impulsar un model d'FP que és clau per al futur del país.

Però és que ni tan sols l'Agència Pública de Formació i Qualificació Professionals, que havíem pactat en aquesta legislatura que estaria al maig de l'any passat. I vostès ara acorden pactar-la i acordar-la d'aquí a *nou* mesos. Ens ha sorprès molt, perquè una agència que havia d'estar el 2016, que vam pactar en aquesta legislatura que la tindríem al maig, ara vostès pacten que la tindrem d'aquí a nou mesos. Ves a saber on estarem, d'aquí a nou mesos. Per tant, quin govern incompetent i també quina oposició, la seva. Per tant, nosaltres en aquest punt ens abstindrem.

Parlen d'universalitzar l'FP dual. Nosaltres havíem presentat una esmena que demanava destinar els recursos necessaris per impulsar aquest increment de l'oferta pública i, a més a més, dèiem que aquesta ampliació es fes prioritzant l'oferta pública. Això ja sabem que no els agrada, per això tampoc ho han acceptat, però entenem que això sí que és també lluitar contra la segregació.

I, d'altra banda, doncs, posar en relleu la importància del professorat que busca temps d'on no n'hi ha per fer de prospector. Doncs que també tingui un complement retributiu que no sempre té.

Dir que ens abstindrem en el punt en què demanen una plataforma d'FP dual a totes les comunitats autònomes. De fet ja existeix, el ministeri la té: todofp.es.

I dir també que votarem en contra de bonificar les empreses per tenir estudiants en formació, però, en canvi, a favor de les bonificacions a col·lectius amb dificultats per accedir al mercat laboral. Entenem que això sí que és fomentar la formació professional i, per això, calen recursos, que aquests pressupostos, doncs, no contemplen.

I, per tant, acabar per subratllar l'estat agònic d'aquest Govern, que ha fet un balanç lamentable, entre el qual figura aquest endarreriment i manca d'ambició i diligència per impulsar la formació.

Gràcies.

El president

Gràcies, diputada. En nom del Grup Parlamentari Republicà, té la paraula el diputat senyor José Rodríguez.

José Rodríguez Fernández

Gràcies, president. Primer de tot agrair la feina que ha realitzat el meu company, el Jordi Albert, que ha sigut el diputat que, de fet, ha portat la negociació i tota la feina bruta del... –«bruta» en el sentit de «dura»–, i d'aquesta moció complexa i llarga, i excusar-lo, perquè ha tingut un imprevist personal que li impedeix estar en aquest hemicicle, i jo intentaré suplir-lo de la millor manera possible, però la feina de veritat d'aquesta moció, per part del Grup Republicà, l'ha portat al meu company.

Vull dir una cosa primer, hi ha molts punts que els hi votarem a favor, bàsicament perquè hi ha punts que està fent ja el Govern. N'enumeraré uns quants. Per exemple, quan vostè demana que el portal Feina Activa pugui ser compartit, ja aquest portal genera un fitxer XML, que és un format de compartició de fitxers a internet –jo vinc d'aquesta professió i n'entenc–, i ho pot utilitzar i l'estan utilitzant molts altres cercadors, qualsevol cercador –els que vostè ha anomenat o qualsevol altre– el pot demanar i el pot tenir diàriament i tenir l'oferta formativa de Feina Activa.

Sobre el tema de jornades d'orientació a estudiants de quart d'ESO, per exemple, no només les estem fent, sinó que les volem fer millor. Ara mateix hi ha una delegació del Departament d'Ensenyament, del Departament de Treball i de diverses empreses a Lió, al Saló d'Ensenyament de Lió, que és un saló d'excel·lència en aquest tipus d'orientació professional per a estudiants de secundària.

També ens demana que apliquem els eixos de l'European Employment Strategy. Ja estan subsumits dins de l'Estratègia catalana per a l'ocupació, tant en l'àmbit de l'orientació professional, de la qualificació professional, del foment de l'ocupació, de l'aplicació de la Garantia Juvenil. I aquí vull incidir en un punt d'excel·lència, el programa Noves Oportunitats, per a joves que estan en situació d'exclusió social, de risc, amb alt nivell de vulnerabilitat; és un programa d'excel·lència que està funcionant molt bé, precisament, amb els joves més vulnerables, i això ho estem fent, ho està fent aquest Govern. Per tant, li votarem a favor tota aquesta demanda que s'apliqui l'European Employment Strategy. Per què? Perquè forma part del que ja creu aquest Govern.

També el tema d'afavorir la mobilitat, el votem a favor, però sempre dins del marc de la negociació col·lectiva; no hem d'oblidar que no podem suplir el paper que han de fer els agents socials.

També estem d'acord en la lluita contra la pobresa dels treballadors, però aquí crec que es fa una trampa. La pobresa dels treballadors..., és a dir, avui tenir feina i ser pobre no és culpa del Govern de la Generalitat ni de manca de política del Govern de la Generalitat. Hi ha hagut dues reformes laborals o dos cicles de reformes laborals, hi ha hagut una crisi per una bombolla immobiliària, hi ha una legislació laboral espanyola que fomenta una contractació temporal i de baixos nivells salarials, i això, per molt que fem des de la Generalitat o des del Govern de Catalunya, o, fins i tot, des de les administracions locals, això, aquesta llosa, la tenim a sobre, i es diu legislació laboral espanyola.

Clar, en la moció entenc que no hi entri, perquè és oposició a la governabilitat, i el seu model és diferent al nostre, però, aquí hi ha un problema, i és veritat. I des del Govern de la Generalitat es vol fer i s'impulsa..., i per això li votem a favor tota aquesta lluita contra la pobresa. Doncs, tenir un salari de referència català, un salari mínim de referència català pactat amb els agents socials, treballar des de la negociació col·lectiva perquè els salaris d'aquest país siguin més dignes, i treballar des de la inspecció. Això s'està fent, el compromís del conseller El Homrani és clar en aquest sentit.

També ens demana el desplegament de la Llei de la FP. I és cert, nosaltres creiem que, abans d'acabar aquesta legislatura, l'Agència de Formació i Qualificació Professional ha d'estar funcionant; i per això votarem a favor d'alguns aspectes de la FP dual. Tenim dos consellers que són els consellers que més creuen en la unificació dels sistemes de la formació professional. Hi estan apostant, els seus equips estan en marxa i voldran treballar en aquesta línia.

No entenem el rebuig a algunes de les nostres esmenes a la moció. Per exemple, que es demana que... –coses que realment es fan i ens les rebutja–, com, per exemple, ens demana que el *Butlletí de joves i mercat de treball*..., es fa trimestralment, però bé. També ens demana que creem un altre grup de Consell Nacional de Dones; ja hi ha un grup de joves a Empresa i Economia, per tant, no ho acabem d'entendre.

I una última cosa –sigui com sigui sempre tenen les seves obsessions–, avui no ha parlat de «xiringuitos», no ha parlat de TV3, però ens ha parlat un altre cop d'anar en contra la immersió, de forma indirecta. Sap quina és la millor opció en aquest país per accedir a un lloc de treball quan una persona neix, com jo, en un barri on tothom parla castellà i de família que només parlem en castellà? La immersió lingüística. Jo no estaria en aquest Parlament sense aquesta.

Gràcies.

(Aplaudiments.)

El president

Gràcies, diputat. En nom del Grup Parlamentari de Junts per Catalunya, té la paraula el diputat senyor Lluís Font.

Lluís Font i Espinós

President, diputades i diputats... Si tinc temps m'agradaria comentar cinc qüestions, però abans els voldria explicar amb quin ànim afronto aquesta moció. Estic content, perquè abans una diputada de Ciutadans ens ha fet un elogi. M'ha dit que era grotesc, i m'he sentit un personatge de Goya o de les *Goyescas* d'Enrique Granados, i això és un *chute* per afrontar el tema que ara ens ocupa. (*Remor de veus*.)

Bé, m'agradaria començar agraint al diputat Martí Pachamé la seva bona disposició de sempre per acordar, per buscar punts..., anava a dir «de convergència» (*rialles*), satisfactoris per a tothom. En segon lloc, al diputat Jordi Albert, perquè ha estat el ciment que ha permès que un conjunt de grups coincidís, i al diputat José Rodríguez perquè ha afrontat aquest tema a l'últim moment també amb aquest ànim. Jo crec que aquest és l'esperit que alguna vegada se'ns ha dit, i que la diputada Eva Granados abans hi apellava, de buscar solucions a temes concrets.

Dit això, m'agradaria ja entrar en la qüestió. Crec que un dels temes que planeja al damunt d'aquests problemes que ens ocupen és la, a vegades, difícil relació entre el treball i l'educació, entre la lògica del món productiu de les empreses i allò que és propi del sistema educatiu. I aquí hi ha dos perills contraposats i dolents tots dos. Un, des del món de l'educació pensar que els nostres estudiants, a la manera rousseauiana, són els bons salvatges als quals hem d'aïllar de la relació perversa amb entitats que busquen finalitats que són contradictòries amb l'educació. En tot cas, si això es produís, el que hem de fer és ajudar-los a pensar, a raonar, a anar al fons de la qüestió, no aïllar-los d'aquests contextos, perquè aquesta relació, que ja s'intueix, és bona i pot ser afavoridora. Però l'altre extrem tampoc és positiu, pensar que el sistema educatiu i la formació professional és un simple apèndix del sector productiu, i per tant, que ha d'estar a mercè de les contingències, de les coses més..., del moment concret.

Cal una perspectiva, cal formar en clau de present i de futur, i per tant, hem de trobar la manera de, com diuen en castellà, *aunar voluntades*, fer que la lògica més pragmàtica, més de construir riquesa, del món de l'empresa, de fer possible el treball, i la lògica educativa que és de present i de futur i que pensa en el talent, trobin un punt de trobada sense renunciar ningú a res. Crec que fins que no trobem el to apropiat en aquest binomi, hi insisteixo, treball-educació, no acabarem afrontant de debò i a fons les qüestions com les de l'FP dual.

En segon, o en tercer lloc, aquesta moció planteja la qüestió de l'orientació educativa. L'orientació educativa no és purament organitzar activitats en cursos concrets. Jo crec que és un procés d'acompanyament dels estudiants, dels alumnes, que posi en valor les pròpies habilitats, les competències, el talent múltiple, les capacitats diverses de cadascú. D'altra banda, la lògica de l'ocupació present i futura, i també els valors d'una persona que el configuren com a persona, i ajudar a cadascú a dur les regnes de la seva existència i a afrontar la vida des de les pròpies premisses. No és una acumulació de tècniques, no és simplement, en moments concrets de la formació, passar un test, i a partir d'allà extrapolar decisions de futur, sinó que és una manera d'educar els nostres joves.

I aquí hem de reconèixer que tenim un punt de fuga al sistema educatiu. Entre els quinze i els divuit anys hi ha una part dels alumnes que s'escapen del sistema convencional, que deixen els estudis, que no culminen, i això queda reflectit en els índexs d'abandonament escolar prematur. I aquí la formació professional hi té una resposta. No exclusivament; novament anem al dilema treball i educació: hi ha tesis que diuen que un model productiu basat en poca formació a l'hora de contractar persones afavoreix i incentiva aquest abandonament. Per tant, un treball conjunt del sector productiu, sector empresarial i el sector educatiu, on l'FP ocupa la centralitat.

En quart lloc, m'agradaria reconèixer la feina que la consellera Irene Rigau, en altres èpoques, va fer impulsant l'FP dual. Estic molt content del consens actual sobre el tema, però els *viejos rockeros* que vàrem viure situacions de fa uns anys hem de reconèixer que llavors era relativament impopular, que hi havia desconfiança, que es pensava que era mà d'obra barata i que allò pervertia el model. Per tant, encantats que ara sigui de consens, ens sembla que és una gran opció, i per tant, hem de trobar les maneres de fer-ho avançar.

Moltes gràcies.
(Aplaudiments.)

El president

Gràcies, diputat. En nom del Grup Parlamentari de Catalunya en Comú Podem, i per fixar la seva posició, té la paraula la diputada senyora Concepción Abellán.

Concepción Abellán Carretero

Gràcies, president. Diputat Martí, podríem estar d'acord amb els criteris orientadors i els enunciatos de les propostes, però la majoria de mesures són poc concretes

i demostren poc coneixement en l'àmbit educatiu. En la interpellació parlava d'un sistema educatiu obsolet, i estem d'acord en què es requereix una revisió. Però en fer propostes, oblideu el que diuen els professionals i els estudiants: cal una revisió general del model educatiu, i sobretot, revertir la manca de recursos.

I precisament, aquesta manca de recursos és la que hem volgut paliar en la negociació de pressupostos, acordant el desplegament de l'Agència de Formació Professional de Catalunya per desenvolupar polítiques d'orientació efectiva i una major projecció pública de la seva oferta i dels èxits formatius i d'inserció laboral.

En l'àmbit laboral proposeu mesures com la d'impulsar la transparència salarial o la selecció de personal per evitar discriminacions per motius de sexe o edat, que compartim, però recordem que ja existeixen mecanismes contra la discriminació, i creiem en la necessitat de fer mesures més concretes i valentes, que vagin a l'estructura, reforçant l'educació en matèria d'igualtat i equitat, i no debatrem mesures que tracten el tema per sobre.

També heu plantejat impulsar mesures per substituir les persones que estan de baixa, per no interrompre l'activitat. De veritat creuen que això ajudarà la finalitat que persegueixen de la conciliació? Dona la sensació de que tenen un gran desordre de conceptes i estan buscant com imposar un model liberal disfressat de millores per als treballadors i treballadores.

Sobre les bonificacions. Proposeu transferències de diners públics a les empreses, és a dir, que la ciutadania sigui qui financi els treballadors i treballadores; quan el concepte de l'FP dual hauria de ser el de la negociació i col·laboració entre el món educatiu i empresarial, és a dir, amb la corresponsabilitat de les empreses.

Però centrant-nos en l'FP dual, tal com diuen els que estan dia a dia formant els nostres joves, el sistema educatiu pateix un greu problema d'orientació acadèmica i professional, i és per aquí per on haurien d'anar les propostes. Aquest és el veritable problema, que no es soluciona amb el que presenteu, com per exemple, una campanya informativa per cercar feina o les jornades informatives per donar a conèixer les diferents fires d'ocupació. Els recordo que moltes de les propostes que formulen estan recollides en l'Estratègia catalana de formació i qualificació professional i en el document de bases per al model català de l'FP dual, resultat d'un procés de negociació dut a terme l'any 2019. Per tant, no ens venguin suposades millores educatives quan el que estan fent és parlar d'un model laboral on els nostres joves són tractats com a recursos precaris al servei del mercat i la producció.

I m'agradaria fer dos apunts al Govern. Esperem que executi amb rapidesa l'acord de desplegar l'Agència de Formació Professional. I recordar que seguim esperant la creació de l'Agència d'Avaluació que va anunciar el 2018 el conseller Bargalló, ja que aportaria elements importants per a les millores que es proposen i que compartim en línies generals.

Parleu d'universalització de l'FP dual, però, com ja he dit, ho fan sense atendre les demandes dels professionals que hi treballen i que diuen que fa falta resoldre els problemes estructurals de l'FP, com la manca de places públiques i d'inversió. En la interpellació es van sentir moltes xifres, però es van descuidar de mencionar-ne una de molt important, i és que som la zona d'Europa més infrafinançada en educació. Estem d'acord en que s'han de resoldre els problemes de base, però demanem que sigui escoltant la comunitat educativa, ja que, com diuen, pot ser contraproduent, per exemple, universalitzar un model en un mercat laboral ja de per si precaritzat, que és incapaç de generar estructures formatives a les empreses i pot precaritzar encara més els estudiants.

Per acabar, convidem els grups parlamentaris que practiquin el seu exercici d'escoltar la comunitat educativa i exigim al Govern que, per a qualsevol reforma legislativa, escolti els professionals i sindicats, que no entenen per què s'està intensificant la promoció de l'FP dual sense cap mena de valoració del model. Si volem que les

coses es facin bé, compteu amb qui hi treballa dia a dia, aixecant a pols un sistema educatiu actualment deficient i obsolet.

Gràcies.

El president

Gràcies, diputada. En nom ara del Subgrup Parlamentari de la CUP - Crida Constituent, té la paraula el diputat senyor Carles Riera.

Carles Riera Albert

Gràcies, president. Des de l'escó. Mirin, nosaltres responem aquesta moció de Ciutadans fent una defensa aferrissada de la formació professional pública; una formació professional pública que avui, des del nostre punt de vista, està en perill real de desmantellament per les polítiques del Govern de la Generalitat.

I en aquest marc..., precisament, en aquest marc de desmantellament –precisament–, en lloc d'augmentar els recursos, de fer una inversió important i qualificada en la formació professional pública, el que fem és proposar un model de formació dual, del qual el Grup de Ciutadans es fa ressò en la seva moció, que, en primer lloc, hem de veure que no encaixa amb lo que és l'estructura productiva de Catalunya. És un procés o model copiat, traslladat literalment, i que no encaixa amb l'estructura productiva de Catalunya. D'altra banda, no garanteix de cap manera una supervisió i una avaluació efectiva dels espais formatius, dels espais en pràctiques, en els quals les alumnes o els alumnes de formació professional desenvolupen la seva formació pràctica en les empreses. D'altra banda, no garanteix en absolut la formació global, la formació integral, que una persona necessita des del punt de vista professional per entrar en competències globals en el mercat de treball, i el redueix a una formació molt especialitzada i molt específica, difícilment traslladable fora d'aquella empresa en particular. I, per últim, suposa una reducció dràstica i important de tot allò que necessita la formació pública, que és un augment de recursos, un augment de docents i capacitar-la per poder oferir aquesta formació pública, aquesta formació integral, i liderar –liderar– des dels centres públics lo que són les pràctiques en els centres productius.

D'altra banda, també veiem en aquesta moció que es fa ressò d'iniciatives que hem vist des del Govern per tal de trencar lo que és l'espai de la formació professional pública, traslladar-ne una part fora del Departament d'Educació i, així, facilitar el que seria en el futur una privatització, en mans d'agents diferents a l'educació, de l'oferta professional.

Mirin, escoltin: escoltin els sindicats, escoltin la comunitat educativa, facin cas als sindicats i estiguin atents i atentes a la resposta sindical que, per exemple, la setmana vinent hi haurà al nostre país en defensa de la formació professional pública. Crec que és la nostra missió, la nostra obligació, escoltar els sindicats, escoltar la comunitat educativa, a la comunitat docent, i traslladar aquí les seves reivindicacions.

I, òbviament, tampoc podem votar a favor d'un nou intent de separar la formació professional, de ser també un escenari –com ho han de ser tots en el país– de la normalització lingüística de la nostra llengua.

Gràcies.

El president

Gràcies, diputat. En nom ara del Subgrup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya, té la paraula el diputat senyor Daniel Serrano.

Daniel Serrano Coronado

Gracias, presidente. Nosotros compartimos plenamente el sentido de la moción. Una moción que va encaminada a buscar mejoras en el acceso al mercado laboral de los jóvenes a través del sistema educativo y, muy especialmente, a través de la FP dual mediante diversas mejoras; mediante campañas informativas en la educación secundaria obligatoria sobre cómo buscar empleo; mediante la actualización

periódica de informació sobre la situació del mercat laboral per a menors de vinticinco anys; també, i per a nosaltres molt molt interessant, mitjançant la millora i profundització de la FP dual, de manera que puguem aconseguir no tan sols reduir l'abandonament prematur d'aquest tipus de joves que opten per aquest tipus d'estudis, sinó també per millorar la seva formació, de manera que puguem garantir que aquests joves tinguin un futur professional dins del mercat laboral. També ens sembla molt positiu el fet de que es puguin concedir bonificacions per l'accés a persones amb dificultats a l'hora de reincorporar-se al mercat laboral i que, per les seves especials circumstàncies, tinguin dificultats per trobar una nova oportunitat; a través de la FP dual busquen aquesta nova oportunitat.

En definitiva, creiem que és una bona moció, que busca millores substancials en l'accés al mercat laboral a través del sistema educatiu en general, i per això li donarem suport.

Moltes gràcies.

El president

Gràcies, diputat. I, finalment, per posicionar-se sobre les esmenes, té la paraula de nou el diputat senyor Martí Pachamé.

Martí Pachamé Barrera

Bé, primer de tot, donar les gràcies a tots els grups que han enviat esmenes. Destacar sobretot la bona predisposició dels diputats Jordi Albert i Esther Niubó per negociar-les, i les transaccions que hem acabat formalitzant.

Jo diria, respecte al que s'ha dit aquí, que repetíeu que... Tal com he acabat, he acabat amb «*facta, non verba*», no?; i, clar, dir-ho aquí que és el «palau del *verba*», doncs és una miqueta dur, però el que he sentit –i, sobretot, en algunes intervencions– és molt de *verba* i poc de *facta*; molt poc, eh? La veritat és que es fa molt poca cosa, i el que vol el nostre jovent, el que volen els menors de vint-i-cinc anys, són molts fets; menys paraules i més fets.

La veritat és que jo soc molt pragmàtic. No sé si aquesta etiqueta existeix en algun lloc, però bé, al final la qüestió és que hi ha molta gent que està a l'atur, que hi ha moltíssima gent que està a l'atur i té menys de vint-i-cinc anys, i que és cert que hi ha molts programes i hi ha molta *verba*, però lo cert és que no s'aconsegueix reduir l'atur dels menors de vint-i-cinc anys, i el que nosaltres estem donant aquí són una sèrie d'alternatives, una sèrie de propostes, que van encaminades a aconseguir reduir aquestes taxes tan importants.

I ho fem mitjançant una sèrie de propostes sobre un model que és un model d'èxit a molts països europeus, que profunditza en un element que pot ser que no sigui el model productiu català, però és un model que ja existia aquí fa molt temps: l'aprenent. L'aprenent aquí ha sigut, pràcticament, i des de molts aspectes, una cosa molt similar al que s'està parlant aquí en la formació professional dual, i és un model que és ben català. Jo mateix soc producte d'aquest model. Jo he fet formació professional i jo he sigut, he estat aprenent en molts oficis i, bé, considero que la formació professional i, en certa manera, és –des del punt de vista personal– és una forma de tornar-li tot el que m'ha donat i el que va significar per a mi. La formació professional per a mi va ser una oportunitat, i així ho vull deixar dit també.

Moltes gràcies.

(Aplaudiments.)

El president

Gràcies, diputat.

Hem cridat a votació.

(Susanna Segovia Sánchez demana per parlar.) Sí..., senyora Segovia.

Susanna Segovia Sánchez

Sí president, votacions separades. Jo l'hi demano per blocs, a veure si és possible. D'una banda, 1.5, 1.10, 2.2, 2.4.4.

El president

1.5, 1.10, perdó...

Susanna Segovia Sánchez

2.2...

El president

2.2, sí...

Susanna Segovia Sánchez

2.4.4. I per una altra banda: 1.4, 1.6.5, 1.7, 1.11, 2.3, 2.5... Ja.

El president

Diputada, crec que ens estalviarem temps si ho votem separatament tot, perquè crec... tenia altres peticions que no concordaven amb aquestes. Entenc que la senyora Niubó m'anava a dir exactament el mateix, per tant.

Susanna Segovia Sánchez

Punts, subpunts i...

(Remor de veus. Carles Riera Albert demana per parlar.)

El president

Sí, sí, senyor Riera.

Carles Riera Albert

Gràcies, president. En aquest sentit era per si facilitava una mica la tasca del Ple. Per part nostra, tot el punt 2 es pot votar conjuntament. Tots els subpunts relatius a l'1.6, també. I, la resta sí, per separat.

El president

Hi ha diputats de diferents grups que fan que no amb el cap. Per tant... *(Anna Caula i Paretas demana per parlar.)* Sí, senyora Caula.

Anna Caula i Paretas

Per demanar la votació separada, la veritat és que és molt complexa per la subdivisió dels diferents punts. Per tant, seria, perquè quedés molt clar i no ens trobem com altres situacions, punts, subpunts i lletres adjuntes. Em sap greu, però no hi ha manera.

El president

D'acord.

Comencem, doncs, pel principi i votem el punt 1. Punt 1.1.

Comença la votació.

El punt 1.1 ha estat aprovat per 63 vots a favor, 60 en contra i 4 abstencions.

Passem a votar el punt 1.2.

Comença la votació.

Aquest punt ha estat aprovat per 123 vots a favor, cap en contra i 4 abstencions.

I votem ara el punt 1.3.

Comença la votació.

El punt 1.3 ha estat aprovat per unanimitat: 129 vots a favor cap en contra i cap abstenció.

Votem el punt 1.4.

Comença la votació.

El punt 1.4 ha estat aprovat per 121 vots a favor, 8 en contra i cap abstenció.

I votem ara el punt 1.5.

Comença la votació.
El punt 1.5 ha estat rebutjat per 58 vots a favor, 64 en contra i 7 abstencions.
I votem ara el punt 1.6.
Comença la votació.
El punt 1.6 ha estat aprovat per 125 vots a favor, cap en contra i 4 abstencions.
I votem ara el punt 1.6.1.
Comença la votació.
Aquest punt ha estat aprovat per 125 vots a favor, cap en contra i 4 abstencions.
I votem ara el punt 1.6.2.
Comença la votació.
Aquest punt ha estat aprovat per 125 vots a favor, cap en contra i 4 abstencions.
I votem ara el punt 1.6.3.
Comença la votació.
Aquest punt ha estat aprovat per 125 vots a favor, cap en contra i 4 abstencions.
I votem ara el punt 1.6.4.
Comença la votació.
Aquest punt ha estat aprovat per 125 vots a favor, cap en contra i 4 abstencions.
I votem ara el punt 1.6.5.
Comença la votació.
Aquest punt ha estat aprovat per 117 vots a favor, 7 en contra i 4 abstencions.
I votem ara el punt 1.7.
Comença la votació.
El punt 1.7 ha estat rebutjat per 40 vots a favor, 89 en contra i cap abstenció.
I votem ara el punt 1.8.
Comença la votació.
El punt 1.8 ha estat aprovat per unanimitat: 129 vots a favor, cap en contra i cap abstenció.
I votem ara el punt 1.9.
Comença la votació.
El punt 1.9 ha estat aprovat per 129 vots a favor, cap en contra i cap abstenció.
I votem ara el punt 1.10.
Comença la votació.
Aquest punt ha estat rebutjat per 57 vots a favor, 61 en contra i 11 abstencions.
I votem ara el punt 1.11.
Comença la votació.
Aquest punt ha estat aprovat per 121 vots a favor, 7 en contra i cap abstenció.
Votem ara el punt 2.1.
Comença la votació.
Aquest punt ha estat aprovat per 108 vots a favor, 4 en contra i 17 abstencions.
Votem en el punt 2.2.
Comença la votació.
El punt 2.2 ha estat aprovat per 118 vots a favor, 4 en contra i 7 abstencions.
I votem ara el punt 2.3.
Comença la votació.
El punt 2.3 ha estat rebutjat per 40 vots a favor, 72 en contra i 17 abstencions.
I votem ara el 2.4.
Comença la votació.
El 2.4 ha estat aprovat per 125 vots a favor, 4 en contra i cap abstenció.
Votem el punt 2.4.1.
Comença la votació.
Aquest punt ha estat aprovat per 65 vots a favor, 64 en contra i cap abstenció.
I en aquest punt, votem ara la lletra *a*.
Comença la votació.
La lletra *a*, 2.4.1*a*.

Aquest punt ha estat rebutjat per 64 vots a favor, 65 en contra i cap abstenció.
I ara la lletra *b* d'aquest punt.
Comença la votació.
Aquest punt ha estat rebutjat per 64 vots a favor, 65 en contra i cap abstenció.
Passem al punt 2.4.2.
Comença la votació.
Aquest punt ha estat aprovat per 125 vots a favor, 4 en contra i cap abstenció.
Votem ara la lletra *a* d'aquest punt, 2.4.2.*a*.
Comença la votació.
Aquest punt ha estat aprovat per 125 vots a favor, 4 en contra i cap abstenció.
Votem ara el punt 2.4.2.*b*.
Comença la votació.
Aquest punt ha estat aprovat per 125 vots a favor, 4 en contra i cap abstenció.
I ara votem el *c*, la lletra *c* d'aquest punt.
Comença la votació.
Aquest punt ha estat aprovat per 125 vots a favor, 4 en contra i cap abstenció.
I ara el 2.4.3.
Comença la votació.
Aquest punt ha estat aprovat per 125 vots a favor, 4 en contra i cap abstenció.
Votem ara el 2.4.4.
Comença la votació.
Aquest punt ha estat rebutjat per 41 vots a favor, 65 en contra i 23 abstencions.
I votem ara el 2.5.
Comença la votació.
Aquest punt ha estat aprovat per 118 vots a favor, 11 en contra i cap abstenció.
I ara el 2.5.1.
Comença la votació.
Aquest punt s'ha rebutjat per 40 vots a favor, 89 en contra i cap abstenció.
I ara el 2.5.2.
Comença la votació.
Aquest punt ha estat rebutjat per 40 vots a favor, 72 en contra i 17 abstencions.
I votem ara el punt 2.6.
Comença la votació.
Aquest punt ha estat aprovat per 116 vots a favor, 12 en contra i cap abstenció.
I ara el 2.6.1.
Comença la votació.
Aquest punt ha estat aprovat per 118 vots a favor, 11 en contra i cap abstenció.
I ara el 2.6.2.
Comença la votació.
Aquest punt ha estat aprovat per 117 vots a favor, 11 en contra i cap abstenció.
El 2.7 es pot votar conjuntament? (*Pausa.*) Sí, eh? 2.7, votem el conjunt del 2.7?
(*Pausa.*) Sí? Bé... (*Aplaudiments.*)
Votem, doncs, el 2.7.
Comença la votació.
El 2.7 en el seu conjunt s'ha aprovat per 125 vots a favor, 4 en contra i cap abstenció.
I finalment votem el 2.8.
Comença la votació.
El punt 2.8 ha estat aprovat per 124 vots a favor, 4 en contra i cap abstenció.
(*Aplaudiments.*)

Seguim amb l'ordre del dia. El següent punt és la interpellació al Govern sobre la manca d'un finançament just... Perdó, aquesta és la següent. Abans hi ha la interpellació al Govern sobre les desigualtats territorials a Catalunya –ara sí–, presentada pel Grup Parlamentari de Catalunya en Comú Podem. Per exposar-la té la paraula el diputat senyor Marc Parés. Quan vulgui.

(Remor de veus. Pausa.) Quan vulgui, diputat.

Marc Parés Franzi

Gràcies, president. Bona tarda, diputats, diputades..., consellera, bé, miri, fa cosa de sis mesos jo mateix vaig fer una interpellació a la consellera Jordà sobre la Catalunya rural; aleshores va ser l'incendi de la Ribera de l'Ebre el que va justificar aquella intervenció i la posterior moció. Avui tornem a portar aquí els problemes d'aquesta Catalunya oblidada, i la interpel·lem a vostè, consellera, perquè entenem que aquesta problemàtica requereix una resposta transversal, una resposta del conjunt del Govern, però també perquè constatem que aquell departament que creiem que hauria de jugar un paper central en aquesta problemàtica, que és el Departament d'Agricultura, Ramaderia, Pesca i Alimentació, doncs, sembla que malauradament no és un departament prioritari del Govern, a jutjar pel pressupost també que se li assigna, i, en qualsevol cas, constatem que no ha estat capaç d'avançar significativament en totes aquelles qüestions que vam aprovar el passat mes de juliol.

Miri, nosaltres creiem que l'expressió territorial de les desigualtats és un dels principals problemes del país, un problema que ha esdevingut estructural i que és conseqüència de la manca d'atenció i d'inversió pública i privada en tots aquells territoris de baixa densitat poblacional. Aquesta és la Catalunya rural, la Catalunya d'aquelles àrees amb una densitat poblacional inferior als tres-cents habitants per quilòmetre quadrat, la Catalunya dels municipis petits, la Catalunya també dels micropobles.

Per cert, consellera, suposo que coneix les reivindicacions de l'Assemblea de Micropobles recollides en la seva proposta d'estatut. Als micropobles només hi viu un 1,2 per cent de la població, però gestionen el 35 per cent del territori de Catalunya. Com valoren des del Govern l'estatut dels micropobles? Què estan fent al respecte en matèria de fiscalitat, d'urbanisme, d'habitatge?

Bé, aquesta Catalunya rural, tot i no ser la Catalunya on viu la majoria dels catalans i catalanes, sí que és la Catalunya que ens proveeix de serveis ambientals, de recursos, que produeix aliments, la que preserva la nostra diversitat paisatgística, també la nostra biodiversitat, la Catalunya dels nostres camps, dels nostres boscos i de la nostra mar.

Això sí, tot i la baixa densitat de població, bona part d'aquests territoris no estan exempts tampoc de les dinàmiques especulatives, que afecten directament també l'accés a l'habitatge, ja sigui a través de les segones residències o dels apartaments turístics. Ho dèiem fa sis mesos i ho repetim ara: creiem que cal desplegar amb urgència la Llei d'espais agraris, per fer front a l'abandonament de terres i per prioritzar l'activitat agrària per sobre de l'activitat especulativa.

Miri, la manca d'atenció i d'inversió a les àrees rurals de Catalunya, al nostre entendre, respon clarament a una manca de model de país. La veritat és que volíem interpel·lar-la sobre les desigualtats territorials sense cap mena d'excuses, però, malauradament, el destí ha volgut que aquell Ple en què havíem de fer aquesta interpellació hagués de ser posposat per una nova catàstrofe natural, la borrasca Gloria, que ha posat de nou en evidència els déficits estructurals d'aquesta Catalunya oblidada, que és també la que sempre més pateix els efectes dels desastres naturals.

I arribem avui aquí amb la gent del delta de l'Ebre un cop més alçada, posant de manifest tot allò que s'hauria d'haver fet i que no s'ha fet ja durant masses anys, du-

rant dècades. Cal acció per ampliar la protecció del delta, per aturar-ne el retrocés, per retornar-hi els sediments que es queden als pantans. Però sobretot cal definir un nou model territorial per al conjunt del país. Ja n'hi ha prou que les Terres de l'Ebre i el Camp de Tarragona siguin el pati de darrere de Catalunya.

Consellera, quina resposta donen des del Govern a la gent de les Terres de l'Ebre que en aquests moments s'està mobilitzant? Nosaltres creiem que els espais naturals s'han de dotar de recursos; si no, és impossible gestionar-los, gestionar-los per fer compatible la preservació de l'entorn amb l'activitat productiva que dona vida a tots aquests territoris.

I és que no pot ser que no només no fem això, no dotem de recursos aquests territoris, sinó que, a més, els saturem amb determinades infraestructures, com són les centrals nuclears o els aerogeneradors. I cal planificar amb sentit de justícia territorial el desplegament de les energies renovables, perquè el model de producció energètica centralitzat i oligopolístic, per més que sigui amb energies renovables, creiem que no és el model. I a Catalunya no només fa vent a la Terra Alta i a la Segarra; cal una millor planificació.

Però anem a pams. En els darrers anys Catalunya ha guanyat 250.000 habitants, en els darrers deu anys, però hi ha hagut divuit comarques i l'Aran que han perdut població. Moltes d'aquestes comarques, a més, pateixen també una qüestió de la composició demogràfica d'aquesta població: fins a cent vint municipis catalans ja tenen un percentatge de veïns i veïnes de més de seixanta-cinc anys superior al 30 per cent. Els nostres joves no volen quedar-se a viure en aquests territoris. Aquesta és una problemàtica que preocupa el Parlament; hem tingut en els últims temps diverses mocions, també vam crear una comissió interdepartamental sobre el despoblament, però el que veiem és que, tot i les reiterades iniciatives, no hi ha ni acció ni reacció per part del Govern, o almenys no prou efectiva. És veritat que l'hem sentida parlar a vostè, consellera, i al president Torra també, del projecte «Un país viu, un país d'oportunitats». A nosaltres el nom d'aquest projecte, la veritat és que ens atrau, que ens agrada, però amb això no n'hi ha prou. Fins ara, la nostra sensació és que aquest projecte, el «País viu, país d'oportunitats», és molt fum però pocs resultats, o almenys de moment no els sabem veure. Si ens els pot explicar, doncs, també l'hi agrairem.

Nosaltres volem un país territorialment equitatiu i ambientalment sostenible, i això no s'aconsegueix ni amb macroprojectes com el Barcelona World ni amb grans infraestructures com la C-32. No es tracta d'equilibrar el territori distribuint uniformement ni la població ni determinades activitats, sinó que es tracta de desenvolupar els diferents territoris des de les seves especificitats territorials, per tal que, visquis on visquis a Catalunya, puguis tenir accés als mateixos nivells de renda i als mateixos nivells de serveis. Perquè resulta que aquesta Catalunya buidada és també la Catalunya empobrida.

Si ens fixem en la renda familiar disponible bruta per habitant i agafem la mitjana de Catalunya com a 100, doncs ens adonem que el Montsià es situa al 71; el Baix Ebre, al 75; el Baix Penedès, al 78... I quines comarques es situen per sobre de la mitjana? Doncs el Barcelonès, amb un 113, i el Baix Llobregat, amb un 105. O, en altres paraules, els habitants del Montsià tenen una renda mitjana de 12.000 euros per habitant, els habitants del Barcelonès la tenen de 19.200 euros, és a dir, un 60 per cent més. I si mirem la productivitat trobem el mateix: si agafem de nou l'índex de Catalunya igual a 100, doncs el Baix Penedès es situa al 60; el Montsià, al 61; l'Alt Urgell, al 71, o el Baix Ebre, al 74. I, per contra, a les grans àrees metropolitanes, com el Barcelonès, es situa al 122, i al Tarragonès, al 118. Per tant, també desigualtat en la producció. I, clar, aquesta desinversió pública i privada en el territori, doncs, té efectes, efectes sagnants, entenem nosaltres, per al territori.

I deia que l'equitat territorial consisteix en l'accés a la renda i la prestació de serveis; i deixi'm donar algunes dades pel que fa a la prestació de serveis. Resulta que

si demanes cita en dermatologia a Tortosa et donen hora al cap de 142 dies, però si la demanes a la Vall d'Hebron te la donen al cap de 29 dies. Que el temps d'espera d'una visita a neurologia al Trueta és de 325 dies i en canvi a l'Hospital del Mar és de 45 dies. Que una cita a l'uròleg a Lleida implica haver-se d'esperar 118 dies, mentre que a Barcelona el temps d'espera és de la meitat, de 61 dies.

Nosaltres creiem que aquestes clares i flagrants desigualtats en l'accés a la salut s'expliquen sobretot perquè l'ICS no té un sistema de govern, perquè el sistema de salut és fragmentat, és extremadament desestructurat i amb una manca de criteris i de direcció. I això el que produeix, el que fa és, també provocat per una inadequada, entenem nosaltres, distribució dels recursos..., doncs es tradueix en una multiplicitat de rutes assistencials que fan que, segons on vius, el temps d'espera sigui un o sigui un altre. I –oh!, sorpresa, no?– un cop més són les àrees rurals les que surten més perjudicades.

Deixi'm situar un altre element: l'accés als estudis universitaris. Per als estudiants que han de residir fora del seu domicili per motius d'estudis que cursen, doncs un sol curs els pot suposar un sobrecost d'entre cinc mil i set mil euros més a l'any, i això fa que molts d'ells renunciïn a estudiar. Per tant, aquesta és una altra de les problemàtiques, és un altre dels greuges comparatius que trobem en aquests territoris.

I deixi'm acabar també parlant de mobilitat; la mobilitat és un altre dels grans problemes que ens preocupen. Si parlem de transport públic, les desigualtats són realment espectaculars. La Catalunya buidada és clarament també la Catalunya oblidada dels trens. Els problemes de connexió ferroviària a la Girona de costa i interior, al Pirineu, a les Terres de l'Ebre o a la Catalunya central són gravíssims. I, a més a més, molts d'aquests nuclis, no?, o sobretot els nuclis de població reduïda, doncs no tenen ni tan sols garantits, alguns d'ells, l'accés amb transport rodat; per tant, tampoc amb transport rodat hi poden accedir.

En definitiva, un cúmul de circumstàncies, no? –l'accés a la salut, l'accés a l'educació, la disponibilitat de transport públic– que fan que viure a la Catalunya de baixa densitat poblacional, a la Catalunya rural, sigui altament costós i generem aquestes enormes desigualtats sobre el territori. Consellera, com hi donem resposta? Què fem per trobar solucions en aquesta Catalunya que tant territori gestiona i que no té la majoria de la població?

Gràcies.

(Aplaudiments.)

El president

Gràcies, diputat. Per respondre a la interpellació, té la paraula la consellera de la Presidència, la senyora Meritxell Budó.

La consellera de la Presidència (Meritxell Budó Pla)

Gràcies, president. Diputades, diputats..., diputat Parés, començaré la meva resposta a la seva interpellació amb dues paraules que estic segura que vostè estarà d'acord que són les paraules clau, dos conceptes que ens permetran abordar tot el que ens acaba d'exposar ara mateix, dues paraules que són «transversalitat» i «territori». De fet, és la suma d'aquests dos conceptes el que dona sentit a les polítiques públiques que portem a terme des del Departament de la Presidència i, en especial, les estratègies que es duen a terme des de la Secretaria d'Administracions Locals. Som un govern amb vocació municipalista, i des del Departament de la Presidència volem ser la porta d'entrada dels ens locals al Govern de Catalunya. Justament ho volem per realçar la transversalitat de l'Administració local i, alhora, donar-li més rellevància.

I en el que coincidim totalment és en que cal actuar per tal de que Catalunya, el nostre país, sigui un país d'oportunitats, independentment d'on hagi nascut o al territori on visquis. No dubti que aquesta és una de les grans prioritats d'aquest Govern. De fet, hi ha multitud de polítiques públiques que es duen a terme des de totes les conselleries per tal d'assolir l'equilibri territorial i l'equitat. De fet, les polítiques

adreçades a l'equilibri territorial han estat, en més o menys grau, en l'agenda dels diferents governs de la Generalitat de Catalunya.

I, com li deia, treballar per la igualtat territorial és una prioritat d'aquest Govern, perquè els canvis vertiginosos que certament aquest segle ha comportat a les nostres societats a tots nivells, en un principi, han accentuat encara més les diferències en la demografia, en l'economia i en el desenvolupament dels nostres municipis rurals i en els àmbits urbans i metropolitans. I dic «en principi» perquè de fet estic convençuda que molts d'aquests canvis els podem reconvertir en oportunitats per tal de facilitar el creixement econòmic, per tal de revertir també el despoblament i, en definitiva, per millorar el nivell de vida dels ciutadans en el conjunt del territori.

I és amb aquesta convicció precisament que des del departament s'aposta per l'estratègia de dinamització territorial que va aprovar el Govern el passat mes de maig, vostè n'ha parlat, coneguda com a «País viu, país d'oportunitats»; una estratègia amb total coordinació amb la Comissió Interdepartamental de Despoblament Rural, perquè entenem que s'ha de treballar de la mà de tot el territori.

Així, «País viu» té com a objectiu reforçar aquesta aliança entre el Govern i els diferents territoris del nostre país, treballant de manera bilateral i amb polítiques transversals per fomentar el creixement econòmic i així actuar, també, davant del despoblament o l'envelliment poblacional, millorar el nivell de vida i garantir la igualtat d'oportunitats de tots els ciutadans, visquin on visquin.

Es tracta de posar en marxa diferents actuacions que abordin el fenomen des d'una òptica integral. Tenim clar que no hi ha una única solució per aquests fenòmens demogràfics que serveixi per a tots els territoris. Les intervencions han de ser específiques i han de ser individualitzades per cada comarca o per cada territori, i s'han de fer a partir d'una aliança entre el Govern i els agents socials, els agents econòmics i els agents polítics del territori.

Busquem una estratègia compartida per tal d'activar tots els territoris en base als seus recursos, a les seves capacitats, a les seves habilitats i a les seves potencialitats. I per això ens cal una doble coordinació; primer, una coordinació interna entre els diferents departaments de la Generalitat de Catalunya, i també una coordinació i una concertació de totes aquelles polítiques amb els principals agents de cada territori, perquè la coordinació ha de ser eficient per aconseguir la màxima eficàcia i eficiència en el resultat. En definitiva, és el que volem per poder assolir tots els reptes que com a país ens hem plantejat. I per això l'estratègia ha de tenir, també, continuïtat, traçabilitat, i s'ha de poder revisar de forma permanent en funció dels resultats obtinguts.

De fet, és cert que aquesta és la teoria i és el plantejament que fem des del Govern. I hem de veure com ho abordem i com passem d'aquesta teoria a la pràctica. De fet, doncs, la resposta a això és: ho fem a partir d'unes comissions de treball territorials, que considerem l'instrument que empodera el territori per millorar les polítiques dels governs dels ens locals i dels representants socioeconòmics, junts, amb una lògica molt operativa, per arribar tant a actuacions públiques com a coordinar actuacions entre els àmbits públics i els sectors privats. Així, les condicions de treball territorials són un canal realment eficient i de qualitat que reforça el paper dels consells comarcals com a baula entre el Govern i els ajuntaments, i que també reforça el paper dels delegats del Govern de la Generalitat arreu del territori.

Fins ara se n'han constituït quatre. Vam començar pel Pirineu, en concret, al Pallars Sobirà, el passat 31 d'octubre, i a finals de novembre es va constituir també la comissió de la Ribera de l'Ebre, vàrem continuar el mes de desembre amb l'Alt Urgell i tot just a finals d'aquest mes de gener s'ha constituït la de la Terra Alta.

De fet, vostè em demanava resultats, i jo li haig de dir que encara és molt d'hora per tal de poder traslladar-li cap avaluació, perquè tot just hem començat a treballar, i treballem amb una mirada a llarg termini. Però el que sí que li puc dir és que «País viu» és un projecte que ha passat de ser una novetat a ser una demanda pel mateix

territori. I és cert que allà on hem pogut començar a treballar s'està valorant de forma molt positiva, especialment per les institucions municipals i supramunicipals.

Aquest Govern té clar que els ens locals són aliats absolutament necessaris per dur a terme les polítiques del país que impulsa aquest Govern. I en aquest sentit, deixi'm que li posi en relleu algunes de les polítiques impulsades des dels diferents departaments. I començo –i vostè també n'ha parlat– pel repte de la mobilitat; en concret, per un transport públic, amb la introducció en aquest cas de diverses mesures com la implantació de la xarxa Exprés.cat o l'optimització i el reforç de les diferents connexions als diferents hospitals comarcals o a universitats.

I deixi'm fer un apunt també amb les universitats, perquè el nostre és un model universitari territorialitzat. Però, a més a més, des del Govern, també s'ha de dir, es concedeixen ajuts per tal de que aquells estudiants universitaris, en aquest cas de les comarques de l'Alt Pirineu, la Vall d'Aran i el Solsonès, puguin accedir o tinguin facilitats per accedir a la universitat.

I si seguim amb les infraestructures, perquè sens dubte la connectivitat també és un repte en determinades zones del nostre país, doncs, és important destacar aquestes feines que s'estan duent a terme en zones com La Vansa i Fórnols, Alàs i Cerc, la C-28 a l'Aran o el túnel de Trespunts entre Organyà i Montan de Tost.

I de la connectivitat per carretera o per tren també passem a l'altra connectivitat, la digital, i que, com diu el conseller Puigneró, té una funció molt determinant en l'àmbit de revertir precisament el despoblament. Perquè així com les carreteres i els trens t'ajuden a marxar del teu municipi per anar a treballar a un altre municipi, les infraestructures digitals són les primeres que et permeten quedar-te en el teu municipi per desenvolupar aquella activitat econòmica. Perquè són un dels tres grans reptes de la humanitat, la revolució digital i l'impacte que tindran i que en bona mesura ja tenen les tecnologies digitals; són una autèntica oportunitat per a la dinamització territorial i la igualtat d'oportunitats arreu del nostre país.

També coneixem la frase del conseller que un quilòmetre d'asfalt et connecta al municipi del costat però que un quilòmetre de fibra et connecta al món. I certament és així. I jo afegiria que cada quilòmetre de fibra també ens connecta les polítiques més socials als pilars de l'estat de benestar.

I si parlem de l'economia local, aquest accés a la connectivitat és bàsic per a l'activitat agrària, per a l'activitat ramadera, per al turisme o com per al repte de la diversificació de les activitats econòmiques, perquè veiem com el territori comença a participar en tot allò en què Barcelona ja és enormement forta mundialment: la tecnologia i l'emprenedoria. La darrera política europea també relacionada amb els fons Feder locals va també en aquesta línia de construir un territori més intensiu en innovació i en tecnologia.

I com a consellera de la Presidència no me'n puc estar de parlar-li també del PUOSC, aquesta línia de finançament específica per als ajuntaments del nostre país i per a les entitats municipals descentralitzades, que, a més a més, aposta per un doble suport econòmic per aquells municipis de menys de cinc mil habitants, una línia de subvencions de 90 milions d'euros per dur a terme acció territorial a municipis petits, impulsar el reequilibri territorial i la pèrdua poblacional o per desenvolupar aquelles actuacions que formin part d'una estratègia de desenvolupament territorial.

Acabo. Estem determinats, com a govern, a intensificar totes aquelles fortaleces i a actuar en relació amb les debilitats existents amb actuacions que de forma transversal i multidisciplinària també ens reverteixin en el que vostè ens deia, la millora de les condicions de vida de totes les persones que viuen i treballen en l'àmbit rural, que empoderin les dones del món rural, que també és un repte que com a societat tenim, i que fomentin la idea de que el món rural té un valor estratègic per al desenvolupament sostenible del conjunt del nostre país. En això estem compromesos, en això estem determinats. I estic segura que aquests pressupostos, aquesta eina de què ens hem dotat per a aquest 2020 i en la qual hem estat treballant conjuntament, ens

permetran avançar en tots aquells reptes i totes aquelles polítiques públiques que han de donar resposta a les necessitats d'aquest país.

Moltes gràcies.
(Aplaudiments.)

El president

Gràcies, consellera. Per fer la rèplica és el torn de nou del diputat. Endavant, diputat.

Marc Parés Franzi

Gràcies, president. Bé, consellera, començaré per posar en valor les coses que entenem que sí que comencen a avançar, i també a través de l'acord de pressupostos. El desplegament de la fibra òptica és claríssimament una necessitat que començarem a tenir i que, per tant, doncs, esperem que amb aquests pressupostos podrem començar a canviar la realitat de molta gent que viu al món rural, donant-los accés a aquesta fibra òptica.

També la recuperació del PUOSC és un altre dels elements que per nosaltres és bàsic perquè els municipis d'arreu de Catalunya puguin desenvolupar les seves inversions, un PUOSC, també, que hem tingut molts anys sense tenir, fruit d'unes retallades que ja és hora que comencem a revertir. Unes retallades que, per cert, també, aprofito per dir-ho, també van afectar molt significativament el món de la sanitat; molts municipis petits es van quedar per exemple sense CAP, i després de quedar-se sense CAP es quedaven sense farmàcia. I ara és hora que comencem a revertir aquesta situació, perquè, si no tens CAP, si no tens farmàcia, difícilment pots quedar a viure a determinats municipis.

Bé, vostè em parlava del «País viu» com una estratègia. Nosaltres compartim el mètode del treball de treballar amb els municipis, de treballar amb el territori, de diagnosticar conjuntament, de forma participada, amb aquests territoris. Però, és clar, cal anar més enllà de la diagnosi, després de diagnosticar cal planificar, i després de planificar cal executar. I em diu que no tenen resultats, que encara és d'hora, però és que, clar, la urgència era per a abans-d'ahir, no? És a dir, el que necessitaven els territoris del món rural per poder-se desenvolupar de forma òptima ho hauríem hagut de fer ja fa temps. I, per tant, ens hauríem de començar a espavilar una mica amb aquesta qüestió.

I, clar, podem crear moltes comissions, no? De fet, diuen la dita aquesta, no?, de: «Si vols solucionar un problema, posa-hi un responsable i dota'l de recursos; si no, crea una comissió.» I nosaltres el que em sembla que estem fent és crear comissions, que ja entenem que és una bona manera de diagnosticar conjuntament amb el territori, però, clar, si això no ho dotem de recursos, doncs difícilment podrem abordar la problemàtica.

I, clar, l'hi dic també perquè li començava dient que nosaltres entenem que en aquest món rural..., que és evident que el món rural no és només el món agrari, però sí que una de les activitats que es desenvolupen en aquest món rural és l'activitat primària: agrícola, ramadera, pesquera, no? I, clar, si no donem suport a aquest tipus d'activitats –que no és l'única que s'ha de desenvolupar en aquests territoris, ja ho entenem, però que sí que necessita ajudes i suport–, doncs, difícilment podrem tenir aquest territori viu i actiu i complint també aquesta funció paisatgística, aquesta funció de gestió de prevenció d'incendis, de gestió de la biodiversitat, etcètera.

I, clar, perquè això passi necessitem que el pressupost del Departament d'Agricultura, Ramaderia i Pesca sigui superior, perquè amb un 1,3 per cent del pressupost total entenem que el que estem dient és que el model de país que volem per a Catalunya és un país en el qual el sector primari no ens importa gaire. I nosaltres hauríem volgut revertir aquesta situació amb aquests pressupostos. És veritat que el pressupost és una negociació, hem aconseguit, nosaltres entenem, moltes coses; no ho hem aconseguit tot. Una de les que voldríem haver aconseguit i no hem aconseguit és

aquesta: més recursos pel Departament d'Agricultura, Ramaderia i Pesca, perquè, entre altres qüestions, per exemple, doncs, la gent del Penedès pugui tenir més suport a l'hora de fer front a crisis com la crisi de preus del raïm que vam tenir aquest estiu, o la gent de les Terres de Lleida puguin fer front a la crisi de la fruita dolça que tenim ara mateix sobre la taula, i que, si no hi aboquem recursos, doncs difícilment podrem aportar-hi solucions.

I, per tant, bàsicament el que li volem traslladar és això, que calen recursos. I, miri, nosaltres tenim un altre plantejament, a més a més de la nostra opinió sobre el projecte «País viu, país d'oportunitats»; nosaltres creiem que cal legislar, i que cal convertir l'equitat territorial en un dret, i que, per tant, hem de convertir en dret que visquis on visquis del territori no puguis tenir desigualtats a l'hora d'accedir a determinats serveis, i, per tant, que el temps d'espera en sanitat no pugui ser tan diferent al territori o que l'accés a l'educació no es pugui diferenciar d'aquesta manera. I creiem que això ho podem aconseguir legislant per obligar els diferents departaments del Govern que, quan ofereixin serveis, tinguin aquesta perspectiva de justícia territorial a l'hora de prestar els seus serveis, sigui sanitat, sigui educació, siguin biblioteques, sigui cultura, sigui el que sigui.

Per tant, per una banda entenem que hem de convertir l'equitat territorial en dret. I, per altra banda, com deia, creiem que calen recursos. I per això el que proposem és, a través d'una llei d'equitat territorial, crear un fons, crear un fons de recursos perquè aquelles àrees rurals més vulnerables puguin optar, com era, per exemple, el fons que també va caure en les retallades, que era la Llei de barris, no?, doncs, un fons similar pensat per a àrees rurals vulnerables. I que, per tant, aquelles àrees rurals amb més vulnerabilitat puguin tenir opció a optar a més recursos. Ja sabem que ara ja hi ha algunes ajudes a través del programa Leader i altres programes europeus, i que cal mantenir, però que entenem que no són suficients, perquè a la vista dels resultats la situació (*sona el senyal acústic que indica que s'ha exhaurit el temps d'intervenció*) no s'està revertint.

Per tant, esperem poder continuar treballant amb vostès en aquesta línia, també en el marc legislatiu, per convertir...

El president

Diputat...

Marc Parés Franzi

...l'equitat territorial –acabo, president– realment en un dret efectiu.

Moltes gràcies.

(*Aplaudiments.*)

El president

Gràcies. Per a fer la seva rèplica, té un torn ara de nou la consellera.

La consellera de la Presidència

Gràcies, president. Diputades, diputats, permetin, doncs, que jo li faci també una proposta. De fet, tots valorem i tots parlem de l'Agenda urbana 2030, una agenda en la que el Govern hi està plenament compromès, i penso, doncs, que molts grups, també, parlamentaris, en aquest cas presents en aquesta cambra. Però per tenir en compte tota la realitat del país, jo el que li proposo potser és crear una agenda rural, una agenda rural que ens permeti treballar i que sigui un instrument transversal i de coordinació amb altres actors i departaments de la Generalitat, com el d'Agricultura i Territori, doncs, departaments directament implicats també en de quina manera hem d'apostar per la transformació de la que vostè parlava, d'aquest país, no?; de fet, que treballi també..., dels escenaris pressupostaris de futur, i que busqui i treballi també perquè a Catalunya puguem tenir aquells recursos necessaris que ara avui dia no tenim –dèficits fiscals, etcètera; no hi entraré, ni m'hi entretindré, sabem perfec-

tament del que estem parlant— per tal de dotar els pressupostos d'allò que realment el nostre país necessita, que el nostre país mereix, i que són els nostres propis recursos.

Però permeti'm també, doncs, que faci incís en algunes dades que crec que són importants de conèixer. Bé, de fet, vostè ho ha tornat a esmentar —jo també l'hi esmento—, que som davant d'un repte global, un repte global, doncs, que ens porta a una despoblació. En aquests moments, el 54,5 per cent de la població mundial ja viu a les ciutats, i aquest és un fenomen que arriba al 75 per cent a Europa i al 82 per cent als Estats Units; un fenomen greu que cal revertir.

Per davant d'aquesta realitat, també vull posar en valor dades que tenim a casa nostra i que cal que en siguem coneixedors. Parlo de dades que constaten una desacceleració del despoblament rural a Catalunya —i això és important que ho coneguem—, i aquest és, sens dubte, un factor clau i positiu, perquè la desacceleració és el primer pas per tal d'aconseguir el repte que com a país tenim de revertir el despoblament.

I tenim més dades positives també, la primera és que aquesta desacceleració del despoblament rural s'ha continuat en termes de la variació de la població com a nombre de municipis amb pèrdua demogràfica. A més, cal destacar que és també una tendència començada fa uns anys entre localitats de menys de cinc-cents habitants. Altres dades, quant a la millora dels indicadors econòmics, és que està augmentant el nombre d'afiliats a la seguretat social i que es redueix l'atur. Concretament, en l'àmbit rural se situen dos punts per sota de les zones urbanes, i aquesta també és una dada important.

I pel que fa al nombre d'indústries agroalimentàries, n'hi ha divuit més en l'àmbit rural mentre que l'urbà en perd quaranta-set, i les dades de l'agricultura ecològica ens mostren també un ascens de deu mil hectàrees en el territori. Les dades turístiques també són positives, després de l'augment de més de dues mil places turístiques respecte del 2018. I en la valoració dels serveis públics, en aquests últims anys, s'han reduït en dues poblacions sense escola ni llar d'infants. Per tant, estem començant a tenir dades positives, que crec que també és important que les posem sobre la taula i les expliquem.

I tot i que la població catalana segueix envellint, que això és una realitat, i que aquest envelliment és més important a les zones rurals, on ja arriba al 20 per cent de la població, també és cert que el percentatge de persones de menys de trenta-cinc anys a les zones rurals està començant a presentar un important augment. I per què m'he volgut centrar en aquestes dades positives? Doncs, perquè hi ha un concepte que vostè ha utilitzat —i utilitzen sovint— amb el que jo no estic d'acord, i que crec que és important d'explicar, què és el de la «Catalunya buidada». I crec que aquestes dades positives, sense negar els reptes que com a país tenim, però dades positives, ens diuen que som davant d'un país d'oportunitats, d'un país viu, que és com ens agrada a nosaltres mirar-lo; i, de veritat, crec que aquest és el concepte en el que ens hem de moure, i que crec que és important i que no és menor.

Aquest concepte de país de «Catalunya buidada», com ja li he sentit anomenar, doncs, en d'altres ocasions, és un concepte, a més a més, que aquests dies hem pogut escoltar també en el seu pacte de coalició de govern amb el Partit dels Socialistes a l'Estat espanyol, i, per tant, els demanem que també des del Govern de l'Estat espanyol ens ajudin a treballar per seguir revertint, amb aquells recursos que són necessaris per al nostre país, aquesta realitat.

De fet, i vostès ho saben —acabo ja—, aquestes últimes setmanes hem estat treballant colze a colze per aconseguir un acord de pressupostos. Uns pressupostos que, malgrat tot, són expansius, i que hem tingut l'oportunitat de parlar per concretar també les inversions territorialitzades, aquelles que ens han de permetre fer créixer i millorar i transformar el nostre país. I és aquí on ens hem de trobar: continuant desplegant aquelles polítiques per garantir l'equitat territorial de forma transversal des

del transport, els equipaments educatius, passant pel desplegament digital, per posar alguns exemples.

En definitiva, tenim un país d'oportunitats, i si som eficients assolirem els reptes plantejats, perquè tenim un país viu, amb capacitat de generar oportunitats per a tot el territori. Fem-ho plegats.

(Aplaudiments.)

El president

Gràcies, consellera.

Interpellació al Govern sobre la manca d'un finançament just de la cultura

300-00226/12

El següent punt de l'ordre del dia és la interpellació al Govern sobre la manca d'un finançament just de la cultura, presentada pel Grup Parlamentari Socialistes i Units per Avançar. Per exposar-la té la paraula el diputat senyor Rafael Bruguera. Quan vulgui.

Rafel Bruguera Batalla

Amb la vènia, senyor president. Honorable consellera, diputades i diputats, vull començar aquesta interpellació amb un parell de consideracions prèvies, que crec que són importants per emmarcar el contingut global de la meva interpellació. Primera consideració, per nosaltres «cultura catalana» és, òbviament, la que es fa a Catalunya, sigui en la llengua que sigui, si aquesta és expressada, lògicament, a través de la llengua. Per tant, la que fan els nostres creadors, gestors culturals, entitats i associacions de tota mena, diverses i plurals; per altra part, cineastes, esbarts i ateneus, escriptors i editors, artistes –en sentit ampli–, i, evidentment, també els consumidors.

I segona consideració, la cultura no és per nosaltres només allò que fem pel gaudi personal o durant les hores d'esbarjo, per realitzar-nos, per créixer com a persones, sinó que la cultura també és un servei públic, un dret de la persona, un element fonamental bàsic, diríem, de l'estat del benestar; segurament la millor eina d'integració, de cohesió social i d'igualtat d'oportunitats.

I la cultura és també una indústria, un motor econòmic, un element generador de riquesa i de talent, de creació d'ocupació qualificada i de vertebració territorial. Suposo, consellera, que comparteix aquesta exposició, com també n'estic segur que ho fa la majoria del Parlament.

Aquest, però, no és el problema; el problema és que les polítiques públiques de cultura pateixen un problema estructural greu i des de fa temps; i encara sort del paper que juguen..., que han jugat durant aquests anys i que continuen jugant les administracions locals, especialment diputacions i municipis, que han mantingut un mínim nivell d'inversió en cultura, molt superior al de la Generalitat, i moltes vegades assumint competències que no els pertocaven, sinó que corresponien a la Generalitat.

Del 2010 ençà, el pressupost del Departament de Cultura no ha fet més que davallar sistemàticament, amb retallades considerables que han posat en risc el sector cultural del nostre país, altrament dinàmic i emprenedor si disposa de recursos suficients, de suports adients. La cultura, efectivament, ha perdut pes quantitatiu, en números absoluts ha patit una retallada del 35 per cent des del 2010, i també ha perdut pes qualitatiu, és a dir, en percentatge sobre el conjunt del pressupost. Si el 2010 el pressupost de Cultura representava un 1 per cent del pressupost, en aquests moments estem, estàvem al 2019 al 0,65.

I si comparem aquestes xifres amb relació a altres països del nostre entorn, Dinamarca, per exemple, destina el 3,4 per cent a cultura i vuit-cents euros per habitant;

França, el 2 i mig per cent i dos-cents euros per habitant; Portugal, l'1,8 per cent i cent vint euros per habitant, i Andorra, per exemple, l'1,3 per cent, amb cent vuit euros per habitant. Nosaltres, ho repeteixo, estem al 0,65 per cent i trenta-cinc euros per habitant. I si agafem el VAB, és a dir, el valor afegit brut, l'indicador de riquesa generada, actualment, la cultura representa el 2 per cent del VAB i 4.000 milions d'euros; quan el 2010 representava el 3 per cent i 5.000 milions d'euros. Dit en altres paraules: la cultura és un dels sectors amb més dificultats per remuntar els efectes de la crisi.

Aquesta política ha condicionat greument i ha perjudicat alguns dels sectors més rellevants i dinàmics del nostre país: creadors, emprenedors, productors, gestors culturals en general, associacions, equipaments culturals; ha perjudicat el consum cultural, etcètera. I per acabar d'arrodonir el panorama, el darrer trimestre de cada any ens arriba el famós decret del vicepresident econòmic, que encara retalla un 6 per cent addicional i que perjudica especialment els grans equipaments nacionals.

Darrerament, el sector cultural català s'ha organitzat i s'ha mobilitzat, cosa que celebrem, a través de la plataforma Actua Catalunya, als representants de la qual –em sembla que estan aquí entre el públic– saludo cordialment. I ens han dit coses, algunes coses, com les següents: en arts visuals només s'ha invertit mig milió d'euros entre 2003 i 2019. Hem deixat de ser referent en el sector audiovisual i TV3 no juga el paper de dinamitzador del sector que li correspondria. La pèrdua de lideratge és evident, amb el que representa de marxa de talent a altres indrets en busca de feina. En arts escèniques la precarietat fa que sigui impossible planificar a mig termini; falta seguretat. El sector editorial corre el perill de perdre el lideratge de l'edició en castellà per la creixent competència de Madrid i d'alguns països d'Amèrica Llatina. El sector musical es queixa de manca d'una política d'impuls a la creació pròpia. I el mateix podríem dir dels grans equipaments culturals o de l'ICEC, que fa mans i mànigues per torejar les retallades de final d'any, derivades del decret d'economia.

Per revertir aquesta situació, consellera, calen polítiques públiques valentes, començant per la inversió pressupostària que és el que avui li plantejem en aquesta interpellació. Consellera, francament, creiem que no n'hi ha prou de dir: «Celebro que el sector s'uneixi i comparteixi la demanda que fa de més diners.» Està bé, que ho hagi dit; i està bé, que n'hagi fet un tuit també. Però vostè és la seva consellera, és la consellera de Cultura. Si comparteix aquesta diagnosi –que voldria pensar que comparteix, si no en la seva totalitat, en bona mesura, que també aprofito per preguntar-li, altrament–, el que realment ens interessa és que, si pot ser, ens expliqui, per tant, què fa. O, encara millor: què pensa fer? Està satisfeta del pressupost que ens ha presentat?

Aquesta casa, el Parlament, per ajudar-la, crec sincerament que ha fet els deures que li pertocaven. Més enllà de diverses propostes de resolució que s'han plantejat en diverses comissions de Cultura, hi ha un parell d'acords presos per aquest Ple en el marc dels debats d'orientació política general que em sembla que són especialment rellevants. El 9 d'octubre del 18, a proposta del nostre grup parlamentari, el Grup Parlamentari Socialistes i Units per Avançar, el Ple del Parlament aprovava una resolució que llegeixo textualment: «El Parlament de Catalunya insta el Govern a garantir que en els pressupostos per al 2019 la partida global del Departament de Cultura no sigui inferior a l'1,5 per cent del total del pressupost, amb un compromís d'arribar al dos per cent al final de la legislatura.» Consellera, complirem, complirà, aquest acord parlamentari? En fi, m'hagués agradat també plantejar-li al vicepresident Aragonès, però veig que no hi és. En tot cas, el pressupost de Cultura del 2020 arribarà a l'1,5 per cent amb un compromís d'arribar al 2 per cent en un parell o tres d'anys, per acostar-nos als estàndards europeus?

Vostès diuen sovint que el Parlament és sobirà. Especialment, li sentim dir al molt honorable president de la Generalitat. «Em dec al Parlament i faré el que el Parlament em digui», diu el president. Doncs bé, senyor president, senyor vicepresi-

dent, senyora consellera de Cultura, el pressupost del Departament de Cultura arribarà a l'1 5 per cent, tal com ha aprovat solemnement en el debat de política general el Parlament de Catalunya?

Avui tenen l'ocasió de demostrar que més enllà de la retòrica, han entès, finalment, els arguments i les justes reivindicacions i reclamacions del sector de les indústries culturals catalanes i dels reiterats mandats parlamentaris, sovint, no únicament plantejats pel nostre grup parlamentari.

En política cultural tenim molts debats pendents i la necessitat de prendre decisions amb el màxim acord possible. El paper de TV3, el lideratge dels grans equipaments culturals i el seu marc jurídic, la necessitat d'impulsar els ensenyaments artístics, el paper del Conca, el Consorci per a la Normalització Lingüística, la millora del sistema d'arxius, l'estatut de l'artista i el creador, etcètera. Però difícilment podrem emprendre aquests debats amb la serenitat suficient si abans no resollem el problema de fons, el problema estructural: la política pressupostària del conjunt de la cultura.

Tenim una emergència climàtica, cert; tenim una emergència social, també; tenim molts reptes pendents, en aquest país, però també tenim una emergència cultural. El sector cultural està deprimit, excessivament prim i esquelètic. No té marge per perdre més pes i està en risc de col·lapse. Necessita urgentment remei, perquè el diagnòstic està clar, és evident. I aquest remei, creiem sincerament, consellera, que passa per dotar d'una manera suficient els pressupostos de Cultura, perquè el sector cultural català jugui el paper que li toca jugar en un país que esperem tingui un gran futur.

Moltes gràcies.

El president

Gràcies, diputat. Per fer la resposta té la paraula la consellera de Cultura, la senyora Maria Àngela Vilallonga.

La consellera de Cultura (Maria Àngela Vilallonga Vives)

Bona tarda, president. Bona tarda, diputades i diputats, i Actua Cultura i la gent del Departament de Cultura.

Senyor Bruguera, tot just divendres passat, dia 31 de gener, presentava davant de la Comissió de Cultura d'aquest Parlament els pressupostos del Departament de Cultura del Govern de la Generalitat per a aquest any 2020. Ho considero un honor i també una responsabilitat; des de l'any 2017, cap conseller no ho havia pogut fer. Ara, finalment, podem debatre en aquest Parlament el resultat de mesos de treball i negociació per tirar endavant uns nous pressupostos de la Generalitat esperats llargament i necessaris. D'això ens en vam congratular i ens en congratulem tots.

Li agraeixo, senyor Bruguera, que el seu grup hagi mantingut aquesta interpel·lació, que havia estat programada el dia 22 de gener, abans de la presentació del pressupost, i que acabem fent avui postpressupost. Divendres passat vam debatre durant tres hores tots els grups del Parlament, menys la CUP que no hi van poder ser, i hauríem pogut continuar molt més temps. Avui tenim trenta minuts, només vostè i jo.

Els sis dies transcorreguts, però, ens donen una perspectiva diferent, una mica més sedimentada. I li diré també que no arribem avui amb la mateixa foto fixa de divendres. Tot es mou amb rapidesa. I volem continuar en moviment sempre per avançar, però sense ensopegar.

Recordaran que vaig oferir-me a parlar amb tots els membres dels grups de la comissió i amb tots els actors culturals sobre aquest pressupost i sobre el nostre interès comú d'aconseguir un finançament just per a la cultura. Així ho he fet amb qui hi ha mostrat interès. I m'ofereixo a continuar-ho fent. Abans-d'ahir vam celebrar una taula de treball amb els representants del projecte Actua Cultura. Ahir mateix vaig mantenir una conversa amb el vicepresident Aragonés. I continuarem.

És cert que, com vaig expressar divendres, aquests pressupostos són millors que els que hem tingut els darrers anys, però encara no són els millors. En tot cas, és un pressupost que valoro molt –hi hem posat molt d'esforç, hi hem dedicat molt de temps– i que sobretot ens permet començar a fer algunes coses que poden ser molt positives en un termini relativament curt.

Em deixi destacar, primer, alguns dels valors d'aquest pressupost. Pugem 38,5 milions d'euros respecte del darrer pressupost aprovat, el de l'any 2017. Si comptem la reducció de 16 milions d'euros per aquella sentència del Tribunal Constitucional que ens eliminava la taxa a l'audiovisual, que vam tenir el 2017, respecte del pressupost inicialment aprovat, aquesta pujada real és de més de 54 milions d'euros, quasi un 22 per cent d'increment. És clar que m'agradaria parlar d'un 22 per cent d'increment sobre 800 milions d'euros. Segur.

Hi ha certs aspectes més importants, però, penso, que la quantitat final. Per exemple, la modificació de la Llei de patrimoni que ens permet passar de l'1 per cent a l'1,5 per cent cultural. Aquesta és una millora –ho tinc anotat aquí– per sempre. Res no és per sempre, ja ho sabem –ho afegeixo ara. Però sí que és una millora estructural. I, en la mesura que la Generalitat recuperi el pols inversor, aniran arribant més recursos per a la cultura.

A més, per primera vegada, el pressupost recull una aportació clara i concreta que prové de l'impost turístic. Abans-d'ahir tenia assegut a la meua taula de treball el cònsol de Corea del Sud, que ens deia que cada any venen 600.000 visitants coreans, amb vuit vols directes setmanals a Barcelona, perquè la consideren, la nostra capital, *the place to be*, i remarcava que en aquesta tria per decidir on venir d'Europa, Gaudí –Gaudí, amb accent, no amb erra final, que també– era el factor principal que decantava els seus conciutadans cap a Catalunya. I això és turisme cultural. Necessitem més diners de turisme per al nostre turisme cultural.

Aquests pressupostos ens permetran recuperar sectors com l'audiovisual, una mica, o el llibre; impulsar festivals, que ens porten tanta gent i tanta vida a tot el territori; tornar a invertir en rehabilitació de patrimoni; fomentar la llengua i promoure-la com a eina d'integració; ajudar al món associatiu, repartit per tot el territori, fent cultura popular i cultura de tota mena per mitjà d'ateneus, centres d'estudis, casals, colles... Ens ha de permetre donar un nou impuls a les biblioteques, que han sabut convertir-se en equipaments bàsics i imprescindibles a cada poble i a cada barri. En definitiva, ens permetran –i això és un objectiu d'aquesta conselleria– fer arribar la cultura a més persones i a més llocs. Allò de la democratització de la cultura.

Davant de tot això els guanys són evidents, no els podem menystenir de cap manera. Però no en tenim prou. La cultura d'aquest país necessita i es mereix més, perquè la cultura és en el centre de les nostres vides. És per aquest motiu que volem continuar treballant per millorar el finançament de la cultura, posar les bases perquè la cultura sigui considerada una inversió i no pas una despesa. Una inversió a curt i a llarg termini. Per això ens cal una empena, un nou impuls per contribuir a enfortir el sector cultural i dotar-lo d'eines que ens permetin una recuperació ferma.

Durant aquests mesos que venen i que tenim davant nostre no hem de deixar de treballar, tot l'equip del Departament de Cultura i amb el suport de la gent de la cultura. Una de les línies, que és la que m'interessa ara destacar –pels tres minuts i trenta-un segons que tinc– és aquesta. En aquests propers mesos volem deixar establertes les bases d'un canvi de paradigma. Vostè també ens ho demana, Actua Cultura també ens ho demanava –Actua Cultura, no Actua Catalunya, senyor Rafael Bruguera. Volem un reconeixement polític i social basat en dades contrastades i transparents d'allò que en podríem anomenar –i que vostè ha anomenat– l'excepcionalitat cultural, l'emergència cultural, assimilant-ho a l'emergència climàtica. Que ja m'està bé, ja m'agrada parlar d'emergència cultural, també. No és que m'agradi; no voldria pas que hi hagués emergència cultural, però és necessari.

Aquest reconeixement del valor intrínsec que té la cultura per a la nostra societat és el que ens ha d'obrir el camí per donar-li un pes en els pressupostos públics coherent amb el rol que té a la societat, amb els indicadors que calgui per mostrar a la societat de la manera més transparent i clara com la cultura aporta tant al nostre benestar, creant riquesa, vostè ho deia, creant satisfacció, generant coneixement i sobretot enriquint-nos com a persones i com a país. A més de ser ciment social, que és el que vaig dir divendres passat, que ja no em servia la cohesió, sinó que ja passava directament al ciment, és motiu d'orgull per a la nostra ciutadania, és un sector essencial per a l'economia del país i un vector, un potent vector d'atractiu per als nostres territoris.

En aquest sentit, els vull anunciar un acord per crear immediatament —«immediatament» vol dir, si podem, la setmana que ve, però no, serà l'altra— una mesa de treball entre el Departament de la Vicepresidència i d'Economia i Hisenda, el Departament de Cultura i els representants del sector per traçar el camí que ens permeti un salt qualitatiu, aquest veritable canvi de paradigma, amb una visió a llarg termini, que ens permeti defugir urgències conjunturals, fer un pla a aquests anys vista que vostè acabava de mencionar ara mateix. Abans de l'estiu, hi ha d'haver acords i propostes en marxa, que puguin ser assumibles, per a tothom.

També aprofitarem aquests mesos per aprofundir en una línia que ja estàvem treballant i de la qual aviat els podrem donar també notícia. Aquesta línia es centra en una millora de la gestió dels recursos que dediquem a la cultura per treure el màxim partit de cada euro de diner públic que dedicarem a la cultura i anar a cercar diners extra fora dels pressupostos públics de la Generalitat. En tot cas, li explicaré després perquè ara tinc quaranta segons i no tindrè temps d'explicar-li tot el que li voldria explicar.

Li vull donar les gràcies per aquestes consideracions prèvies que ha fet. Certament hi estic d'acord. La cultura catalana és la que es fa a Catalunya, quina que sigui la seva llengua. I la cultura no és només gaudi personal, sinó que és això que li acaba de dir jo també.

Bé, de moment ho deixo aquí. I espero la seva rèplica.

Gràcies.

(Aplaudiments.)

El president

Gràcies, consellera. Efectivament, per fer la rèplica, és el torn, de nou, del diputat.

Rafel Bruguera Batalla

Gràcies, de nou, president. Li agraeixo, consellera, sincerament, el to, per descomptat, i la predisposició al diàleg. Vostè sap que és a la recíproca.

(Pausa.) El conseller..., l'hi vaig dir a la Comissió de Cultura, també, i ho repeteixo ara, més o menys, el vicepresident quan va presentar els pressupostos a la Comissió d'Economia va dir que aquests eren uns pressupostos de país, que es prioritza la dimensió humana, que eren uns pressupostos de cohesió social, equitat i igualtat d'oportunitats, uns pressupostos que deixaven enrere l'austeritat i que recuperaven i superaven la despesa del 2010.

Bé, fem la prova del cotó; traduïm-ho a cultura. Aquests pressupostos de cultura són els pressupostos que necessita el país? No. Estic convençut que la consellera pensa el mateix. Es prioritza la dimensió humana, és a dir, de les associacions, de les persones, dels actors culturals? No. Aquests pressupostos generen més cohesió, més equitat, més igualtat d'oportunitats? Tampoc. Deixen enrere l'austeritat? Encara menys. Recuperen i superen la despesa del 2010? No, en absolut. El 2010, els pressupostos representaven l'1 per cent..., els pressupostos de cultura representaven l'1 per cent del conjunt del pressupost. El 2017, representaven el 0,65. El 2019, els nonats, però sí que estaven penjats, i, per tant, ens els hem pogut estudiar, baixaven dues dècimes, al 0,63. I el que vostès ens proposen ara és el 0,61. S'incrementa un 14 per cent, és cert, però d'un pressupost que passa de 38.000 milions l'any 2017 a 46.000

milions –el conjunt del pressupost, eh?, el conjunt, el total; el 2020 pugen un 21 per cent mentre que el pressupost de cultura puja un 14 per cent. A la regla de tres encara hi arribo malgrat ser de lletres. Per tant, perdem pes. Cultura continua perdent pes. Té la meitat de pressupost que la conselleria d'Agricultura, Ramaderia, Pesca i Alimentació, que era l'objecte de l'anterior interpellació.

Si ens en anem als grans equipaments culturals, consellera, miri. El 2017, Teatre Nacional, MNAC, Biblioteca de Catalunya, Consorci del Liceu, MACBA, etcètera, Mercat de les Flors, Lliure..., en total, l'aportació de la Generalitat era de 48,1 milions d'euros –ho preciso perquè és que, si no ho preciso, la cosa és tan esquifida que no s'entendria: 48,1, ho repeteixo, 2017–; 2019, nonat, eh?, 51,3, però executat, almenys fins al novembre, executat, 51,3; 2020, 51,9. De 51,3 a 51,9; 600.000 euros més. Ni l'IPC. Així estan els nostres grans equipaments nacionals?

Avui mateix, *El País*, em sembla que és, publica un treball molt interessant, crec, sobre la situació dels museus a Catalunya. Més o menys, els membres de la comissió de Cultura els coneixem perquè vàrem estar al MNAC no fa pas gaires dies i vàrem tenir ocasió, doncs, de fer un debat bastant interessant i positiu en aquest sentit.

Per tant, no n'hi ha prou; no n'hi ha prou amb que els pressupostos de Cultura, després de tots els anys que portem de retallades continuades, tinguin..., se'ns proposi això. I miri, tenim una ocasió molt clara. Li agafo la paraula. Precisament, la moció que presentarem anirà en la línia del que vostè deia, consellera, de treballar en comú. Hi som a temps; no estan aprovats els pressupostos. Si no som capaços de trobar 120 milions d'euros d'un pressupost de 46.000 milions d'euros és que darrere de les paraules no hi ha voluntat política.

Per tant, asseguem-nos; asseguem-nos amb el sector, asseguem-nos amb Actua Cultura, amb els grups parlamentaris, i entre tots trobem la fórmula perquè, quan es puguin aprovar definitivament aquests pressupostos, hi incorporem com a mínim 120 milions d'euros addicionals, que voldria dir que, sense arribar-hi, ens acostaríem a l'1 per cent, que és una part petita, però una part de la reivindicació del sector.

Moltes gràcies.

El president

Gràcies, diputat. Ara per fer la seva rèplica és el torn de la consellera. Quan vulgui, consellera.

La consellera de Cultura

Senyor Bruguera, veig que ha escoltat molt bé tot el que he dit, perquè està completament d'acord amb mi, i veig que també vol asseure's en aquesta taula que hem acordat que faríem amb el Departament d'Economia, el Departament de Cultura i el sector cultural que, de fet, el sector també som nosaltres. Nosaltres també tenim festivals de cinema, festivals de música, festivals de teatre, festivals de tot..., i sabem que volem tenir uns festivals més ben dotats, més ben ajudats. Jo li agafo la paraula.

Ara li podria fer tota aquella bateria que li vaig fer el divendres passat –aquella mena de carnaval, que em va dir algú–, i que no ho sé, en fi, començaré a dir-ne dos o tres, d'ítems, perquè les persones que no hi eren sàpiguen de què va, però és aquella qüestió del dèficit fiscal. És clar, el dèficit fiscal és també dèficit social. Nosaltres volem més diners per a cultura, però també pensem que se'ns estan no donant els diners necessaris en aquest nostre país. I la llista era llarga però només li diré dos o tres ítems, com li deia: se'ns escapen 46 milions d'euros al dia que no tornen; en sis dies de dèficit multiplicaríem per dos el pressupost de Cultura, en onze, per tres, i ja estaríem als nivells que reclama el sector i que ens posarien al capdavant dels països europeus; en dos dies tindríem resolta l'ampliació del MNAC per convertir-lo en un equipament de primer nivell europeu per al segle XXI. I, no continuaré, perquè vostè sap que també aquesta conselleria té un projecte per al MNAC extraordinari.

El MNAC justament rep molt pocs diners del Regne d'Espanya. En els pressupostos generals de l'Estat per al 2020, que són els prorrogats del 2019, ai las, no

sabem quants anys tindran els pressupostos prorrogats al Regne d'Espanya. En els pressupostos del 2020 preveuen aportar 2 milions al MNAC i 15, al Museu del Prado; 1 milió al Macba i per al Reina Sofia hi ha previstos 26 milions d'euros. En resum, 3 milions per als dos principals museus de Barcelona contra 41 per als dos més importants de Madrid. Això no és precisament equilibri territorial.

Doncs bé, com que sabem d'aquesta situació i sabem també que en el darrer Consorci-Patronat del MNAC, en el qual hi era aquesta consellera, ja es va aprovar el Pla estratègic del MNAC, sense pressupost, perquè els representants del Regne d'Espanya no van voler aprovar-lo amb pressupost; no l'hauríem aprovat, i en canvi, es va aprovar sense pressupost. Doncs bé, com que tenim consciència de tot això i sabem les dificultats del MNAC –com deia vostè, en aquest article d'avui, s'expliquen aquestes dificultats–, nosaltres, des del Govern de la Generalitat, des del Departament de Cultura farem una injecció extraordinària al MNAC per fer aquella ampliació que fa tant temps que està esperant. I esperem que sigui durant l'any 2021 –no el 2020, però si el 2021–, que es pugui inaugurar aquella exposició de Gaudí, i hi vindran tots els sud-coreans a veure-la, segur. Amb un 1 milió i mig d'euros que posarem per ampliar el pavelló Victòria Eugènia.

De tota manera acabo dient-li, senyor Bruguera, que el seu estil i el meu són estils dialogants i de consens. Gràcies a això hem pogut fer, hem pogut recuperar el Conca, hem pogut desencallar l'ICEC, ara ampliarem el MNAC, també s'ha pogut desencallar l'ampliació del Macba –ampliarem el MNAC i hem pogut desencallar el Macba–, i espero que tots junts, amb Actua Cultura i tots els grups del Parlament que s'hi vulguin apuntar, podrem aconseguir –i lluitarem per això– més diners a cultura.

Moltíssimes gràcies, i li ofereixo que vingui al despatx i en parlem tranquil·lament, perquè en trenta minuts tampoc no tenim temps de dir més. No li puc dir què farem amb les quantitats que m'ha donat, però el convido a venir al departament.

Gràcies.

(Aplaudiments.)

El president

Gràcies, consellera.

No hi han més punts a l'ordre del dia previstos per avui. Per tant, suspenem la sessió fins demà a les nou del matí. Moltes gràcies.

La sessió se suspèn a tres quarts de set del vespre i nou minuts.